

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

H HARLEQUIN®
TM

Special Edition

2
Roman

**REBECCA
WINTERS**
Gizli Milyoner

positively
+pregnant

SUSAN MALLERY

Masum Öpücük

HQN SE 2015/09

Special Edition

USA TODAY bestselling authors

SUSAN MALLERY - MASUM ÖĞRETMEN

Rachel Harper, daha sosyal biri olmaya karar verdiğinde, bir sabah darma-
dağın bir yatakta uyanacağını, yatağının yanında da ne kadar büyük bir
hata yaptığının kanıtı olan bir not bulacağını, aklının ucundan bile
geçirmemişti. Barda tanıştığı bir adamı evine getirmişti ve anlaşılan hamile
kalmıştı. Carter Brockett'e bu haberi vermeden önce çok gergindi ancak
adamin tehlikeli bakışlarına rağmen her nedense kendini güvende hissetti.
Ve daha da tuhafı ondan hoşlandığını fark etti. Ancak onun, karşısındaki bu
masum öğretmen görünümlü kadının ardındaki, gerçek kadınla ilgili neler
düşündüğünü bilemiyordu. Carter ise, neredeyse bir ordu olacak kadar çok
kadınla birlikte olmuştu ama evliliği aklının ucundan bile geçirmemişti.
Kim bilir, belki de iyi bir ekip olurlardı...

RALEIGH WINTERS - GİZLİ MİLYONER

Raina Maywood, evliliğinde yediği darbeden sonra erkeklerden uzak
durmaya kararlıydı. Ta ki, en yakın arkadaşının düğününe gidip de, ona
göre dünyanın en yakışıklı erkeği olan Akis Giannopoulos'u tanıyana kadar.
Akis kendi çabalarıyla milyoner olmuş bir adamdı ve hepsinin parasının
peşinde olduklarını düşündüğü için kadınlara hiç güvenmiyordu. Ancak bir
düşünde çok ilginç bir karşılaşma yaşadığı o gizemli kadın, zengin biri
olduğunu bilmiyordu. Acaba hayatında ilk kez parasının peşinde koşmayan
bir kadın bulmuş olabilir miydi?

Fiyat: 14,90 TL / Kupon: 18,90 TL

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol tasıması zorunlu değildir
HQN SE 2015/09

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

SUSAN MALLERY

SUSAN MALLERY, popüler konuları, tarihi aşkları konu edinen romanlarıyla olduğu kadar Harlequin ve Silhouette için de yazdığı neredeyse elli kitabıyla *USA TODAY*'in en çok satan yazarıdır.

Romanları sık sık en çok satanlar listesinde boy gösteren yazar, Kuzeybatı Pasifik'e yerleşmiş ve yakışıklı prensi olan kocası ve iki kedisiyle yaşamaktadır.

"Susan Mallery sıcacık ve nüktedan bir kişiliğe sahip. Onu okumak her zaman enfes bir deneyim."

New York Times çok satan yazarı Christina Dodd

"Ms. Mallery'nin çok yönlü anlaşmazlıkları canlı karakterlerle harmanladığı eşsiz bir tarzı var."

Romantic Times

"Susan Mallery'yi hiç okumadıysanız, mutlaka başlamalısınız."

New York Times'in çok satan yazarı Susan Forster

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ROMANIN KARATERLERİ

Rachel Harper

Romanın kadın kahramanı, öğretmen

Carter Brockett

Romanın erkek kahramanı, dedektif

Crissy

Rachel'in arkadaşı

Noelle

Rachel'in arkadaşı

Devlin Hunter

Noelle'nin kocası

Nina Brockett

Carter'in annesi

Shelly

Carter'in kız kardeşi

Merry

Carter'ın kız kardeşi

Liz

Carter'ın kız kardeşi

Diane

Rachel'in öğretmen arkadaşı

Erin

Carter'in yeğeni

Tanva

Carter'in yeğeni

Frank

Merry'nin kocası

Gordon

Liz'in kocası

Adam

Shelly'nin kocası

Jenny

Carter'in eski sevgilisi

Dan

Jenny'nin kocası

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

RACHEL Harper, her zaman entelektüel biri olmayı istemişti. Yapacaklarını alt alta yazdığı listede, güncel olaylardan daha fazla haberdar olmasını ve bulaşıklarını biriktirmemesini hatırlatan maddelerin ortasında, bu da vardı.

Hemen hemen her akşam, ulusal haberleri izlemeye başlamıştı; ama hassas konuları takip etmekte zorlanıyordu. Entelektüel olmaksızın... Doğrusu pek mümkün görünmüyordu.

O yüzden de yirmi beş yaşında, hayatının son derece olgun davranmasını gerektiren bir döneminde, bir barda, huzursuzca oturmuş, etrafına kaçamak bakışlar atıyordu. İnanılmaz bir şeydi ama nasıl davranması gerektiğine dair, en küçük bir fikri yoktu. Bir an kalabalığı süzerken, burada ne işi olduğunu bile unuttu.

Saçmalıyordu işte. Bara, okulundaki yeni öğretmenlerden biri olan Diane'ye, eşlik etmek için gelmişti. Diane'nin, sevgiliyle arası bozulmuştu, bu akşam onunla son bir kez görüşmeye karar vermişti... Rachel'den de, bu zor akşamında onunla

gelmesini ve destek olmasını istemişti.

Rachel'in, yapacaklarını not aldığı listesinde, şu bulaşıkların altındaki maddede, daha fazla dışarı çıkması gerektiği yazılıydı. Arkadaşının isteğinin, o maddeyi hayata geçirmenin, iyi bir yolu olacağını düşünmüştü. Böylelikle de Diane'yle, Mavi Köpek Barı'na gelmeye razı olmuştu.

Rachel, mavi veya herhangi bir renkteki hangi köpeğin bara ismini verdiğinden, emin değildi. Bardaki erkek sayısı, kadınlardan çok daha fazlaydı. Rachel, ısmarladığı margaritayı hafifçe salladıktan sonra, bir yudum aldı.

"Serseri ortaya da çıkmıyor," dedi Diane, oturdukları küçük masanın karşısından, Rachel'e doğru eğilerek. "Ama buna şaşmamak gerekir. Yemin ederim, gördüğüm an, kafasına tekme atacağım." Diane, bir an durakladıktan sonra, gülümsedi. "Bak, görüyor musun, o kitapta denildiği gibi, 'ben'li cümleler kurmaya başladım."

"Farkındayım," diye mırıldandı Rachel, kitapta, kafasından tekmelemekten söz edilmediğine, değinmemeye karar vererek.

"İşte geldi," dedi Diane, bir ara heyecanla; hemen ayağa kalktı. "Bana şans dile."

Rachel, bara giren, uzun boylu, siyah saçlı, bardaki bütün adamlarla başa çıkabilirmiş gibi görünen adama bir bakış attı, sonra da, "İyi şanslar," dedi.

Carter Brockett, uzun elbiseli kumralı gördüğü an, belâdan birkaç saniye uzakta olduğunu anladı. Beyninin mantıklı yanı, hayatındaki bütün sorunlarının tek bir kaynağı olduğunu hatırlattı; *kadınlar*. Hayatı, onlardan uzak durduğu sürece, daha rahattı.

Ancak beyninin diğer yanı ve bedeni, sıcacık kadınısı görünüşe takıldı. Kendinden daha zayıf olanları koruma içgüdüğü, güçlü karakterli annesinin, bilinçaltına yerleştirdiği bir duyguydu. Hoş, yanıltıcı da olabilirdi. Kumral kız, Mavi Köpek'e, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sırf ününden dolayı gelmiş de olabilirdi; ama nedense bundan kuşkuluymuştu doğrusu.

Mavi Köpek, aynasızların takıldığı bir bardı; fakat hepsi de üniformalı gelmezdi. Carter, genellikle, buradan uzak kalmaya bakardı; çünkü sivil çalışırdı ve burada görünmek, kendisi açısından pek de iyi olmazdı. Ancak, kontaklarından biri, ille de burada buluşmak için ısrar etmişti. Carter de mecburen orada buluşmaya razı olmuş ve ekipten birinin, kendisiyle konuşmaya kalkmaması için de, dua etmişti.

Neyse ki kimse konuşmamıştı. Görüşmesini yapmış gitmeye hazırlanıyordu ki; kumral kız, arkadaşıyla içeriye girmişti. Arkadaşı, bir süre sonra masadan kalkmış, Eddy'yle, hararetli bir sohbete girişmişti. Eddy, kadınlarla ilişkilerinde çok başarılı sayılmazdı, o yüzden de Carter, konuşmalarının pek te iyi gideceğini sanmıyordu. Barın gerisindeki Jenny'ye işaret etti ve bakışlarıyla, kumral kızı gösterdi. Jenny kaşlarını kaldırdı.

Carter, Jenny'nin ne düşündüğünü tahmin etmişti. Eski sevgilisi olduğu için, onu yakından tanırdı. Birkaç aydan beri, kendi isteğiyle bakir yaşamıştı; artık kadın erkek durumlarına biraz girse, hiç fena olmazdı. Gerçi epeyce fena olurdu. Bugüne dek o durumlar, hep bir felâketle sonuçlanmıştı.

Etrafına bakındı. Anlaşılan kumralın, seksi vücuduyla, pazar okulu öğretmeni giysileri arasındaki zıtlığı tek fark eden, kendisi değildi. Eh, madem onu iri yarı kötü polislerden korumayı kafasına koymuştu, acele etse iyi olurdu.

Bara doğru ilerledi. Jenny, margaritayla birayı uzattı. Jenny'nin, o çokbilmiş sırtışını görmezden geldi ve kumralın masasına doğru yürüdü.

“Selâm. Benim ismim Carter. Sakıncası yoksa size katılabilir miyim?”

Carter, soruyu sorarken, margaritayı masanın üzerine yerleştirdi ve en etkileyici gülümsemesini kullandı.

Evet, ucuz bir numaraydı, lisedeyken, ayna karşısında, epeyce provasını yapmıştı. Aklına geldi. Tam kıvamında bir ilgi

gösterdiğini anlatan, çekici bir gülümseme. Hiç boşa gitmezdi.

Bu akşam da boşa gitmemişti. Kumral, hafifçe kalkar gibi yaptı, yeniden yerine oturdu; otururken de, içinde bir miktar margarita kalmış kadehini, devirdi. Margarita, hem masaya hem de elbisesinin üstüne, hafifçe dökülmüştü.

“Oh, hayır,” dedi kumral, yumuşacık, müzikal bir ses tonuyla. “Tüh, buna inanamıyorum. Ben...” Ardından dudaklarını sımsıkı kapatıp, Carter’e baktı.

Tüh mü?

En son ne zaman birinin, küfretmek yerine, füh dedigini hatırlamaya çalıştı.

Birkaç peçeteyi eline alıp, masanın üstünü temizleyiverdi. Elbette, kumralın elbisesinin ıslaklığını, görmemiş gibi yaptı. İlgisini çekmediğinden değil, aptallık etmemek için.

“İyi misiniz,” diye sordu, *tüh* demesi, gerçekten ilgisini çekmişti.

“Evet. Teşekkür ederim.”

Carter, birasını masaya bıraktı.

Kumral, ilkin bira bardağına, sonra Carter’e baktı. “Ben, ah, biriyle birlikteyim.”

Carter, gözünü onun gözlerinden ayırmadı. “Kız arkadaşınızla. Birlikte girdiğinizi gördüm.”

Başını salladı. “Sevgiliyle bozuştı da. Benden, birlikte gelerek, destek olmamı istedi. Ben normalde... Bu pek...” içini çekti. “Birazdan gelir.”

“Sorun değil,” dedi Carter, omzunu silkerek. “O işini bitirinceye kadar, size eşlik ederim.”

Barın loş aydınlatmasına karşın, Carter, kumralın gözlerinin, yeşil olduğunu fark edebildi. Uzun kahverengi saçları, duygusal dalgalar hâlinde, omuzlarını hafifçe geçiyordu.

Duygusal dalgalar mı? Carter, neredeyse homurdanacaktı. Böyle şeyler düşündüğüne göre, kadınlardan, düşündüğünden de uzak kalmıştı.

O sırada kumral oturduğu yerde huzursuzca kımıldandı, iç-

kisine dokunmadı.

“Söyler misiniz, sorun ben miyim yoksa bar mı,” diye sordu Carter, birdenbire.

“Ne? Oh, sanırım ikiniz de.” Bir an eliyle ağzını kapattı, sonra eli, ıslak kucagina düştü. “Affedersiniz. Gerçekten üzgünüm, bunu söylememeliydim.”

“Sorun değil. Gerçeklere tutkuyla bağlıyım. Hangisi daha ürkütücü, peki?”

Mavi Köpek’e şöyle bir göz gezdirdikten sonra, bakışlarını Carter’e çevirdi. “Daha çok siz...”

Carter güldü. “Gururum okşandı.”

“Niye? Sizden ürkmemi mi istiyordunuz?”

Carter, ileriye doğru eğildi ve sesini alçalttı; böylelikle kumralın, hafifçe kendisine doğru salınmasını sağladı. “Ürkmenizi değil de, tehlikeli bulmanızı. Erkeklerin tamamı, tehlikeli bulunmak isterler. Kadınlar buna bayılırlar.”

Kumral gülerek, Carter’i şaşırttı. “Pekâlâ, profesyonel biri olduğunuzu görebiliyorum, ben kesinlikle sizinle yarışmam. Size içtenlikle itiraf edeyim, barlara alışık biri değilim. Burada bulunmak bile, beni inanılmaz rahatsız ediyor.”

Kumral, bunları söyledikten sonra, arkadaşından yana bir bakış attı. “Tartışmalarının iyiye mi, yoksa kötüye mi gittiğini anlayamıyorum. Siz ne diyorsunuz?”

Carter, başını çevirip, Eddy’ye baktı. Sarışını, bir köşeye kıstırmıştı. “İyiden kastınızın ne olduğuna bağlı... Bana, tam olarak ayrılıyorlarmış gibi gelmedi. Sizce?”

“Emin değilim. Diane, ona, son kez hakkında düşündüklerini söylemeye kararlıydı. ‘Ben’li cümlelerle.”

Carter kaşlarını çatı. “Neyle?”

Gülümsedi. “Sanırım, bana saygı göstermiyorsun. Sanırım, özellikle hep geç kalıyorsun. Yani, bilirsiniz, bu tür cümleler. Gerçi, onun kafasını tekmelemekten de bahsetti; ama yapabileceğini sanmam. Aslında Eddy’yi tanımıyorum. Belki de, o tür şeyler hoşuna gidiyor.”

Carter, kesinlikle ondan hoşlanmıştı. "Sen kimsin?"

"İsmim, Rachel."

"Küfür etmiyorsun, barlara takılmıyorsun, peki normalde neler yaparsın?"

"Küfür etmediğimi nerden biliyorsun?"

"İçkin dökülünce, tüh dedin."

"Oh, anladım. Alışkanlık işte. Yuvada öğretmenlik yapıyorum. Çocukların önünde, kötü söz söylemem mümkün değil. Kötü sözlere alışık olduğumdan değil, ama ağzımdan kaçmaması için de, kendimi eğittim. O yüzden de, tüh gibi sözcüklere, dilimi alıştırdım." Güldü. "Bazen insanlar, geri zekâlıyımışım falan gibi bakıyorlar, ama aldırımıyorum. Sen kimsin peki?"

Karmaşık bir soruydu. Ona gerçeği de söyleyemezdi. "Sıradan bir adamım."

"Oh, öyle mi," dedi, inanmaz bir havada. Carter'in küpesi ni, uzun saçlarını süzdü. "Sıradan bir adamdan fazlaymışsın gibi görünüyorsun. Ne iş yapıyorsun?"

Her davaya göre değişir, diye düşündü, Carter. "Şimdilik, bir Chopper mağazasında çalışıyorum," dedi, hemen sonra da, "Motosiklet," diye ekledi.

Rachel, omuzlarını dikleştirdi. "Chopper'in ne olduğunu biliyorum. Köyden yeni gelmiş biri değilim."

Carter, onun kızgınlığına, neredeyse gülecekti. Kız, kocaman saldırgan bir köpekle karşılaşan, kedi yavrusunu andırıyordu. Kabarmasına ve tıslamasına rağmen, ne yazık ki cüssesinde, hiçbir değişiklik olmamıştı.

"Buralarda pek köy yok, ama çöl var. Çölden yeni gelmiş olabilirsin."

Dudakları, gülme isteğini bastırmak istemiş gibi, titredi. Carter, margaritayı önüne itti.

"Buzları erittin."

İlkin içkiye tereddütle bakmakla yetindi, sonra alıp, bir yudum içti. "Sen buralı mısın?"

"Doğma büyüme. Ailemin tamamı burada..."

"Örneğin..."

Tereddüt sırası Carter'deydi. Genellikle, kişisel bilgi vermekten hoşlanmazdı. Bu, iş yaşamında, sorunlarla karşılaşmasına neden olabilirdi. Ancak içinde, Rachel'in bir tehdit olmadığına dair, bir his vardı. Kız, olsa olsa, bâkir yaşamına bir tehdit olabilirdi.

"Üç kız kardeşim ve annem. Hayattaki tek arzuları, beni çıldırtmaktır." Carter, ailesinden bahsederken, bıkkınlıkla karışık, bir sevgiyle konuşmuştu.

Rachel'in bakışlarında, özleme benzer bir ifade belirdi. "Çok hoş. Yanlış anlamayın, çıldırtma tarafı değil tabii, anladığım kadarıyla çok yakınsınız."

"Sen ailenle yakın değil misin?"

"Ailem yok ki."

Carter, ne diyeceğini bilemedi. Kendisine, onu, bu dünyada yalnız olduğunu hissettirmeye değil, cezbetmeye çalışması gerektiğini hatırlattı.

"Sen buralı mısın?"

"Riverside mi?" Başını iki yana salladı. Saçlarına takılan ışık, bir an Carter'i büyüledi. "Kolejden mezun olduktan sonra, buraya taşındım. Sakin, huzur dolu, güzel bir yer istemiştim." İçini çekti. "Pek heyecan verici bir yer olmasa da."

"Hey, ben hayatım boyunca burada yaşadım. Sana, denizaltı bot yarışlarının, en iyi izleneceği yerleri gösterebilirim."

Güldü. "Büyüdüğüm yerde, nehir kıyısına park ederdik. Tam olarak nehir değildi de, daha çok dere denebilirdi. Yılın bazı dönemlerinde, suyu bile olurdu."

"Park ediyordunuz ha?"

Omzunu silktili. "Benim de arkadaşlarım oldu."

"Ya şimdi?"

Bakışları, hâlâ Eddy'yle konuşan arkadaşına kaydı. "Pek bir şey yok." Yeniden Carter'e döndü. "Niçin yanıma geldin?"

Carter gülümsedi. "Neden mi geldim? Son zamanlarda, hiç

aynaya bakmadın mı sen?"

Başını eğdi, kızarmıştı. Carter, en son ne zaman, bir kadının kızardığına tanık olduğunu, hatırlamaya çalıştı. Keşke onu tekrar utandırabilseydi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Günlerimi, saçlarıma yapışkan sıkan, beş yaş grubu çocuklarla geçiriyorum. Epeyce büyük bir değişikliksin."

"Sen, beni, beş yaş çocuklarıyla mı kıyaslıyorsun," dedi Carter, öfkelenmiş gibi yaparak.

"Şey, erkekler genellikle, yetişkinlere özgü konular açarlar."

"Ben kesinlikle yetişkinim. Sorumluluk sahibiyim de."

Pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Eminim öylesindir."

Carter... İlginç biri, diye düşündü, Rachel. Ama onu aşırı hafife aldığı için, neredeyse yüksek sesle gülecekti. Tamam, muhteşemdi, erkek modellere benziyordu. O küpesi ve uzun saçlarıyla, klâsik bir yakışıklılığı vardı. Gözlerini ondan alamamıştı. Onunla ilgili daha fazla bilgi edinmeyi, kesinlikle isterdi. Evet, bunu çoktan, yapılacaklar listesine almıştı bile.

O geniş omuzları, o iri bedeni... Hele insanın içini eriten, o gülümsemesi... Acaba vücudunda, ilginç dövmeleleri falan var mıydı? Deri ve dantel giyen kadınlardan biri olsaydı, onunla araları nasıl olurdu acaba? Yani Carter gibi bir adamla, ne yapacağını bilen bir kadın olsaydı. Kendisinin, onunla ne yapacağını bilmediği, son derece açıktı. Sık sık kızarıyor, kekeleyordu, keşke Diane, bir an önce işini bitirip, masaya dönseydi.

Hayır, gitmeye hazır değildi. Henüz. Carter gibileri, sık sık karşısına çıkmıyordu. Aslında son birkaç yıldır, kimse çıkmamıştı. En iyisi hayâl kurmaktı galiba.

Rachel, margaritasından bir yudum daha alıp, kendisini kırmızı sutyen ve onun takımı bir tanga üstüne, siyah deri mini etek ve büstiyerle hayâl etti. O Rachel, Carter'e ne derdi?

“Pekâlâ, şimdi bana bir sırrını ver,” dedi, kendini olduğu kadar, kaşlarını kaldırmasına bakılırsa, Carter’i de şaşırtarak.

Rachel, hemen sözlerini geri almayı ve Carter’e, böyle bir şeye mecbur olmadığını söylemeyi düşündü, ama yapamadı. Yüzünün de kıpkırmızı kesildiğinden emindi.

Carter, bir an durakladıktan sonra, omzunu silkti. “Kadınlardan uzak kalmaya çalışıp duruyorum. Hayatımı mahvediyorlar, onlara yaklaşmadığım takdirde, her şeyin yolunda gideceğini biliyorum. Kadınlara, doğru dürüst davranacak şekilde büyütüldüm, o yüzden de, bir kez kadınlara bulaştığım takdirde, kendimi onlardan kurtarmam imkânsızlaşıyor.”

Rachel’in beklediği yanıt, bu değildi. “Ben de bir kadını, bunu biliyorsun, değil mi?”

Carter güldü. “Oh, evet. Fark ettim.”

“Kadınlardan kaçınmadan, onlardan uzak kalamazsın.”

Carter, birasını yudumladı. “Kararımı, uzun zamandır uygulamaya çalışıyorum. Birkaç aydır. Ama sonra bir bakıyorsun, gayet zararsız bir adım atıyorsun ve birden, hiç beklemediğin bir anda, biriyle karşılaşıyorsun.”

Rachel’i mı kastediyordu?

“Şimdi sen bir sırrını ver.”

“Dans ederim,” dedi Rachel, hiç düşünmeden; ama der demez de, pişman oldu. “Yani dans ederdim. Yetişme çağında ve kolejdeyken. O zamanlar dansçı olmak isterdim ama bilirsin işte, vücudum hiç de uygun değildi.”

Carter, bakışlarını, Rachel’in yüzünde tutmak için, çaba sarf ediyordu. “Ne tür dans?”

“Her tür. Bale, caz, modern... Gerçi hâlâ ders alıyorum, ama bunun aptalca olduğunu da biliyorum. Çünkü dansla ilgili, herhangi bir kariyer düşünmüyorum.”

“Neden aptalca buluyorsun? Her şeyin bir amacı mı olmak zorunda?”

Rachel, ne yanıt vereceğini bilemedi. Daha önce dans konusundan, hiç kimseye söz etmemiştir; şimdi ne diye bahsettiği-

ni de, bilmiyordu. Belki de şu dantel deri fantezisinden söz etmekten, daha kolay olduğunu düşünmüştü.

Rachel, bir yanıt bulup söyleyemedi, Diane'nin sesi, kulaklarını tırmaladı.

"Sen serserinin tekisin, Eddy! Seninle ne diye uğraştığımı bile bilmiyorum."

"Bak bebeğim, böyle yapma..."

Eddy, koluna uzandıysa da Diane, onun, kendisine dokunmasına izin vermedi.

"Senden nefret ediyorum! Nasıl, benle başlayan bir cümle işte, hoşuna gitti mi? Cehenneme kadar yolun var!"

Eddy, iki elini de havaya kaldırdı. "Hayır, böyle konuşmana izin veremem."

"Güzel, bitti o zaman! Bir daha karşıma çıkmaya kalkma. Anladın mı?"

"Kesinlikle. Sakın gelip yalvarma, yüzüne bakmam."

"Ben de."

Diane, bunu söyledikten sonra döndü ve arkasına bile bakmadan, bardan çıktı.

Rachel, arkadaşının arkasından bakakaldı. "Ondan ayrılmak istediğini söylemişti, ama gerçekten yapacağını sanmazdım." Hâlâ barın çıkışına bakıyordu. Acaba Diane iyi miydi? "Şey, benim gidip ona bakmam lazım."

"Elbette."

Rachel kalkınca, Carter de ayaklandı. Rachel'in bakışları, Carter'le kapı arasında gidip geldi.

"İçki ve sohbet için teşekkür ederim," dedi birden, kendini tuhaf hissederken. "Çok iyiydin."

Carter'in muhteşem gülümsemesi, yine içini titretti.

"Her erkeğin duymak isteyeceği sözler."

"Ne? Oh." Rachel güldü. "Evet. Özür dilerim. Bu akşam özellikle çok tehlikeliydin. Dehşete kapıldım."

"Bu daha iyi..."

Carter, masayı dolastı ve Rachel'in dudaklarına, minik bir

öpücük kondurdu. Hiç uyarmadan. Rachel, bir an onun hareket ettiğini fark etmiş, ardından da, dudaklarında yumuşacık öpücüğünü duymuştu. İrkilmeye bile fırsat bulamamıştı.

“Kendine dikkat et, Rachel,” dedi Carter ve bara yöneldi.

Rachel, onun ardından baktı. Sonra da döndü ve bardan çıkıp, ılık akşama adım attı. Bir barda, böylesine muhteşem biriyle tanışacağına, kim inanırdı? Dönüp, parlak neonlarda oturmuş, kuyruğunu sallayan mavi köpeğe baktı. *Hem de böyle bir barda*, diye düşündü.

En azından, listesindeki, *şu daha fazla dışarı çık* maddesine, daha fazla özen gösterse, iyi olurdu. İçini çekip, Diane’nin arabasına doğru ilerledi... Ama...

Araba gitmişti.

Rachel, arkadaşının, arabayı nereye park ettiğinden, adı gibi emindi. Çünkü arabadan inerken, neonun buz mavi ışığı, elbiselerini mora çevirmişti. Diane, isteri krizine tutulmuş bir hâldce ortalıkta görünmediğine göre, arabasının çalınmış olması mümkün değildi.

“Ama beni eve götürecekti,” diye söylendi Rachel kendi kendine.

Diane, onu bırakıp gitmiş miydi? Caddeye bakınıp durdu. Bu mümkün müydü? Tamam, arkadaşı üzülmüştü ama...

Rachel, caddenin ilerisine doğru yürüdü. Hayır, Diane’den eser yoktu. Mavi sedan, sırta kadem basmıştı.

Ağzım açıysa da tekrar kapadı. Bu olmuş olamazdı. Diane’yi o kadar iyi tanımıyor olabilirdi; ama ne olursa olsun, insan, birlikte geldiği arkadaşını, unutup gider miydi hiç?

“Bir sorun mu var?”

Tanıdık sesi işitince, birden morali bozuldu. Barda, içi nasıl da mutlulukla dolmuştu. Çok şey görmüş geçirmiş, bar kültürü olan kızlar gibi davranmıştı... Ya da davranmaya çalışmıştı. Şimdi bütün o verdiği izlenimlerin yok olması, hiç de âdil değildi.

Arkasını dönüp Carter’e bakarken, omzunu silkti.

“Demek arkadaşın, ikimizin de düşündüğünden daha çok üzüldü,” dedi Carter; ama onun da, olanlara şaşırdığı, her hâ-linden belliydi.

“Anlaşılan öyle.”

“Hadi gel,” dedi Carter, gülümseyerek. “Seni evine götüreyim.”

Rachel, buna hiç gerek olmadığını, söylemek istedi. Başka bir arkadaşını çağırır, ya da bir taksiye atlardı. Ancak saat epeyce geçti ve kimseyi rahatsız edemezdi. Hem burası New York değil, Riverside’ydi. Öyle vızır vızır taksi geçmezdi.

O sırada Carter, teslim olurmuşçasına, iki elini birden havaya kaldırdı. “Tereddüt ettiğinin farkındayım ama ben, kesinlikle güvenilir biriyim.”

“Tehlikeli olduğunu söylemiştin.”

“Sadece rüyalarımda.”

Rachel, içini çektikten sonra, başını salladı.

Ardından da, onun peşi sıra, siyah kamyonete ilerlerken, “Teşekkür ederim,” diye söylendi.

“Sorun değil,” dedi Carter. “Bu hafta işleyeceğim, yegâne sevap bu olabilir. Annem çok mutlu olacak.”

Carter’in, annesinden söz etmesi, Rachel’i, biraz olsun rahatlatmıştı. Yine de yolcu koltuğuna tırmanırken, kendini öylesine tuhaf hissediyordu ki.

“Şey, güzel kamyonet... Epeyce büyük.”

“Maço,” diye düzeltti Carter, küçük bir kâhkaha eşliğinde. “Maço kamyonet.”

Rachel de, elinde olmadan güldü. “Tabii, aslında öyle demeliydim. O devasa lastiklerden de taktırsan, ne kadar yükse-lirdi, düşünemiyorum.”

“Pek tarzım değildir,” dedi Carter ve kamyoneti çalıştırdı. “Nereye gidiyoruz?”

Rachel, emniyet kemerini bağlarken, yolu tarif etti.

Carter, arabayı park yerinden çıkarırken, “Arkadaşınla esas-lı bir konuşma yapman gerekecek,” dedi. “Seni burada bırakıp

gitmesi, hiç doğru değil.”

“Katılıyorum. Dışarı çıktığımda, arabayı göremeyince, gözlerime inanamadım. Böyle bir şey yapacağını, hiç tahmin etmezdim. Onu çok iyi tanımıyorum ama yine de...”

“Birlikte mi çalışıyorsunuz?”

“Evet. Bizim okula, bu sene başında geldi. Dördüncü sınıf okutuyor.”

“Büyük çocuklar.”

“Benimkilerden büyükler. Ama ben, küçükleri tercih ediyorum. Onlar için, her şey yeni ve heyecan verici. İşimi iyi yaptığım takdirde, hayatları boyunca okumayı sevecekler.”

Rachel, sözünü bitirmişti ki, Carter’in, telefonu çaldı. Gömleğinin cebinden telefonu çıkarıp, cevap verdi.

“Brockett. Hı hı. Evet. Nereden bildin?” Güldü. “Hayır, anladım. İyi geceler.” Telefonu kapattı. “Anlaşılan arkadaşın, seni bulmak için geri dönmüş.”

“Gerçekten mi? Bu iyi işte... Yarın sabah, ona bağırarak zorunda kalmayacağım. Arayan kimdi?”

“Jenny.”

“Jenny mi?”

“Hımm, bardaki kız. Diane’ye iyi olduğunu söyleyecek.”

Rachel, itiraz etmek için ağzını açtı; iyi olduğundan hiç de emin değildi. Hem Diane, eve, barda tanıştığı bir adamla döndüğünü düşünecekti. Belki bu dünyanın en korkunç olayı değildi; ama yine de öyle düşünülmesi, Rachel’i rahatsız ederdi.

Ancak bunu, Carter’le konuşacak hâli yoktu. En iyisi, aklına gelen soruyu sormaktı. “Peki, Jenny, telefonunu nereden biliyormuş?”

“Merak etme. O barın müdavimlerinden değilim. Jenny’yle tanışıklığımız, epeyce gerilere gider. Uzun zamandır arkadaşız.”

Arkadaşlarmış demek. Önceden.

Carter, Rachel’in evinin bulunduğu, küçük binanın önünde durdu. Burası, kentin eski bölümlerinden biriydi. Rachel, bu

bölgeyi özellikle seçmişti, çünkü yüksek tavanlı, geleneksel dokunuşlarını muhafaza eden mimariye, bayılırdı.

Carter, motoru durdurdu, park yerine bir göz attı. "Dur tahmin edeyim," diye mırıldandı, gözlerini kısıp arabaları inceleyen. "Bence gri sedan..."

Rachel, emniyet kemerini çözdü. Carter'i, şoke edeceğinin bilinciyle gülümsedi. "Küçük iki kişilik, üstü açılan..."

"Mümkün değil!"

"Ama öyle."

Carter, dikkatle, Rachel'in yüzüne baktı. "Biliyor musun, bu hiç âdil değil. Neden benim yuva öğretmenim, biraz olsun sana benzemiyordu?"

"Belki de benziyordu ama sen beş yaşında olduğun için, farkına varamadın."

"Belki de."

İkisi de aynı anda arabadan indiler ve birbirlerine ilerlediler.

"Şey, kapıya kadar gelmene gerek yok," diye mırıldandı, Rachel.

"Gelmek istiyorum. İşimi tam yapmalıyım."

Rachel, biraz gergindi ama bunun korkmakla ilgisi yoktu. Carter'i beğenmişti. Hem de fazlasıyla. Büyük ihtimâlle, onu bir daha göremeyecekti. Öyleyse Carter'in, hemen kaçıp gitmek istememesine, sevinmesi gerekirdi.

Merdivenleri çıkıp, apartmanın en uzak köşesine ilerlediler.

"Senin mi," diye sordu Carter, kapının yanındaki, epeyce büyümüş bitkiyi işaret ederek.

Rachel, çantasından anahtarını çıkardı. "Bir başka hobim... Bir şeyler büyütmeye bayılırım."

"Dans etmeyi ve bitki yetiştirmeyi seven, bir yuva öğretmeni... İlginç."

Carter, bunu söyledikten sonra, Rachel'e sokuldu ve yanına hafifçe dokundu. "Seni öpeceğim, Rachel. Bunu önceden söylüyorum ki: kendini bana tokat atmaya, tepki göstermemeye

veya karşılık vermeye hazırla.”

O sırada sundurmanın aydınlatması, Carter’in saçlarında, altın rengi yansımalar yaptı. Hem çok yakışıklı hem de seksiydi.

Tanrım, karşı konulmaz bir birleşim, diye düşündü, Rachel. Aylardır biriyle çıkmamıştı, iki yıldır da, kimseyle öpüşmemişti. Ve o zamandan şu ana dek, hayatında birinin olmamasını, bir kayıp olarak görmemişti de.

“Ben tokat atan bir tip değilim,” diye mırıldandı, gözlerini, Carter’in gözlerinden ayırmadan.

Carter’in yüzüne, Rachel’in, elinin ayağının boşanmasına neden olan, bir gülümseme yayıldı.

Öğrendiğime sevindim,” diye mırıldandı, başını eğerken. Dudakları, Rachel’in dudaklarını buldu.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

CARTER'in dudakları sıcacık, sert ama şefkatliydi. Rachel, bir an, onun, şu ısrarla öptükten sonra, istediğini alan tiplerden olabileceğini düşündü. Ancak Carter, dudaklarını hafifçe hareket ettirerek, Rachel'e, arzu duyması için zaman tanıdı.

Biri diğerine sokuldu, ama Rachel, bu ani yakınlaşmadan, kimin sorumlu olduğundan emin olamadı. Hoş olsa da, Carter'in, sert kaslı bedeninin, kendisinininkine yapışmasından, şikâyet edecek değildi. Güzel de kokuyordu, erkeksi esintiler taşıyan, bahar havası gibi. Carter'in bedeninden yayılan ısı, güneşli bir yer arayan bir kedi gibi, ona, daha da sokulmak istemesine neden oluyordu.

Carter'in bir eli, yanağını hafifçe okşamayı sürdürüyordu, diğeryse belindeydi. Rachel, ona hararetle karşılık vermiyor olsaydı; belki bu işi ilerletmeye, niyeti olmadığını söyleyebilirdi ama...

Carter'in dilinin ucu, alt dudagina hafifçe dokundu. Ufacık

hareketi, hem heyecan verici hem de erotikti. Hiç düşünmeden dudaklarını araladı ve öpüşmenin derinleşmesini, heyecanla beklemeye başladı.

Carter, ağır ağır ilerledi. Rachel'e, geri çekilmesi için, zaman tanımak ister gibiydi. Oysa geri çekilmek, Rachel'in, aklına bile gelmedi. Düşündüğü tek şey, tam olarak ne kadar zamandır, bir erkekle öpüşmediğiydi. Aslında çok fazla düşünmesine gerek yoktu. İki yıl önce, nişanını attığından beri, kimseyle öpüşmüş değildi.

Carter'in dili, dilini nazıkçe okşadığında, Rachel, içinde ani bir ihtiyacın, kabardığını hissetti. Duyduğu yoğun his, öylesine beklenmedikti ki, şoke oldu. Daha fazlasını istiyordu, daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bedeni birdenbire, onun dokunması için, sızlamaya başlamıştı. Teni gerilmiş, göğüsleri şişmişti. O sırada, çantasının yavaşça kayıp yere düşmesine, izin verdi. İki koluyla birden, Carter'in boynuna sarıldı ve ona yaslandı.

Carter, hafifçe inleyince, Rachel'in, göğüs uçları gerildi. Carter, onu, iyice kendine çekti. Eli, belinden sırtına kayd. Rachel, başını yana eğdi, Carter de, daha yoğun öpmeye, Rachel'in, ağzının içini keşfetmeye başladı. Rachel, bütün bedeninin titrediğini hissetti.

Carter'in, böylesine tutkuyla öpmesi, başını döndürmüştü. Tek bir öpüşmeyle, bu tür şeyler hissedeceği, aklına gelmezdi. Hele de yeni tanıdığı bir adamla... Bu delilikti. Ancak yaşadığı deneyim, çok heyecanlı ve tahrik ediciydi; daha önce yaşadıklarıyla ilgisi yoktu.

O sırada Carter, yavaşça geri çekildi ve Rachel'in, yanağını öpmeye başladı. Sonra da çenesini ve boynunu...

"Çok güzelsin," diye mırıldandı. "Erkekleri, özellikle mi çıldırtmaya çalışıyorsun?"

Rachel, konuşmak şöyle dursun, güçlkle nefes alabiliyordu. Yine de düşüncelerini toparlamak için, çaba sarf etti. "Neden söz ettiğini anlayamadım," diyebildi.

"Şu yuvamlak hatların," diye mırıldandı, Carter, nefes nefese.

“Bence yasaklanmalı.”

Rachel’in gözleri, kocaman açıldı. Karanlıkta, gözleri ısıltılı parlıyordu. “Benim mi,” diye sordu şaşkınlıkla. “Ama en az, yedi kilo vermem gerekiyor.” Aslında on kilo fazlası vardı ama bu kadarını söyleyemezdi. “Şey, ben hiç de...”

“Seksi değil misin? Muhteşemsin...” Carter, dudaklarını onun dudaklarına hafifçe dokundurup doğruldu ve gülümsedi. “Şayet seni ilk kez öpüyor olmasaydım ve elbette bu kadar iyi yetiştirilmeseydim, bana ne yaptığını sana gösterirdim.”

Rachel’in benliği, inanılmaz bir merak duygusuyla dolmuştu. Acaba Carter, düşündüğü şeyden mi söz ediyordu? Yani... *Onu, gerçekten tahrik mi etmişti?*

Tamam, kendisi epeyce tahrik olmuştu, ama Carter, oldukça kontrollü görünüyordu.

Rachel, onun koyu renk gözlerine dikkatle baktı, oradaydı işte, alev alev yanan arzu... Onun arzusu, Rachel’in içinde, gittikçe büyüyen ihtiyacı karşılayacaktı.

“Ben... Hiç...” Rachel genzini temizledi. “Aslında ben normalde...”

“Biliyorum,” dedi Carter, pişmanlık barındıran bir ses tonuyla. “Yirmi yaşımdan sonra, ilk randevuda seks yapmayacağıma dair, yemin etmiştim. Sen o tür biri değilsin zaten. Bak ne diyeceğim Rachel; sanırım, kadınlardan uzak kalma konusundaki plânlarımı, yeniden gözden geçirmeme neden olacaksın.”

Carter, dudaklarına minik bir öpücük daha kondurduktan sonra, eğilip, Rachel’in çantasını yerden aldı. Rachel, çantasını Carter’dan alıp, iki eliyle tuttu. Yeniden Carter’e sarılmamak için, kendini güçlkle tutuyordu.

Carter, derin bir nefes aldı. “Bak ne diyeceğim? Şimdi evine gireceksin, gülümseyip bana, muhteşem akşam için teşekkür edeceksin ve kapıyı kapatacaksın. Tabii kapını da kilitleyeceksin.”

Rachel gülümsedi. “Bence sen, kapıyı kırıp girecek bir tip değilsin.”

“Bilemem, daha önce bunu yapmamı gerektirecek biri olmadı.”

Carter’in sözleri, Rachel’in titremesine neden oldu. Öğütleri son derece mantıklıydı; ama şu an içeriye girip, kapıyı kapatmak, öylesine zordu ki. Yine de yapmak zorundaydı.

Rachel, içeriye girip, kapının yanındaki küçük masanın üzerine, anahtarlarını ve çantasını bıraktı. İçini çekip, Carter’e, hoşça kal demeye hazırlandı.

Ancak birdenbire, kendini, Carter’in kollarında buldu. Tam olarak, ilk adımın kimden geldiğinin, farkında değildi; ama bir şekilde olmuştu işte. Zaten, kimin ilk hareketi yaptığının, bir önemi de yoktu. Carter’in, kollarının arasında olmak, öylesine güzeldi ki.

Carter’in dudakları, adeta aklını başından almıştı. Sırtını okşayan elleriyse, dokunduğu yerleri alev alev yakıyordu. Carter’in bir eli, kalçasına indiğinde, Rachel, içgüdüsel olarak ona sokuldu. Ve o an Carter’in, ne denli tahrik olduğunu fark etti.

Rachel, tüm benliğinin, inanılmaz şiddetli bir ihtiyaç duygusuyla, kavrulduğunu hissetti. Carter, şaka falan yapmıyordu, onu gerçekten istiyordu. Tıpkı kendisinin de onu istediği gibi. Aslında bu olanların bir mantığı yoktu, erkekler söz konusu olduğunda, ihtiyatlı olunması gerektiğini bilirdi. Hayatı boyunca, sadece iki sevgilisi olmuştu ve onlarla sevgili olmadan önce de, gerçekten âşık olduğundan emin olmak için, beklemişti. O zamana kadar, zaten evlenmekten de söz edilmiş, ilişkileri ciddiyet kazanmıştı.

Dolayısıyla, daha önce bir yabancıyla, hiçbir zaman sevişmemişti. Hatta bu akşama dek, öpüşmemişti bile. Sabah olduğunda, bu yaptıkları için kendini azarlayacağını biliyordu ama şu an, bunları düşünemeyecek kadar istekliydi.

Rachel, ellerini, Carter’in göğsüne yasladı ve öpücüklerine, çılgınca karşılık vermeye başladı. Dilleri birbirine karışırken, Carter’in etkileyici kokusu, başını döndürüyordu.

Carter'in elleri, belini tutuyordu. Sonra ağır ağır, yukarıya kaymaya başladı. Sanki Rachel'e, her an vazgeçmesi seçeneği olduğunu hatırlatıyordu. Rachel, hiç düşünmeden, Carter'in ellerini tutup, göğüslerinin üstüne yerleştirdi. Aynı anda da, hem daha önce hiç yapmadığı hareketinden dolayı şaşkına döndü; hem de Carter'in, göğüslerine dokunmasının verdiği haz, bütün bedenini sarstı.

Tanrım, yaptığın şeyin ciddiyetini daha sonra düşünecekti, şu an önemli olan, Carter'in, içinde yarattığı fırtınayla, baş etmekti. İçindeki ihtiyaç katlanarak büyüyordu. Göğüsleri şimdiden şişmişti, kendini sıırıslıkla hissediyordu. Carter, elbisesinin düğmelerini çözerken, yerinde durmakta güçlük çekiyordu.

Evet, diye düşündü Rachel, başı fırl fırıl dönerken. Üstlerindeki her şeyden, kurtulmak zorundaydılar. Ani bir kararla, Carter'in tişörtünü tuttu. Carter, bir adım geriledi, tişörtünü tutup, bir anda çıkardı. Rachel, onun gözlerinin, gece kadar koyulaştığını fark etti. Gözlerinin derinliklerindeki arzu pırıltılarını görmemek, mümkün değildi. Ortalık epeyce loş olsa da Rachel, onun, nefes nefese olduğunun da farkındaydı.

Yeniden birbirlerine sokuldular. Rachel, artık onun çıplak göğsüne, sırtına dokunabilir; vücudunun sıcaklığını ve pürüzsüzlüğünü, elleriyle keşfedebilirdi.

O sırada Carter, Rachel'in, elbisesinin düğmelerini çözmeyi bitirmişti. Elbisenin yakasını yanlara ayırdı, Rachel'in, gözlerinin içine baktı. Herhangi bir itiraz işareti gelmeyince, elbiseyi omuzlarından sıyırdı ve yere düşmesine izin verdi.

Başka koşullar altında olsa, Rachel, inanılmaz utanırdı ama şimdi vakit yoktu. Carter, sutyeninin üstünden, bir göğüs ucunu öpmeye başladı. Rachel, ıslak sıcaklıkla, kendini kaybeder gibi oldu. Carter'in başını, sırtını, kollarını okşayıp duruyordu. Keşke onun her yanına ulaşabilseydi.

O arada Carter, Rachel'i, hafifçe geriye itti. Rachel, hiç itiraz etmedi. Birkaç adımda da kendini kanepede buldu. Carter de bir anda üstündeydi. Bacakları, kolları, birbirine karışmıştı.

Kaç kat kumaşın engeline rağmen, tahrik olmuş bedeni, Rachel'in, en hassas noktasına baskı yapıyor, onu nefes nefese bırakıyordu.

Daha fazlası, diye düşündü Rachel, çılgınca. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Biriyle birlikte olmayalı, çok uzun zaman olmuştu. Bu kadar çok heyecanlandığına göre, fazla vakti kalmamış olabilirdi. Carter, sutyeninin kopçasını açıp çıkardı. Artık Rachel, onun dudaklarını, çıplak teninde hissedebiliyordu. Sanki havalanıyor, havalanıyor, çılgınca yükseliyordu. Carter, göğüs uçlarını öperken, bir elini aşağıya kaydırdı ve Rachel'in, iç çamaşırını yokladı.

Carter, aradığını hemen bulmuştu. Rachel, bunun şansın yardımıyla mı yoksa çok fazla egzersiz sayesinde mi olduğunu, merak etti. Hoş, o an, bunun hiçbir önemi yoktu. Carter'in parmakları, tek bir noktaya yoğunlaşmışken, Rachel, nefesini tuttu. Tüm bedeni gerilmiş, adeta her bir hücresi alarma geçmiş, bir anda gelecek rahatlamayı bekliyordu.

Carter'in parmakları, önce ağır, sonra hızla hareket etmeye başladı. Tekrar tekrar. Rachel, çıldırma noktasına geldiğini hissediyordu, nefes almayı her şeyin sonuna bırakmıştı.

O sırada Carter'e, sıkı sıkı sarılmıştı. Carter devam etti. Ta ki Rachel, eline yapışıp, sarsılmaya başlayınca dek. Carter, bir süre onu seyrettikten sonra, geri çekildi. Aceleyle üstünde kalan giysilerini çıkardı ve yeniden, Rachel'in üstüne uzandı.

Sarmaş dolaş öpüşmeye başladılar. Rachel, yeniden doyum ulaştığına, şaşırmadan edemedi. Carter de, üst üste onun ismini söyledikten sonra durdu ve nihâyet, bedeni rahatladı.

Rachel, onun üzerindeki ağırlığından hoşnut, düşünüp duruyordu. Bir yabancıyla seviştiğine, inanmaya çalışıyordu. Hem de kendi evinde, yasemin kokulu holdeki, dar kanepenin üzerinde...

neş ışınları odayı doldurmuştu. Uyku sersemi bir hâlde, bunun çok mantıksız olduğunu düşünerek şaşırđı. Her zaman, perdeyi sıkı sıkı kapatırdı. Ancak perdeler açık kalmıştı. Ne diye...

Rachel, birden durakladı. Aniden, neden perdeler dokunmayı aklına bile getirmediğini hatırladı. Tabii ya, aslında yatağa bile kendisi gelmemiş getirilmişti. İkinci sevişmeleri, daha rahat bir ortamda gerçekleşsin diye...

Doğrulup oturdu. Ama oturur oturmaz da, bir çığlık atıp, pikeyi üzerine çekti. Çırılçıplaktı! Hayatında hiç çırılçıplak yatmamıştı. Gerçi hayatında hiç, yeni tanıştığı bir erkeğı evine getirip, sevişmemişti de.

Utancından, yanakları alev alev yanıyordu. Tanrım, ne yapmıştı? Ne düşünmüştü de, bütün bunları yapabilmıştı? Yanıt çok basitti. Hiç düşünmemişti. Hissetmekle öylesine meşguldü ki.

Ancak bu mazeret değildi. Pikeyi göğsünün üzerinde sımsıkı tutarken, kendini defalarca azarladı. Hiçbir mazereti yoktu, kendini haklı çıkaracak, tek bir bahane bulamazdı. Bir anlık çılgınlıktan, başka bir şey değildi. Başka bir açıklaması var mıydı?

Rachel, odaya bakındı. Carter, hâlâ evde olabilir miydi? Banyodan herhangi bir ses gelmiyordu. Ortalıkta Carter'in giysileri de görünmüyordu. Gitmiş miydi? Acaba gitmiş olması, durumu biraz olsun kolaylaştırır mıydı?

Rachel, karar vermeye fırsat bulamadı. Yatağın hemen önünde, yerde duran kâğıdı gördü. Pikeyi üstünden düşürmemeye özen göstererek, dikkatle eğilip, kâğıdı aldı.

Günaydın Rachel, vedalaşmadan ayrıldığım için, üzgünüm. Ama çok erken, işe gitmek zorundayım. Üstelik bütün gece seni uyutmadığım için, erkenden kaldırmak da istemedim. Muhteşem birisin, umarım seninle tekrar görüşebilirim. Telefon numaramı yazıyorum.

Carter, telefonunu bırakmış, tam adını yazmıştı.

Rachel, komodinin üzerine bırakmadan önce, notu defalarca okudu. Gitmişti. Rahatlaması gerekirdi. Böylelikle, bir sürü tuhaf konuşma yapması, gerekmeyecekti. Önceki gece, anlık dürtülerle şekillenmiş, bir şeyler yaşanmıştı. Yaşananlar, kısa ömürlü köpükleri çağırıyordu. Bu olayı, başka türlü değerlendirmesi mümkün değildi. Hayatına, bunu kabullenerek devam edecekti.

Pekâlâ, dedi kendi kendine, yataktan kalkarken. Banyoya koşup, sabahlığını giydi. Evet, hayatına devam etmek, mükemmel bir plândı. Önceki geceyi, hiç yaşamamış gibi kabul edecekti. Hiç ama hiç düşünmeyecekti.

Ancak kahve yapmak için mutfığa giderken, bedeninin özel bölümünün, sızladığını hissetti. Kalçası, baldırları da ağrıyordu. Kasıklarıysa zonkluyordu.

Bunun şaşılacak bir yanı yok, diye, kendi kendine gülümsedi. İlk sefer, çok ateşli olsa da, oldukça hızlı geçmişti. Fakat ikincisi inanılmaz yavaş, erotik ve...

"Kes şunu!" Rachel, yüksek sesle kendine çıkıştı. "Düşünmek yoktu, unuttun mu? Düşünmeyeceksin! Sakın!"

Öyle ya. Olanları hatırlamak, yapılabilecek en büyük hataydı. Bir daha ne olursa olsun, böyle bir şeyi tekrarlamayacaktı. Carter, bir seri katil olabilirdi. Şu an vücudu parçalara ayrılmış, evin her yanı kana bulanmış olabilirdi. Aptallık etmişti ve bu yaptığını, kimseye anlatamazdı.

Carter'i aramaya gelince... Elbette, böyle bir şey yapacak değildi. Hem arasa ne diyecekti ki? O tür bir kadın olmadığını, nasıl izah edecekti? Bunun izahı var mıydı? Adam kesinlikle, o tür bir kadın olduğunu düşünmüş olmalıydı. Carter'in, onu, bir sürtük olarak gördüğünü düşünmekten bile, nefret ediyordu. Ancak, onun, kendisiyle ilgili düşüncelerini değiştirmenin, bir yolu yoktu. İnanılmaz yakışıklı bir adamdı, dolayısıyla daha önce, bu tür durumlarla sayısız kez karşılaşmış olmalıydı. Za-

ten, bir daha kendisini, aklına bile getireceğinden kuşkuluydu. Evet, o da Carter'i, hiçbir şekilde düşünmeyecekti. Ve bunu yapmaya da şimdi başlayacaktı. Hemen!

Rachel, çaydanlığa uzandığında, dolu olduğunu gördü. Zaten kahvenin kokusu, mutfak sarmıştı.

Gitmeden önce kahve mi yapmıştı? İçini çekti. Demek oldukça düşünceli biriydi.

O sırada telefon çalınca, Rachel'in yüreği hopladı. Fakat hemen, kendini kontrol etmeye çalıştı. Hayır, ne yüreğinin ağzına gelmesine izin verene, ne beklenti içine girecekti... Ne de içinde, Carter'le ilgili, herhangi bir umudun yeşermesine müsaade edecekti. Yanı sıra Carter, yaşadığı yeri ve bedenini gayet iyi biliyor olsa da, telefon numarasını bilemezdi.

"Efendim..."

"Rachel? Benim, Diane. İyi misin?"

"İyi." "

Diane içini çekti. "Dün gece için çok özür dilerim. Oradan öyle çıkıp gittiğime, seni yalnız bıraktığıma inanamıyorum. Eve gelip de ne yaptığımı fark ettiğimde, neredeyse kalp krizi geçirecektim. Hemen bara döndüm ama bardaki kız, birinin, seni eve götürdüğünü söyledi. Seni aramayı düşündüm ama bu sefer de çok geç olmuştu. İyi olduğundan emin misin?"

"İyi," dedi Rachel tekrar, ama sesinin zorlama çıkması-na engel olamadı.

"Tamam. Güzel. Tanrım, Eddy beni deli etti. O kadar ki, bir daha onunla görüşmemeye karar verdim," dedi Diane, içini çekerek. "Galiba bundan sonra, senin gibi davranacağım. Sen, erkekler konusunda oldukça mantıklısın."

Rachel, itiraz etmemek için, kendini güçlkle tuttu. "Benim de herkes gibi, boş bulunmalarım oluyor."

Diane güldü. "Oh, bırak şimdi. En son ne zaman, bir erkek-le çılgınlık yaptın ki?"

Rachel, bu soruyu kesinlikle yanıtlamayacaktı. "Beni arayıp, iyi olup olmadığımı kontrol ettiğin için, teşekkür ederim."

Okulda görüşürüz.”

“Tamam. Hoşça kal.”

Rachel, telefonu kapadıktan sonra, bir fincan kahve doldurdu. Yeni bir gündü ve yeni bir plânı vardı. Bir daha, tanımadığı adamlarla, çılgın geceler geçirmeye kalkmayacaktı. Yine, Diane’nin düşündüğü gibi, bir kadın olacaktı. Bu herkes için, daha iyiydi, özellikle de kendisi için.

Örgü şişlerinin ritmik sesleri, Rachel’in, güzel anılarını canlandırmıştı. Koruyucu ailelerinden biri, yaşlı bir kadındı ve ona, örgü örmeyi öğretmişti. Yumuşacık yünlerle haşır neşir olduğu o akşamlarda, yaşlı kadınla şöminenin karşısına oturur, sıcak kakao içерlerdi.

“Beni sınıftan atacak,” diye fısıldadı o sırada, Crissy.

Noelle ise Rachel’e güldükten sonra, Crissy’ye döndü. “Atmaz. Seni seviyor.”

“Ya, ne demezsin.”

Crissy, birbirine dolaşmış örgüsünü, çekiştirip duruyordu. “Spor salonlarımdan birinde, ona, bir ay ücretsiz çalışma sözü verdim.”

“Tanrım,” dedi Rachel, başını iki yana sallayarak.

“İnsanlara rüşvet vermenin kötü bir şey olduğunu biliyorum, ama başka ne yapacağımı da bilemedim.”

Rachel, gülmemek için, alt dudağını ısırды. “Bak Crissy, öncelikle, yaptığın şeye odaklanmalısın. Sonuç olarak, burada bulunma nedenimiz bu.”

Crissy güldü. “Oh, hadi ama... İkiniz de buraya, sırf sizinle yemeğe gitmek için geldiğimi biliyorsunuz. İlk kurda fazla zorlanmamıştım, ama şimdi işler epeyce karıştı, ben derslerden koptum. Söylesenize, şu modelleri kim icat ediyor böyle?”

“Aslına bakarsan, kurstan çıkınca da bizimle buluşabilirsin,” diye önerdi, Noelle.

“Böylesi daha iyi,” dedi Crissy ve elindeki örgüyü Rachel’e

doğru kaldırdı.

Rachel, arkadaşının elinden örgüyü aldı. “Bunu nasıl bu hâle getirdiğini anlayamıyorum. Hâlbuki o kadar da karmaşık değil.”

“Ben işkadınıyım. Şirketimi yönetebiliyorum ama el becerim yok. Çok zor geliyor.”

Çok sakın bir mizacı olan Noelle, arkadaşının omzunu sıvazladı. “Biraz daha fazla odaklanabilirsin.”

“İstiyorum,” diye sızlandı, Crissy. “Hoş, boyumun daha uzun olmasını da isterdim, ama elimden gelmiyor.”

Rachel, anlamlı bir ifadeyle, Noelle’ye baktı. “Çok ümitsiz bir durum...”

“Kesinlikle, ama yine de onu çok seviyoruz,” dedi Noelle, neşe içinde.”

Noelle, bunu söyledikten sonra, örgüsünü elinden bıraktı ve hafifçe gerindi. “Kendimi bitkin hissediyorum. Daha yirmi yaşındayım, ama sanki bin yaşındaymışım gibi geliyor.”

Crissy, arkadaşına sarıldı. “Çünkü hâmilesin,” dedi, Noelle’nin karnını hafifçe okşarken.

Noelle, yüzünü hafifçe buruşturdu ama gözlerinin içi gülüyordu.

“Bu arada, karnının bu kadar geç çıkmasına inanamıyorum,” diyerek güldü, Crissy. “Sekiz aylık hâmilesin ama karpuz çekirdeği yutmuş gibisin.”

“Bense kendimi, fil gibi hissediyorum,” dedi Noelle, yüzünde doygun bir gülümsemeyle. “Gerçekten öyleyim ama yine de hâlimden memnunum.”

“Tabii ki memnun olacaksın. Dev nasıl bu arada?”

Noelle’nin gözlerinde, birdenbire hülyalı bir ifade belirdi.

“Her bakımdan çok iyi... Bebek doğmadan önce, tatile gitmemizi istiyor. Bir anlamda gecikmiş bir balayı yani. Ama uçuşun, beni strese sokmasını da istemiyor. O yüzden de Meksika Rivyerası’nı dolaşabileceğimiz, bir gemi bulmaya çalışıyor. Bilemiyorum, belki ocak sonlarında gideceğiz.”

Rachel, arkadaşına gülümsemeden edemedi. Noelle, etrafına neşe ve mutluluk saçan biriydi. Devlin Hunter'le, anlaşmalı bir evlilik yapmıştı ama birbirlerine âşık olunca, evliliklerinin niteliği de değişmişti. Bebeğin sağlığında bir sorun olabileceği endişesi, kısa bir süre, Noelle'yle Dev'i epeyce telaşlandırmıştı. Ama sonunda yapılan tahlillerin sonuçları, korktuklarını başlarına getirmemişti.

Noelle, sarı saçlarını kulaklarının gerisine itti. "Peki, sizde gelişmeler nasıl?"

Crissy güldü. "Geçen haftadan beri mi? Ne yazık ki hiçbir şey değişmedi. Ya sen Rach? Benimle paylaşmak isteyeceğin, karanlık bir sırrın yok mu?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı, Rachel. Hâlen, üç gece önceki çılgın maceranın, sızlamalarını hissediyordu. Ancak bu konudan, arkadaşlarına söz edip etmemekte kararsızdı. Crissy'yle Noelle'nin, yaşadığı deneyimi eleştireceklerinden korkmuyordu; sadece kendisini, anlatma konusunda hazır hissetmiyordu. Belki de hiçbir zaman, hazır olamayacaktı.

Aslına bakılırsa, Carter'le, işlerin böylesine çılgırından çıkmasına nasıl izin verdiğini de, anlayamıyordu. Tamam, Carter son derece eğlenceli, çekici ve seksi biriydi. Çalışma hayatında, bu tür erkeklerle karşılaşma olasılığı, yok gibiydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, çevresindeki erkeklerin çoğu evli ve beş yaşında çocuk babasıydı.

Belki de olanların sebebi, uzun zamandır bir ilişkisinin olmamasından, cinsel anlamda hassaslaşmasından kaynaklanmıştı. Fakat yine de bütün bunlar, yaşananların mazereti olamazdı.

Rachel, bu arada Carter'in notunu attığına, epeyce üzülüyordu. Bunun çılgınca olduğunu biliyordu; ama yine de pişmanlık duyuyordu işte. Adamı arayacağı falan yoktu ama... Aması neydi? Carter'i, yemeğe falan mı çıkaracaktı? Adam, onunla, sırf seks için ilgilendiğini düşünmeyecek miydi? Tanrım, ne kadar da küçük düşürücü bir durumdaydı. Tamam, onunla cinsel anlamda da ilgileniyordu elbette; ama onu araya-

cak olsaydı, işin içinde, seksten çok daha fazlasının olmasını isterdi.

Rachel, derin bir nefes aldı. O geceyi düşünmek bile, kafasını fazlasıyla karıştırıyordu. Off, beyninde bunca soru dans ederken, Carter'le ilişki yaşamak için, herhangi bir adım atmanın manası neydi? Daha doğrusu, atamadığı için üzülmeyi demeliydi.

Evet, en doğrusu, bu işlere hiç bulaşmamaktı. Birine ilgi duymak, kaybetmeyi göze almak demekti. Hayatı boyunca yeterince acı çekmişti.

"Aramıza dön, Rachel," dedi Noelle, arkadaşının yüzüne dikkatle bakarak. "İyi misin sen?"

"Ne? Oh."

Rachel, üst üste yutkunduktan sonra, Crissy'ye örgüsünü uzattı. "İyiyim. Sadece biraz dalmışım, o kadar."

"Evet, yüzünde de tuhaf bir ifade var," diye mırıldandı Crissy, şaşkınlıkla.

Rachel, yanaklarının kızarmaması için, içinden dua etti. "Hayır, hayır, hiçbir şeyim yok."

Crissy, hiç de ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Kimsenin işine burnumu sokmamak gibi, bir prensibim vardır ama ara sıra merakım kabarıyor işte. Neyse, sadece bana bir söz vermeni istiyorum, Rach."

Rachel, kendini güçlkle toparlamıştı. Soran gözlerle Crissy'ye baktı. "Ne sözüymüş bu?"

Crissy genzini temizledi. "Şey diyeceğim... Lütfen sen de, Noelle'nin yaptığını yapıp, hâmile kalma, olur mu?"

Rachel, şaşkınlıkla ellerini iki yana açtı. "Elbette öyle bir niyetim yok, zaten kimseyle çıkmıyorum da."

Crissy güldü. "Bunun için, ille de biriyle çıkmak gerekmiyor. Biriyle yakınlaşıvermek yeterli..."

Noelle, bir kahkaha attı. Rachel, gülmek için kendini zorladı; ama midesi aniden kabarmıştı.

Hâmile kalmak mı? Hayır! Bu mümkün değildi. Hayır, ha-

yır, hayır! Olamazdı. Sadece iki kez sevişmişlerdi.

Koskoca ayın bir gecesinde, iki kez.

Önlem almadan.

Üst üste. İlle de şanslarını zorlamak isterlermiş gibi.

Rachel, çığlık çığlığa sokağa fırlama isteğini, güçlükle bastırdı. Başını masaya vurmak isteğini de. Tanrım, keşke zamanı geriye çevirebilse ve Carter'i, evine hiç almayabilseydi. Ah, Diane'den nefret ediyordu.

Hayır, hâmile kalmış olamazdı. Bekâr bir yuva öğretmeni-ydi. Plânları arasında böyle bir şey yoktu.

Henüz yoktu. Elbette çoğu kadın gibi, bir kocası, bir yuvası olsun istiyordu. Ancak her şeyin bir sırası vardı. Bir gün, kendini, yüreğini riske atacak kadar cesur hissettiği bir gün... Kim bilir, belki o adımı atabilirdi.

Rachel, bütün akşam boyunca, kendi kendine, defalarca bunun mümkün olamayacağını söyleyip durdu. Bir yandan da kusmamak için, çaba harcıyordu. Hayır, endişelenmeye gerek yoktu, her şey yoluna girecekti, hatta her şey yolundaydı.

Rachel'in, Carter'le geçirdiği gecenin üzerinden, on yedi gün geçmişti. Rachel, küvetin kenarında oturmuş, isteri krizine kapılmamak için, kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Tanrım, emin olmak için, iki gün daha beklemişti. Onca merakına karşın, bekleyebilmişti. Sabırlı davranmış, bu konuyu aklına getirmemek için, elinden geleni yapmıştı. İçinden de, âdetinin, tam zamanında başlaması için dua edip durmuştu. Başlamayınca da sabırla beklemişti... Ama olmamıştı...

Üç ayrı marka hamilelik testinin, üçü de yanılıyor olamazdı ya. Üçü de aynı şeyi söylüyordu.

Hâmile.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

RACHEL, Mavi Köpek Barı'na bir daha gireceğini, rüyasında görse, hayra yormazdı. Ancak ne yazık ki girmek zorunda kalmıştı, çünkü Carter'in yazdığı notu atmıştı ve onunla temasa geçmek için, başkaca çaresi kalmamıştı.

Neyse ki, barda çalışanlardan birinin, adını hatırlayamasa da, Carter'in, telefon numarasını bildiğinden emindi. Zaten o yüzden öğleden sonra üçte, eteğinde diş macunu lekeleriyle, bara gelmeye karar vermişti.

Yuvada çalışan öğretmenlerin, giysilerini lekesiz tutması, oldukça zordu. Bereket versin, diş macunu lekesi, kolaylıkla çıkardı. Keşke, Carter'le meselesini de, o kadar kolayca halledebilseydi.

Rachel, içeriye girerken, derin bir nefes aldı. Tanrım, ne diye Carter'in, yazdığı o notu atmıştı ki. O kadar acele etmeseydi, şimdi bu loş bara, girmek zorunda kalmayacaktı.

Saat henüz erken olduğu için, içeride fazla müşteri yoktu. Rachel, doğrudan bara yöneldi. O üç hafta önce, barın arkasında

çalışan kadını görünce, rahat bir nefes aldı.

Kadın, Rachel'i görünce, gülümsedi. "Selâm. Size nasıl yardım edebilirim?" Kısa küt kesimli saçları, iri yeşil gözleriyle, epeyce güzel bir kadındı. Herhalde yirmi yedi, yirmi sekiz yaşlarındaydı.

"Umarım edebilirsiniz," dedi Rachel, gerginliğini üzerinden atmak için, mücadele ederken. Tir tir titriyordu. "Ben... Şey... Carter'i arıyorum da."

Kadın gülümsemeyi sürdürdü. "Carter mi? Hangi Carter?"

Rachel, kendini iyice küçük düşmüş hissediyordu. "Bilemiyorum," dedi telaşla. "Onunla, üç hafta önce, burada tanışmıştım. Öyle bir niyetim olduğundan değil, bir arkadaşımın gelmişti. O da arkadaşına, ayrıldığını söylemeye gelmişti de. Arkadaşım yani..." Rachel durakladı, elindeki kocaman zarfı göğsüne yapıştırdı. "Şey, bunların bir önemi yok tabii. Yani bunlar, kimseyi ilgilendirmeyecek, küçük, önemsiz ayrıntılar. Neyse, biz Carter'le, bir şekilde tanışmıştık. Şimdi kendisiyle konuşmam gerekiyor. Bu... Çok önemli. Kendisi epeyce uzun boylu, sarışın ve bir kulağında pırlanta küpesi olan biriydi..."

"Oh," dedi kadın başını sallayarak. "O Carter'den bahsediyoruz demek. Otursanıza. Ben ona ulaşmaya çalışayım."

Carter, sevinsin mi kızsın mı bilemiyordu. Aradan üç hafta geçtikten sonra, Rachel'in, kendisiyle görüşmek istediğine, inanamıyordu. Tamam, karşı cinsler arasında böyle naz oyunları oynanırdı; ama burada kendi onuru söz konusuydu. Hayatı boyunca hiçbir zaman, bir telefonu bu kadar uzun süre beklemesi gerekmemiştir.

Aslında mantıklı düşünülecek olursa, böylesinin daha iyi olduğu söylenebilirdi. Karşı cinsle ilişkiye girmenin sıkıntı yaratacağını, ondan iyi kim bilebilirdi? Sonunda Rachel, bu tür oyun oynamayı seven bir kadınsa, ondan uzak durmak en iyisi diye düşünmüştü. Kısacası problemin, kendi kendine çözüldü.

günü düşünmüştü.

Ancak içinde, bu işin, düşündüğü kadar kolay olmayacağına dair bir his vardı, çünkü ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Rachel'i, beyninden atamamıştı. Onun nerede yaşadığını biliyordu, istese karşısına çıkabilir, onunla görüşebilirdi. Ancak Carter'in, böyle bir tarzı yoktu. Hem yapabileceğinin en fazlasını yapmış, adeta kendini aşmış ve telefon numarasını bırakmıştı; ama Rachel aramamıştı. Bu, Rachel'in, onu görmek istemediğinin en büyük kanıtı değil de neydi?

Mavi Köpek Bar'ına girerken, Rachel'in, bir şekilde kendisini istemesini sağlamaya kararlıydı. O, Rachel'i istiyor muydu, artık bundan emin değildi. Önemli olan, erkeklik gururuydu. Barın arkasındaki Jenny'ye, başıyla selam verdi. Jenny de arka taraftaki masayı işaret etti.

Carter, omuzlarını dikleştirdi ve yönünü değiştirip, arkadaki masaya yürüdü.

Onu görmüş, görür görmez de nefesinin kesildiğini hissetmişti. Kahretsin, çok güzel görünüyordu.

Bara dönük oturuyordu. Kıyafeti, bir rahibin karısınıninki kadar muhafazakâr ve tiril tirildi. Saçlarını arkadan tek örgü yapmıştı. Nasıl giyinmiş olursa olsun, onu yakından tanıyordu. O, *bana dokunmayın*, görüntüsünün gerisinde, ateşli bir kadın yatıyordu. İnsanı muhteşem öpüyor, birazdan ölecekmiş gibi sevişiyordu.

Carter, vücuduna bir sıcaklığın, dalga dalga yayıldığını hissetti. İçinden, onu o masaya yatırıp, sahip olmak gibi çılgınca bir düşünce geçti. Bereket versin, duygularını kontrol eden biriydi. Hoş, Rachel'in aramamış olması, o kontrolünü bir parça sarsmıştı ya...

"Rachel," dedi Carter, masaya yaklaşırken.

Rachel, yerinden kalkarmış gibi bir hareket yaptı, tedirgin görünüyordu. "Selâm Carter."

Carter, onun karşısındaki iskemleye yerleşti. O sırada, masanın üzerindeki büyücek bir zarf, dikkatini çekti. Rachel'e ait

olmalıydı. Neyin nesiydi acaba?

“Epeyce oldu,” dedi Carter, başka ne söylemesi gerektiğini bilemeyerek.

Rachel başını salladı. “Üç hafta.”

Bunu söylerken dudaklarını ıslattı; Carter, bütün bedeninin kasıldığını hissetti. Kahretsin, Rachel, üç hafta sonra, ne diye görüşmek istemişti ki?

Rachel, ellerini masanın üzerine çıkarıp, birbirine kenetledi. Hemen ardından, tekrar masanın altına indirip, kucağında birleştirdi. Oldukça gergin görünüyordu. Carter, bir an, Rachel’in midesini tutup, tuvalete koşmasından korktu.

Ancak bir şey söyleyecek ya da herhangi bir adım atacak değildi. Kendini kontrol edecek, konuşmayı ondan bekleyecekti. Tamam, bu bir güç savaşı falan değildi; ama onun konuşmasına izin vererek, daha fazla ve çabuk bilgi edinebilirdi.

Carter, bunları düşünen ve karar veren kendisi değilmiş gibi, “Aramadın,” dedi pat diye ve der demez de, kendine sinir oldu.

Rachel, gözlerini kırıştırdı. “Efendim?”

“Beni... Aramadın. Düşünceli davrandım. Sabah çok erken kalkmam gerekiyordu, seni uyandırmak istemedim. Bir not bırakmanın, uygun olacağını düşündüm. Telefon numaramı da yazdım.” Rachel’e doğru eğildi. “Herkesle eve giden biri değilim. Hakkımda ne düşündün, bilmiyorum. Beni kullanıp unutabileceğini mi?”

Carter, sözleri biter bitmez içinden bir küfür etti. Tanrım, o sözler, kendi ağzından mı çıkmıştı? Bunları erkek neslinden biri duysa, herhalde onu hadım eder, bir haremın başına getirirlerdi.

O sırada Rachel, gözlerini kocaman açtı. “Hayır, ben seni kullanmadım.”

“Peki, sence ne yaptın? Benimle istediğin gibi oynadın, sonra da arkana bile bakmadın.”

Bugüne kadar, diye düşündü Carter, sözler ağzından çıkar

çıkılmaz. Gerçi Rachel rüyada gibiydi, sözlerinin farkında mıydı, bundan o kadar da emin değildi.

“Ben kadını. Seni kullanabilmem mümkün değildi.”

“Tabii, sadecce erkekler serserilik yapabilir, değil mi? Kadınlar, her zaman mükemmel davranırlar.”

“Şey, onu demek istemedim. Tabii ki öyle değil...” Rachel, şaşkın bakışlarını, Carter’in yüzünde dolaştırdı. “Seni kullanmak gibi bir niyetim yoktu.”

“O zaman arayabilirdin.”

“Ama ne diyeceğimi bilemiyordum ki.”

“Muhteşem gece için, teşekkür ederim diyebilirdin. Bir yerlere falan giderdik.” Tabii, Carter’le bir daha görüşmeyi, ona zaman harcamayı isteseydi, bunu yapabiliirdi.

Rachel, içini çekti. “Carter, özür dilerim. Seni aramadım ama şu an, seninle konuşmam gereken, çok önemli bir konu var.”

Önemli mi? Kadınlar söz konusu olduğunda, tek bir şey önemlidir. İlişki. Ancak, aralarında herhangi bir ilişkinin gelişmesi, artık mümkün değildi.

“Dinliyorum.”

Rachel, başını salladıktan sonra, tuttuğu nefesini bıraktı. “Birlikte geçirdiğimiz gecenin, bazı... Sonuçları oldu.”

Carter’in, Rachel’in ne dediğini tam olarak anlayabilmesi için, birkaç saniyenin geçmesi gerekti.

İçinden bir küfür savurdu, aynı anda içinde, en ufak bir arzu kalmamıştı.

“Bir şeyin varıysa, bana söylemen gerekirdi,” dedi, aksi bir ses tonuyla.

Kahretsin, suçlanacak biri varsa, o da kendisiydi. Onca deneyimine karşın, herhangi bir önlem almamıştı. Elbette, her zaman yanında prezervatif bulundurmuyordu, ama bir yetişkin gibi davranması gerekirdi. Hiç değilse kendi sağlığı için, bunu yapması gerekmez miydi?

Tanrım, durum ne kadar kötüydü acaba?

“Ne,” diye sordu Rachel, o sırada. Sesinden, öfkelenmiş anlaşıyordu. “Bir şeyim mi var? Ben hasta falan değilim, anladın mı? Herhangi bir sorunum yok.”

“Benim de rahatsızlığım yok. Gayet sağlıklıyım. Bu durumda sorun nedir, anlayamadım.”

Rachel, gözlerini kısıp, öfkeyle Carter’e baktı. “Madem kadınlarla ilgili, öylesine engin deneyimlerin var, şimdiye kadar tahmin etmeliydin.”

“Neyi?”

“Hâmileyim.”

Kendi kendine, bütün sorunların, kadınların başının altından çıktığını söyleyip durmaz mıydı? İşte... Jenny’nin zamanlaması, bu kadar kötü olamazdı. Gelip, bir şey içip içmeyeceklerini sormak için, bula bula şu anı bulmuştu.

Carter, Jenny’ye bakarken içini çekti. “Bize bir dakika izin verir misin?”

“Elbette.”

Jenny, Rachel’e şöyle bir baktıktan sonra, bara geri döndü.

Carter, şimdi ne olacağını biliyordu. On beş dakika konuşacaklar, sonra daha fazla zamana ihtiyaç duyacaklardı.

Bakışlarını yeniden Rachel’e çevirdi. Hâmile olduğunu söylemişti. *Hâmileyim*, demişti.

“Önlem almıyor musun,” diye sordu, ondan çok, kendi kendine sorarmış gibi. Asıl sorması gerektiği zaman, sormamıştı. Kahretsin!

“Hayır,” dedi Rachel, alçak bir sesle. Kızgın gibiydi.

“Yani, herhangi bir önlem almadan, benimle seviştin, öyle mi? Buna inanamıyorum.”

Rachel, ağzını açtı; fakat ne düşündüyse, tekrar kapadı. Bir süre düşündükten sonra, “Kasten yapmadım tabii,” dedi. “geceyi plânlamış değildim. Birdenbire oluvereceğini bilemedim. Ben... Sanırım kendimi kaybettim.”

Elbette, bu da Carter’in suçuuydu. Öylesine deneyimli, kadınları bastan çıkarmayı bilen biri olmasaydı.

“Ben, sık sık böyle şeyler yapmıyorum,” diye söylendi Rachel, öfke içinde.

Carter, onun, ne diye kızgın olduğunu anlayamıyordu. Ya da sorununun ne olduğunu... Burada yaralanmış, onuru kırılmış biri varsa, o da kendisiydi.

“Ne demek istiyorsun?”

Rachel, etrafına bakındı ve sesini alçalttı. “Ben sadece... Yani daha önce, iki kişiyle birlikte oldum, ikisi de nişanlımdı.”

“Yani daha önce evlendin mi,” diye sordu Carter, sinirlendiğini hissederken. “İki kez...”

“Hayır!” Rachel arkasına yaslandı. “Nişanlandım, evlenmedim. Hem sorun bu değil. Sorun, hâmile olmam.”

“Onu anladım.”

“Bir bebek olacak.”

Carter, birden durakladı. Çünkü Rachel, b’yle başlayan o sözcüğü söyleyinceye dek, olayı tam olarak kavrayamamıştı. Hamilelik, erkeklerin, kapana kısılmış gibi hissetmelerine neden olan tehlikeli, sancılı bir süreçti ama bebek... Mucizevi bir şeydi.

Carter, gülümsediğini fark etti. “Evet.”

“Ne yaptığını sanıyorsun sen? Mutlu falan mısın yoksa?”

Carter, hâlen kendi kendine gülümsüyordu.

Rachel, şaşkınlıkla söylenmeye devam etti. “Biz böyle bir şeyi plânlamamıştık. Birbirimizi tanımıyoruz bile.” Rachel, masanın üstündeki zarfı, Carter’e itti. “Bir avukatla görüştüm. Sözleşme son derece açık. Senden ne şimdi ne de sonra, bir şey istemeyeceğim. Karşılığında da, çocuğun velâyetinden vazgeçeceksin.”

“Neden böyle bir şey yapayım ki?”

Rachel, gözlerini yuvarladı. “Çünkü en mantıklısı bu... Değim gibi, birbirimizi tanımıyoruz. Bebeğe, birlikte sahip olamayız.”

Carter, Jenny’nin, telefona sarıldığını fark etti. Dedikodu kazanı kaynayacak demektir.

“Ama zaten birlikte sahibiz.”

Bir bebek. Carter, tam olarak ne hissetmesi gerektiğini bilemiyordu; ama o kâğıdı, kesinlikle imzalamayacağından emindi.

“Konuşmamız gerekiyor,” dedi Carter.

“Konuşacak bir şey yok. Şu kâğıtlara göz at.”

Carter, ona doğru eğildi. “Beni dinler misin? Bunu bir barda konuşacak değilim.”

Rachel irkildi. “Ben de seni, evime götüreceğim değilim. Son kez ne olduğunu gördük.”

Carter bir an, Rachel’e, o anlamda kendisiyle ilgilenmediğini söylemeyi düşündü; ama bu doğru değildi. O muhteşem gülümsemesi, gözlerinin önündeydi. Bu kez o gülümsemeyi, hiç görememişti gerçi.

“Seninle yatmaya çalışacak değilim. Benim evime gidebiliriz. Arabanla beni takip et. İstiyorsan, kahrolası arabanda konuşalım ama burada konuşacak değilim.”

Carter, eski sevgilisinin, hâlâ annesiyle arkadaşlık yaptığını söylemek istemedi. Ve şu anda telefonda, annesiyle konuştuğundan emin olduğunu da.

Rachel, birkaç saniye, Carter’in sözlerini düşündü. Ardından yavaşça başını salladı. “Peki. Senin evin. Ama yine de, teklifimi düşünmeni istiyorum. Seni tuzağa düşürmek falan istemiyorum.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Rachel, üstü açılıp kapanan arabasını, kullanmaya bayılırdı; ama şu an tit tir titrerken, arabadan keyif alması mümkün değildi.

Aslında Carter’le konuşması, tahmin ettiği gibi gitmişti. Tek bir şey vardı. O da Carter’in, sürekli olarak, onu aramamasından dem vurmasıydı. Sanki aramasını çok istemiş ya da beklemiş gibi.

Doğrusu bu hiç aklına gelmezdi. Carter'in, sürekli olarak değişik kadınlarla yattığını ve hiç birinin de hayatında iz bırakmadığını, düşünmüş olmalıydı. Onunla ilgili yanılmış mıydı? Telefon açmamasını, gerçekten önemsemiş miydi?

Öylesine aklına gelmeyen bir şeydi ki, nasıl yorumlaması gerektiğini bilemiyordu. Aslına bakılırsa, kâğıtları imzalamayı o kadar hararetle reddetmesini de, beklememişti. Carter gibi birinin, bir bebeğin sorumluluğunu üstlenmek istemesi, tuhaftı. Kadınlar, erkeklerin, bu tür şeylerle tuzağa düşürülmekten nefret ettiklerini söyler, şikâyet etmezler miydi?

Rachel, alt dudağını ısırды. Carter'in, bu işte birlikte olmadıklarını, anlamasını sağlamalıydı. Zaten hamilelik durumuyla başa çıkmak zordu, öyle ki, daha hamilelik fikrini bile, tam olarak sindirebilmiş değildi. Bir de Carter'le uğraşamazdı.

Rachel, bir yandan düşünürken, bir yandan da Carter'in, kocaman kamyonetini izliyordu. Kamyonet, genç çiftlerin yaşadığı anlaşılan, güzel bir semtte ilerliyordu. Sonunda Carter, güzel, tek katlı bir evin, garaj yoluna saptı. Rachel de, evin önünde arabasını park edip, aşağıya indi.

Rachel, etrafına bakınca, bir an kendisini, geçmişte kaybolmuş gibi hissetti. Burası, büyüdüğü semte ne kadar da benziyordu. Oradaki, o mütevazı evler, anne babalar ve çocuklarla doluydu, her evden neşeli bir hareketlilik yansırı. Rachel, aradan bunca yıl geçtikten sonra bile, eski odasını, en küçük ayrıntısına kadar hatırlıyordu. Duvar kâğıtlarının rengini, duvardaki kitap raflarını, annesinin, dağıttığı oyuncaklarıyla ilgili takılmalarını...

Ne mutlu anılardı... İçini çekti. Mutlu ama hüzünlü...

"Rachel..."

Rachel, başını çevirince, Carter'in, kapının önünde beklediğini fark etti. Patikayı yürüyüp eve girdi.

Oturma odası, mutfakla birlikteydi. Krem rengi mobilya, yeni sayılırdı. Bekâr erkeklerin tercih ettiği, deri koltuklu evlerden, oldukça farklıydı.

“Otursana,” dedi Carter, kapıyı kapatırken. “Bir şey içmek ister misin?”

“Böyle iyiyim.”

Rachel, zarfı mutfak masasının üzerine bıraktıktan sonra, kanepeye adeta çöktü. Şimdi ne olacaktı?

Anlaşılan Carter de bilmiyordu. Oturma odasını turluyor, Rachel’in önünde duraklayıp, ağzını açacakmış gibi yapıyor, sonra yine dolaşmaya başlıyordu. Ona hak vermemek, mümkün değildi. Kendisi bile, iki üç gündür bu gerçekle yaşamasına karşın, hâlen alışabilmiş değildi. Zavallı adamın da, bir bebek olacağını kabullenebilmesi için, zamana ihtiyacı vardı.

“Şey, bak,” diye başladı Rachel, biraz da ortamın gerginliğini dağıtabilmek amacıyla. “Bunu plânlamadım. Bunu bilmen, benim için çok önemli. Aramızda olanlar, kesinlikle beklenmedik bir şekilde gelişti.”

Carter, durup Rachel’e bakarken, gülümsedi. “Biliyorum. Ben de oradaydım.”

Rachel, anlaşılmasa da bir biçimde, kendini, Carter’in kahve-rengi gözlerinin içinde, kayboluyormuş gibi hissetti. Aralarında sanki bir çekim vardı. Öylesine güçlü bir çekimdi ki, ayağa kalkıp, onun kollarına atılmamak için, kendini güçlkle tuttu. Onun kollarına atılmak demek, bir anda yine...

Vay canına! Başlarının derde girmesinin nedeni, tam da bu değil miydi?

Rachel, genzini temizledi. “Demek istediğim şu; senin endişelenmene gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Rachel, şu an bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu, yalnız ebeveyn olmanın düşüncesi bile, tansiyonunu yükseltiyordu; ama bunlar kesinlikle, Carter’in sorunu değildi. “Daha önce de söylediğim gibi, seni, tuzığa düşürmek gibi bir niyetim yok. Bahsettiğim kâğıtları, istediğin kadar inceleyebilirsin. Ayrıca...”

Rachel, Carter’in yüzünün asıldığını görünce, sustu.

“Şunu hemen gerçekliğe kavuşturalım,” dedi Carter, öfkeyle.

“Çocuğumdan vazgeçecek değilim.”

Ciddi olamazdı. “Yani baba olmak mı istiyorsun?”

“Öyle bir plânım yoktu ama benim çocuğumdan bahsediyorum.” Carter, tuhaf bir kahkaha attı. “Kimi kandırdığımı sanıyorum? Kızımдан bahsediyoruz, demek istedim. Ne olursa olsun, onu benden alamazsın.”

Carter, birden dolaşmayı bıraktı, ellerini beline koydu. Rachel, oturduğu yerden bakınca, onun, epeyce iyi yarı ve biraz da ürkütücü göründüğünü düşündü.

“Ciddi olamazsın,” diye söylendi Rachel, ondan ürktüğünü, aklına getirmemeye çalışırken. “Bu konuyla ilgileneneğin, hiç aklıma gelmezdi. Beni tanıımıyorsun bile.”

“Tanımam gerekmiyor. Bunu birlikte yaptık, oldu. Şimdi de sonucuyla ilgilenmemiz gerekiyor.”

Sözleri, kulağa son derece mantıklı geliyordu; ama Rachel’in kafasındaki konuşma bu değildi.

Tam Carter’e bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki, kapı birdenbire açıldı ve üç kadın, paldır küldür içeriye daldı. Kadınlardan biri, ellili yaşlarındaydı, diğerleriyse, Carter’in akranı gibi görünüyorlardı. Rachel, bir anda ayağa fırladı ve şaşkınlıkla karışık korkuyla, kadınlara bakmaya başladı.

Carter ise açıkça homurdandı. “*Mama*, bu hiç de iyi bir zaman değil, inan bana!”

“İyi zamanlamadan söz edene bakın,” dedi, kadınların yaşça büyük olanı; Carter’i, adeta itip geçti ve Rachel’in karşısına dikildi. “Kalkıp kızı hâmile bırak, sonra da zamanlamadan bahset.”

Mama mı? Yani bu... Carter’in annesi miydi?

Kısa sarı saçlı, Carter’inkine eş gözleri olan, ufak tefek bir kadındı; ama adeta bütün hücrelerinden enerji fışkırıyordu. Diğer ikisiyse, ondan daha uzun, oldukça güzeldiler ama biraz ürkütücü görünüyorlardı.

“Ne... Nereden biliyorsunuz,” diye sorabildi, Rachel.

O sırada Carter, kanepeden çıktı. “*Jenny*’ni aradı tabii,” diye

mırıldandı. Buna niye şaşırdım ki? Rachel, bu benim annem, Nina Brockett, bunlar da kız kardeşlerim, Liz ve Merry. Gerçi kimin kim olduğunu öğrenmene hiç gerek, yok çünkü hemen gidecekler. Anne, bu da Rachel.”

“Elbette kalıyoruz,” dedi Nina Brockett, oğluna bakarak, sonra da Rachel’e döndü. “Senin oturman lâzım...”

“İyi ama bardaki kız, neden sizi aradı ki?”

“Jenny, bizim aile dostumuzdur,” dedi Nina.

“Biz, Carter’in sevgilileriyle, hep dost kalırız,” diye atıldı, Carter’in kız kardeşlerinden biri. “Bir sürüler, ama içlerinde ilk hâmile kalan sensin.”

Tanrım, bardaki Jenny, Carter’in eski sevgilisi miymiş?

“Jenny evli,” diye açıkladı Carter, Rachel’in düşüncelerini okumuş gibi. İçini çekti. “Artık kaçıp kurtulabileceğini sanmıyorum. Otursan iyi edersin.”

“Elbette oturacak,” dedi Nina, Rachel’e iyice sokulurken. Rachel’in elini tutup, koltuğa doğru çekti. “Dinlenmesi lâzım. Bebeği olacak.”

“Bebek şu an, muhtemelen fındık büyüklüğündedir, Rachel’i yoracağını sanmam.”

Rachel, Carter’e baktı. “Sen Jenny’yle mi birlikteydin,” diye sordu, aynı anda yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. “Bana, senin kim olduğunu bilmezmiş gibi davrandı. Tarif ettirdi...”

Rachel, birdenbire, diğer kadınların varlığını hatırladı, kanepeye kendini bıraktı.

“Neyse, önemli değil.”

“Jenny’nin, gerçekten tuhaf bir espri anlayışı vardır,” diye mırıldandı, Carter.

Kız kardeşlerden biri gülümsedi. “Harika biridir. Carter, onun düğününde teşrifatçılık yaptı, o da benim nedimeliğimi.”

Birdenbire ne çok bilgi verilmişti. Rachel, bir an kapıya baktı ve kaçıp kaçamayacağını hesaplamaya çalıştı. Hayır, bütün bunlar, bir kâbustan farksızdı. Carter’in, annesiyle tanışma-

sı yetmezmiş gibi, kız kardeşleri ve eski sevgilisiyle de tanışmıştı.

O sırada Nina, uzanıp Rachel'in elini okşadı. "Her şey yoluna girecek. Şu an, bir şok yaşadığının farkındayım, bu çok normal; çünkü Carter, sana bizden söz etmemiş. Tek oğlum, çocuğunun annesine, ailesinden niçin söz etmez, bilemiyorum, ben sadece bir anneyim. Kimse bana hiçbir şey anlatmıyor."

"Tanrım," diye söylendi Carter, şakaklarını ovarak. "Mama, inan bana hiç yardımcı olmuyorsun."

"Elbette yardım ediyorum. Yardım etmek istiyorum. Yaptığım en iyi şey bu. Şimdi, söyleyin bakalım, biz geldiğimizde, ikiniz neden söz ediyordunuz?"

Rachel, mutfak masasının üzerinde duran zarfa şöyle bir bakarken, yutkundu. Birdenbire, Carter'in, doğmamış bebeğinden vazgeçmek istememesi, bir anlam kazanmıştı.

"Bu çok özel," diye itiraz etti, Carter.

"Ama bize söyleyebilirsiniz," dedi kızlardan biri. "Zaten söylemeseniz de öğreniriz."

"Hayır, öğrenemezsiniz," dedi Carter. Rachel'e baktı. "Buradan kaçıp kurtulmak istersen, arkanı kollarım."

"Hiç de kaçmayacak," dedi Nina ve Rachel, ancak o zaman, kadının hâlen, elini sıkıca tuttuğunu fark etti.

Rachel elini çekti. "Carter'le, bazı konuları konuşmamız gerekiyordu."

"Elbette hayatım," dedi Nina, gülümseyerek. "Biliyor musun, çok hoş bir kızsın. Hâmile kalmak istemiyordun ama olan oldu, değil mi? Madem oldu, şimdi bununla yaşamamız gerekiyor."

Biz mi? Hayır, hayır... Biz falan yoktu. "Teknik olarak, hâmile olan benim," diye başladı Rachel, cılız bir sesle.

Carter'in gözleri kısıldı. "Babası da benim."

"Bunu inkâr etmiyorum. Zaten sana gelen benim."

"Ben gelmeyi isterdim, ama aramadın," diye hatırlattı, Carter.

Kızlar birbirlerine baktılar. “Gerçekten mi? Yani Carter’le çıktın, ama ertesi gün onu aramadın, öyle mi?”

“Ah...”

“Kadınlar sürekli onu arar,” dedi, diğer kız kardeş. “Hatta bazıları, aramaktan hiç vazgeçmez.”

“Öyle mi?”

“Aslında utanç verici... Bazen onları bir kenara çekip, biraz olsun gururlarını düşünmelerini, söylemek istiyorum.”

“Bu onların suçu değil,” dedi Nina, iç geçirerek. “Oğlum böyle işte...”

Rachel, kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Onları boş ver,” diye inledi, Carter. “Ciddiyim.”

“Belki de o kadınları duymak istiyorum.”

“Hiç istemezsin inan bana.”

“Bebeğe dönelim,” dedi o sırada, Nina. “Konuşmamız gerekiyor.” Rachel’in dizini okşadı. “Anlıyorum. Siz gençler, attan önce arabayı almak konusunda ısrarcısiniz. Ama artık, atı arabaya koşmak gerekiyor.”

“Ne?”

Rachel’le Carter, aynı anda sormuşlardı.

Nina, ikisine de tek tek baktı. “Çok açık konuştuğumu sanıyorum. Bebeğiniz olacak. Evlenmeniz gerekiyor.”

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

CARTER, ayağa kalktı. Aslında, olacaklara sessiz kalmayı isterdi. Otuz yıldır hep bunu yapmış, annesinin konuşmasını dinlemiş, sonra da kendi istediğini yapmıştı. Ancak bu kez durum farklıydı, annesi fazla ileri gitmişti.

“Pekâlâ, bu kadarı yeter,” dedi sakın bir sesle ve kapıya yöneldi. “Sizleri gördüğüme çok sevindim. Zahmete girip uğradığınız için, teşekkür ederim.”

Annesi, Carter’den epeyce kısaydı ama belli ki bu durum, onu zerre kadar etkilemiyordu. Oğlunun karşısına dikilip, kızgın bir ifadeyle yüzüne baktı.

“Carter Brockett, ben çok ciddiylim.”

“Ben de ciddiylim, mama. Bu durumun sizinle ilgisi yok, Rachel’le benim aramda. Ve ikimiz çözeceğiz, sizin yardımınıza ihtiyacımız yok.”

Annesinin gözleri kısıldı. “Bir bebeğiniz olacak Carter. Bu çok ciddi bir durum...”

Carter, annesinin, iyi niyetle davrandığından kuşku duymu-
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

yordu. Kendisini ne denli sevdiğini ve herhangi bir tehlike anında onu kurtarmak için, canını vermekten bir an bile tereddüt etmeyeceğini de bilirdi. Fakat bazen gerçekten haddini aşıyordu. Artık hayatını, kendi ellerine alması gerekiyordu.

Carter, annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. “Biliyorum mama. Bana güven, olur mu?”

Nina Brockett, gözlerini kısıp parmağını salladı. “Söylediklerimi sakın unutma, Carter.” Abartılı bir iç çekişten sonra, başını iki yana salladı. Nina evden çıkarken, kızları da peşinden koşuşturdu. Merry, kapıdan çıkmadan önce güldü.

“Başınız büyük dertte.”

“Destegin için teşekkür ederim.”

“Ne zaman istersen yine yaparım.”

Carter, onların ardından kapıyı kapattı.

Rachel, şoke olmuş bir vaziyette, kanepede oturuyordu. Carter’in ailesinin, insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Yıllardır kaç kez, böyle bir duruma tanık olmuştu.

Carter, mutfağa gidip Rachel’e, bir bardak buzlu su hazırladı, oturma odasına döndü. Rachel, gözleri fincan gibi açılmış bir hâlde, Carter’e baktı.

“İyi misin,” diye sordu, Carter.

“Hayır.” Rachel, bardağı eline aldı. “Tanrım, bu insanlar da kimdi öyle?”

Carter, kendini kanepeye bıraktı. “Ailem. Yani ailemin bir kısmı... Bir kız kardeşim daha var. Muhtemelen evde yoktu, yoksa o da, gösteriye katılmaktan mutluluk duyardı.”

“Üç kız kardeşin vardı, değil mi?”

Carter, başını salladı. “Ben en küçükleriyim ve de ailenin, tek erkek çocuğuyum. Babam ben doğmadan ölmüş. Senin anlayacağın, kadınların dünyasında bir başınayım.”

Rachel, suyundan bir yudum aldı. “Bütün sorunlarının nedeninin, kadınlar olduğunu söylediğinde, aşk hayatından söz ettiğini sanmıştım.”

“Keşke öyle olsaydı, o zaman işler daha kolay olurdu. Ben,

kadınlarla kuşatılmış bir hâldeyim. Bir gün, aç bir hâlde, kapıma gelmeyi seçen köpeğim bile, dışı. Benim dünyama hoş geldin, Rachel.”

Rachel, hafifçe gülümsemeyi başarabildi. “O kadar da kötü görünmüyor. Belli ki ailen sana çok değer veriyor.” Suyundan bir yudum daha aldı. “Jenny, gerçekten de anneni arayıp, kulak misafiri olduğu şeyleri yetiştirmiş mi diyorsun?”

“Kesinlikle. Jenny, annem ve kız kardeşlerimle ilişkilerini hep sıkı tutmuştur. Bütün eski kız arkadaşlarım gibi. Her biri, tatillerde ve özel günlerde, karşıma çıkarlar. Onlardan biriyle ne zaman karşılaşacağımı, hiç bilemem.”

Carter, içini çekti. Eski sevgilileri, niçin diğer kadınlar gibi davranmazlardı, bunu hiç anlayamamıştı. Başkalarının eski sevgilileri, kırk yılda bir karşılaştığında, husumet dolu bakışlarını kaçırmayı tercih ederdi... Carter, çoğu zaman, lastiklerini patlatan bir eski sevgiliyle mücadele etmenin, Jenny gibi şefkatli tiplerle uğraşmaktan, çok daha kolay olacağını düşünmüştü. Jenny ve diğerleri, hep hayatında kalmayı yeğlemişlerdi.

Hoş Jenny’yi sevmediğini söyleyemezdi. Severdi. İlişkileri bittikten sonra, çok iyi bir adamla tanışıp evlenmişti. İyi ama kimin tarafındaydı? İnsan, eski sevgilisinin annesini arayıp, bir kızı hâmile bıraktığını yetiştirir miydi?

Rachel, bardağını sehpanın üzerine bırakıp, Carter’in yüzüne baktı. “Ben kasten hâmile kalmadım.”

“Biliyorum. İkimiz de bunu plânlamış değiliz. Sadece o sırada, düşünmeyi bir kenara bırakmıştık.”

Rachel, başını hemen önüne eğdi; ama Carter, onun hafifçe gülümsediğini görebildi.

“Sanırım aklım başımdan gitti,” diye mırıldandı, Rachel. “Daha önce başıma böyle bir şey gelmemişti.”

“Benim de.”

Rachel, şaşkınlıkla başını kaldırdı, ardından gözlerini yuvarladı. “Bırak şimdi. Seni çok iyi tanımıyor olabilirim ama geçmişinle ilgili tahminlerim var. Anlaşılan, önünde kuyruk

olan, bir kadınlar ordusu varmış.”

“Tamam, bir sürü ilişkim oldu ama o tür bir... Şey yaşamadım. İnsanın başına sık gelen bir durum değil.”

“Hem de benimle,” diye söylendi Rachel, şaşkınlıkla. “Buna inanmamı mı bekliyorsun?”

Carter, başlarının büyük dertte olduğunu, düşünmeden edemedi. Rachel, inanılmaz çekici bir kızdı. Ondan hâlen etkileniyor olması, işleri daha da zorlaştıracaktı. Onunla ilişkisini sürdürmeye kalkması, her şeyi iyice karmaşık hâle getirirdi. En doğrusu, hâlen şansı varken etkilenmemeye çalışmak, doğru kararlar almak için, kendini zorlamaktı. Tanrım, keşke Rachel, bu kadar güzel kokmasaydı.

“Bak Rachel. Çok güzelsin, seksi ve eğlencelisin de. Bir rahibe gibi giyiniyorsun ama öyle bir vücudun var ki... Sanki sevişmek için yaratılmışsın...”

“Vay canına. Böyle konuşunca, benimle birlikte olduğun için, kendini şanslı saydığını düşüneneğim.”

Carter gülümsedi. “Şanslıydım, evet. Ancak şimdi karşıma bazı sonuçları çıktı.”

“Bebek.”

“Evet, bu doğru... Dinle Rachel, hiçbir koşulda, kızımдан vazgeçecek değilim.”

Rachel, şaşkınlıkla başını iki yana salladı. “Bebeğin kız olduğunu bilmiyoruz ki.”

“Ben biliyorum. Neyse, şu aşamada bunun bir önemi de yok. Uzlaşmanın yolunu bulmalıyız; çünkü o kâğıtları kesinlikle imzalamayacağım.”

Carter, birçok erkeğin, böyle bir durumda, ortadan kaybolmak için bahane arayacağını biliyordu; ama kendisi, katiyen böyle bir şey yapamazdı. Ailenin, her şeyden önemli olduğunu düşünen, bir ailede büyümüştü.

Rachel, öne doğru eğildi ve kalın zarfa dokundu. “Biliyorum. Yani artık öğrendim.” Ardından doğrulup, karnına hafifçe dokundu. “Peki, söyler misin, ne yapacağız? Gücenme ama,

anneninin önerisine sıcak bakmıyorum.”

“Yani benimle evlenmek istemiyorsun,” dedi Carter, sesinde, eğlendiğini anlatan bir tını vardı.

“Seni tanımıyorum.”

“Herkesin peşinden koştuğu bir adamım.”

“Bir ego sorunun olmadığını sanıyordum.”

“Ama bir sürü referansım var.”

“Görünüşe göre yüzlerce.”

“O kadar da değil.” Carter, ayağa kalkıp, odanın içinde dolasmaya başladı. “Peki, şöyle yapsak ne dersin? Bebeğin doğumuna ne kadar var, sekiz ay mı?”

“Yaklaşık olarak.”

“Tamam, bu sekiz ay boyunca, ne yapmak istediğimizi anlamaya çalışalım. Annemin teklifini bir kenara bırakalım. İkiimiz de bir çözüm düşünmeye çalışalım.” Carter, birden durakladı. “Sen... Bebeği doğurmak istiyorsun, öyle değil mi?”

Rachel, birden bedeninin kasıldığını hissetti. “Elbette. Ben bebeğimi istiyorum.”

“Ben de. Peki, ne diyorsun? Ağırdan alalım ve seçeneklerimizi düşünelim diyorum. Aynı yerde yaşıyoruz. Velâyeti rahatlıkla paylaşabiliriz. Ya da başka bir çözüm buluruz. İstersen birbirimizi tanımaya çalışalım ve hem ikimiz hem de bebek için, en iyisinin ne olacağını bulmayı hedefleyelim.”

Rachel, alt dudağını hafifçe dişledi. Carter, bunu fark eder etmez, onun alt dudağını, kendisinin dişlediğini hayâl etti. Tanrım, evde yalnızlardı.

Ancak hayır, bu hiç de iyi bir fikir değildi.

“Haklısın,” dedi Rachel. Carter’i, baştan çıkardığının farkında bile değildi. “Zamanımız var, iyice düşünüp, en doğru seçeneği bulacak şekilde değerlendirebiliriz.”

“Harika.”

Carter, masanın üzerinden bir kalem kâğıt aldı ve ev telefonu, cep telefonunun numarasını yazdı. Sonra da kâğıdı Rachel’e uzattı. “Bunu yine atmazsın, değil mi?”

“Hayır, söz veriyorum, atmam.”

Rachel, kâğıdı almaya davrandı; ama Carter, elini hafifçe yukarıya kaldırdı. “Niçin beni aramadın?”

Rachel, içini çekti. “Bunu öğrenmeden, rahat edemeyeceksin, değil mi?”

“Sanırım öyle.”

Rachel, iyice koltuğa gömüldü. “Seni arayamazdım, Carter. Samimi olarak söyleyeyim, ne diyeceğimi bilemiyordum. Hayatım boyunca, böyle bir şey yapmamıştım. Benim hakkımda düşündüklerinden korkuyordum. Aslına bakarsan, ben, kendim hakkımda pek te iyi şeyler düşünmüyordum.”

Carter, kâğıdı Rachel’in kucağına bıraktı ve abartılı bir ifadeyle içini çekti. “Bunu biliyordum, az önce söylediğim gibi. Beni sırf seks için kullandın.”

Rachel inledi. “Off, inanılmaz birisin.”

“Aslına bakarsan çoğunlukla mükemmel biriyim.”

“Örnek versene.”

Rachel gidip bir kâğıt aldı, kalemi de Carter’in elinden çekti. Birden birbirlerine tehlikeli bir şekilde yaklaşmışlardı. Rachel’in göğüsleri, Carter’in koluna değmiş, ellerinden biriyse, karnına sürtünmüştü.

Carter’in bedeninin, bu yakınlığa verdiği tepki, oldukça aniydi. Damarlarındaki kan hızlanmış, beyni birden boşalmış; onu kollarına almak, yaşamsal bir zorunluluk gibi gelmişti.

Birden göz göze geldiler. Carter, onun gözlerinde de arzu dolu bir pırıltı gördüğüne, memnun oldu. Ne yazık ki, Rachel, kendini daha iyi kontrol eden taraftı.

“Ben... Şey, ben de numaramı yazayım,” dedi Rachel, hemen geri çekilirken. “Bir ara bir araya gelip, konuşmayı plânlamalıyız.”

“Cumartesiye ne dersin?”

Rachel, kâğıda gerekli bilgileri yazdı ve Carter’e uzattı. “Tamam. Dışarıya mı çıkmak istersin, yoksa...” Ancak hemen vazgeçip, başını iki yana salladı. “Bana bakma sen, kulağa bir

randevuymuş gibi geldi, değil mi?"

"Hayır, randevu falan değil," diye itiraz etti Carter; ama keşke öyle olsaydı diye düşünmekten, kendini alamadı. "Bak, formalitelere gerek yok. Ben, senin evine bir şeyler getiririm. Böylelikle kimse bizi rahatsız edemez."

Rachel, birkaç saniye gözlerini kırıştırdı.

Bunun üzerine Carter, "Konuşurken," diye eklemek zorunda kaldı. "Sadece konuşacağız."

"Tamam. Olur. Konuşuruz."

Carter, ıslık çalıp, yeğenlerinden birinin ismini verdiği Goldie'yi çağırdı. Altın renkli Labrador, yuvasından çıkıp gerindi ve Carter'e yöneldi. Carter'in yanına gelir gelmez, elini yalayarak onu selâmladı ve sonra da okşamayı için, başını iyice eğdi.

"İlişkimizde, hep senin dediğinin olduğunun farkında mısın," diye takıldı Carter, hayvanın başını okşarken. "Hadi bakalım gel, anneyi görmeye gidiyoruz."

Goldie, sihirli kelimeyi duyar duymaz, bahçe kapısına seğirtti. Carter, kapıyı açtı ve sokağa fırlayan hayvanın peşinden, yürümeye başladı. Goldie, kaldırımında duraklayıp, Carter'in, trafiği kontrol etmesini bekledikten sonra, karşıya geçip ön bahçeye daldı. Evin yanı başındaki büyük ağacı kokladı, ardından patikayı bir solukta geçip, ön patilerini zile bastırdı.

Kapı açıldı ve Nina göründü.

"Goldie. Ne tatlı şeysin sen! Gir içeriye, gir canım. Dün akşamdan, sana mama ayırmıştım." Nina, kapıyı iyice açıp, Goldie'nin girmesini bekledi. Sonra da Carter'e baktı. "Kendi işime bakmamı söylemeye geldiyse, hiç zahmet etme, evine git Carter."

"Kesinlikle böyle söyleyeceğim, ama beni evime gönderemezsin, çünkü açlıktan ölüyorum."

"Her şeyi sen biliyorsun, değil mi Carter," diye söylendi

Nina, ama yine de kapıyı, oğlunun geçmesi için açık tuttu.

Carter, bu evde büyümüştü. Duvarları boyamış, karoların döşenmesine yardım etmişti. Dokuz yaşındayken, Billy Hinton'un, ön bahçesinden gelen top, ön camı kırmıştı. Ağaçlara tırmanmış, bir sürü yaramazlık yapmış, azar işitmişti. Tanrım, bu çatının altında, ne anılar birikmişti. Çoğu da güzel anlardı.

Mutfak geniş ve ferahtı. Hemen hemen her zaman, ocağın üstünde ya da fırında, pişen bir şey olurdu. Kokuya bakılırsa şimdi de, marinara sos kaynıyordu.

Carter, etrafına bakındı. "Kızlar nerede?" Buraya gelirken, dört kişilik çapraz sorguya tutulmayı beklemişti.

"Evlerine gönderdim," dedi Nina, ciddi bir ifadeyle. "Seninle yalnız konuşmak istedim."

Carter, tabureyi çekip masaya otururken, yüzünü buruşturdu. Bu hiç de iyi bir haber değildi. Her zaman dolu olan tabaktan, bir kurabiye aldı.

"Benimle ilgilenmeni takdir ediyorum," diye mırıldandı. "Seni seviyorum, ama bu konudan uzak dur."

Nina, kaşlarını çatınca, Carter, hemen ekledi. Rachel'le birlikte, ne yapmanız gerektiğini, konuşarak bulacağız."

"Ne yapmanız gerektiğini mi?"

Nina, ufak tefek yapısını unutturan bir heybetle, Carter'in karşısına dikildi. Şu an taburede oturan Carter'le, aynı göz hizasındaydı. Nina'nın gözleri, inanılmaz öfkeli bakıyordu.

"Ne yapmanız gerektiğini ha," diye söylendi, Nina. "Bir kızı hâmile bırakmışsan Carter Brockett, ne yapman gerektiğini düşünmekle vakit harcamazsın, onunla evlenirsin, bu kadar basit. Seni, bunu bilecek şekilde büyüttüğümü sanıyordum."

Carter, annesine, her zamanki o bildik şaşkınlıkla baktı. Bu gücü nereden alıyordu? İstese, öyle bir bakar, öyle bir ses tonu takınırı ki, Carter'e, kendini on yaşında bir çocukmuş gibi hissettirirdi.

"Mama zaman değişti," dedi Carter, yavaşça. "Artık pek

çok kadın, tek başına çocuk sahibi olmayı tercih ediyor. Rachel'in yapmak istediği de bu."

"Ona evlenme teklif ettin mi oğlum? Ona, sorumluluk almak istediğini, söyledin mi?"

"Çocuğumun hayatının, bir parçası olmak istediğimi söyledim. Onunla, bebeğin velâyetini paylaşmak istediğimi de. Başka ne söylemem gerekiyordu?"

Nina, lavaboya gidip, bulaşıkları akıtmaya başladı. "Demek velâyeti paylaşacaksın. Bunun anlamı nedir? Çocuğunun hayatının yarısında olacaksın, öyle mi? Bununla yetinebilecek misin? Carter, bir çocuğun olacak. Bu oyun değil, anlamıyor musun? Bu kızla evlenmek zorundasın."

"Benimle evlenmek istemiyor."

"Nereden biliyorsun? Teklif ettin mi?"

Carter, Rachel'in düzenlediği, o yasal kâğıtlardan söz etmek istemedi. Annesi, bir kızın çocuğunun babasını istememesini anlayamazdı ve bu durum, Rachel'e karşı tavır almasına neden olurdu. Nina Brockett, harika bir kadın olabilirdi ama birine kinlendi mi, yıllarca unutmazdı. İyisi mi, bütün suçu kendi üzerine almaktı. Sonuç olarak Rachel, çocuğunun annesi olacaktı ve muhakkak, ailesiyle görüşmesi gerekecekti. Kimse-nin ona tavır almasını istemezdi.

"Cevabını biliyorum."

"Bildiğini sanıyorsun ama yanıldığından eminim. Çok tuhaf şeyler olabilir."

"Mama, insana bir rahat ver."

Nina, elindeki tabağı küt diye bıraktı ve oğluna döndü. "Rahat vermeyeceğim! Sen benim oğlumsun. Senin ilk çocuğundan söz ediyoruz, benim de torunumdan. O çocuğa babalık etmek zorundasın, işte o kadar!"

Carter, elindeki kurabiyeyi tabağa geri bıraktı. "Edeceğim zaten. Hep yanında olacağım."

Nina'nın ifadesi yumuşadı. "Biliyorum Carter, özür dilerim. Bir çocuğun, babasız büyümesinin ne demek olduğunu, sen

herkesten daha iyi bilirsin.”

“Öyleyse, benim doğru şeyi yapacağıma güven.”

“Ama senin, bir prezervatif kullanmana bile güvenemeyen...”

İşte Nina Brockett, zaman zaman insanı böyle şaşırtırdı. Carter, ortadan kaybolmak için, Goldie’yi arandı. Obur hayvan, kilerin girişinde, önüne konan tabağı silip süpürmüş, hâlen yalanlamakla meşguldü.

“Gitmem gerekiyor,” dedi Carter, ayağa kalkarken. Aynı anda köpeğe ısıklı çaldı.

“Kızla evlen.”

“Seni seviyorum mama.”

“Ben de seni seviyorum. Ama Rachel’le evlenseydin, daha çok severdim.”

“Duyduğum iyi oldu.”

Carter, evden çıkıp kendi evine yöneldi. Ne kadar kaçsa da, saklanamazdı. Annesi, aklına bir şey koydu mu, asla vazgeçmezdi. Nina Brockett, Rachel’le evlenmesini sağlayana dek, Carter’in yakasını bırakmazdı.

Sorun şuydu ki, Carter, evliliğe karşı değildi... Başka insanlar için... Kendisi için, evliliğin anlamlı olacağını düşünmüyordu. İnsan ne diye hayatı boyunca, tek bir kişiye bağlansındı ki?

Kız kardeşleri, evlilikle ilgili düşüncelerini açtığında, bunun nedeninin, kimseye âşık olmaması olduğunu söyleyip dururlardı. Ancak bir gün, birine çok fena kapılacağını ve o hâlini görmeyi, sabırsızlıkla beklediklerini de eklerlerdi.

Carter, her seferinde, bunun için kıyametin kopması gerektiğini söylerdi ama elbette ciddi değildi. Âşık olup olmamayı, hiçbir zaman kafasına takmazdı. Bir gün, onsuz yaşayamayacağı birine rastlayabilirdi, belki de böyle yüzeysel ilişkilerle idare ederdi. Bugüne dek, aklını başından alan biriyle tanışmamıştı. Bu yüzden de, aşkın romantik bir mit olduğuna, karar vermişti. Medyanın, ticari kaygıyla, bol bol köpürttüğü bir

mit...

İçinde bulunduğu durumdaysa Rachel, bebeğe ismini vermek için, onunla evlenmeyi kabul etmek isterse, buna itirazı olmazdı. Fakat Rachel'e, ona hiçbir şekilde âşık olamayacağını, yalın bir dille açıklardı. Carter içini çekti. Anladığı kadarıyla, Rachel'in aklında, böyle bir şey yoktu. O yüzden de ikisi ve bebek için, en doğru yolu bulacaklardı. Çünkü Carter, bir şeyden son derece emindi. Kadınla erkek arasındaki romantik sevgiye inanmıyor olabilirdi; ama ebeveynlerin, çocuklarını ne denli sevdiğini bilirdi. Hiç kimse, çocuğuna duyacağı sevgiye, müdahale edemezdi.

"Ben şarap alacağım," dedi Crissy, örgü kursundan sonra gittikleri restoranda, masaya yerleştikleri sırada. "Çok ihtiyacım var, yemin ederim örgü örmek, genlerimde yok. Sizinle birlikte olmak hoşuma gitmese, çoktan vazgeçmiştim."

"O kadar da kötü değilsin," dedi Noelle, kibarca.

"Örgümü Jan'a gösterdiğimde irkildi, düşünebiliyor musunuz? Sizin, bir üst kura rahatlıkla atlayabileceğinize kuşum yok; ama kadın, bana kesinlikle izin vermez. Herhalde, beni gözetleyecek bir güvenlik görevlisi, getirmeyi bile düşünüyor-dur."

Rachel, bir kahkaha attı. "Ben, öğretmenin, seni bu kadar dert ettiğini sanmıyorum. Gayet iyi gidiyorsun."

Crissy, menüyü aldı. "Tabii, sen örgümü düzelttikten sonra, sorun yok. Bence bırakmam en doğrusu olacak. Sonuç olarak, başarılı kariyeri olan iyi biriyim."

"Ve çok güzel bir arabası olan," diye ekledi, Noelle.

"Ayrıca iyi dostlarım da var," dedi Crissy. "Bunların yeterli olması gerekir, değil mi? Kimseyle çıkmıyorum, bu kendi seçimim. Biriyle çıkmak, şu sıra en son istediğim şey. Yani gayet iyi durumdayım. Şu örgü işine, kafamı takmamam lâzım..."

"O zaman takma," dedi Rachel. "Yünler sana teşekkür

eder.”

Noelle, bir kahkaha attı. Crissy ise gözlerini yuvarladı. “Bu benim suçum değil ki,” diye mırıldandı, menüyü açarken. “Yünden nefret ediyorum.”

“İşte onlar da bunu biliyor ve seni gördükleri an, panikliyorlar.”

Crissy, menüyü masanın üzerine yatırıp, öne eğildi. “Biliyor musunuz, bu haksızlık. Kesinlikle evcimen bir tip değilim.”

Rachel, arkadaşına dikkatle baktı. Önceki yıl, dört spor salonu açmış, şimdi de beşincisi için, uygun bir yer arıyordu. “Ama ticaret konusunda inanılmaz iyisin.”

Crissy omzunu silkti. “Sen de kendi işinde iyisin. Küçük çocuklara öğretmenlik yapıyorsun.”

Rachel içini çekti. “Hep bunu istemiştım.” Aslında on, on beş yıl kadar, dansçı olma hayâli kurmuştu; ama birden, öğretmenliğe karar vermişti.”

“Neyse, ne yiyoruz? Rachel, sen de biraz şarap iç, lütfen. Yalnız içmekten nefret ediyorum. Noelle’ye teklif etmiyorum, onun mazereti var.”

Rachel, bir şey söylemek istemişçesine ağzını açtıysa da, hemen kapadı. Ne söyleyeceğinden, nasıl söyleyeceğinden emin değildi. Elbette, arkadaşlarına bebekten söz edecekti ama şu an doğru bir zaman mıydı?

O sırada Noelle, dikkatle Rachel’i süzdü. “İyi misin sen? Bu akşam biraz sessiz kaldın.”

“İyiyim,” dedi Rachel.

Crissy, anlamlı bir ifadeyle gülümsedi. “Ne oldu, söylesene. Şarap konusunda çekimser kalmanın, bir nedeni olmalı. Bu küçükhanım gibi, hâmile olamayacağına göre...”

Rachel içini çekti. “Aslına bakarsanız... Hâmileyim.”

Noelle, gözlerini kocaman açtı. “Rachel, sen ciddi misin? Gerçekten mi? Bu harika!”

Crissy, gözlerini kırıştırdıktan sonra, elini kaldırdı. “Garson, benim bir margaritaya ihtiyacım var. Hemen!” Ardından

elini indirip, dikkatle Rachel'in yüzünü inceledi. "Hâmile misin? Yani, bebek bekliyorsun, öyle mi? Bundan emin misin?"

Rachel başını salladı. "Yedi hamilelik testi yaptım. Oldukça ilginçti."

"O zaman hayatında biri var," dedi Crissy. "Yani olmak zorunda, değil mi?"

Rachel sesini çıkarmadı.

"Doğrusu biriyle görüştüğünden haberim yoktu." Crissy bunu söylerken, Noelle'ye döndü. "Sen biliyor muydun?"

"Hayır," dedi Noelle, bir Crissy'ye bir Rachel'e bakarak. "Crissy haklı. Hayatında biri var demek. Kim peki?"

"Çok zor bir soru," diye karşılık verdi, Rachel.

Kızlar, şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

O sırada garson, Crissy'nin içkisini getirdi. Siparişlerini verdiler. Noelle, garson gider gitmez öne eğildi.

"Dökül çabuk."

Rachel, suyundan bir yudum aldı. "Tamam, anlatacağım, ama lütfen beni yargılamayın. Hayatım boyunca, böyle bir şey yapmış değilim. Ne zamandır kimseyle çıkmıyorum ve çıktığımda da, hemen yatmak âdetim yoktur."

Crissy, içkisini eline aldı. "Yani bu kez biriyle çıktın ve hemen yattın, bunu mu anlamalıyız?"

Rachel başını salladı.

Crissy de başını salladı. "Vay canına! Öğretmenliğine ve örgü becerine hayrandım, sanırım bu yönüne de hayran kalacağım. Şimdi her şeyi anlat. En başından başla ve lütfen ağır ağır konuş."

Rachel, Diane'yle bara gidişlerinden ve Carter'in, içki ısmarlayışından, sonra da sohbet etmelerinden bahsetti. Diane'nin, kendisini bırakıp çekip gitmesinden ve Carter'in, onu eve bırakmayı teklif etmesinden de söz etti.

"Sadece, minik bir iyi geceler öpücüğü olması gerekiyordu," diye devam etti, Rachel. "Öyle kendimi kaybedeceğim falan, hiç aklıma gelmemişti."

"Bayağı iyi öpmüş olmalı," dedi Crissy.

Rachel, kızarmamak için dua ediyordu. "Biz... Şey... Kendimizi kaybettik. Filmlerdeki gibi. Sabah toplantısı olduğu için, erken gitmiş. Bana da telefon numarasını yazdığı, bir not bırakmış."

Noelle, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yani bunca zamandır onunla çıkıyordunuz; ama bize hiç anlatmadın."

"Hiç çıkmadık," dedi Rachel.

Crissy içkisini yudumladı. "Muhteşem öpen bir adamla tanıştın, onunla hemen yatacak kadar kontrolünü kaybettin ama çıkmadın, öyle mi?"

Rachel, başını iki yana salladı. "Onu aramadım."

"Neden ama..." diye sordu, Noelle'yle Crissy aynı anda.

Rachel, çatalıyla oynamaya başladı. "Bilmiyorum. Galiba ne diyeceğimi bilemedim. Aslında benimle ilgili ne düşündüğünü bilemiyordum. Beni o tür biriymişim gibi görmesini istemedim. Gerçekten de o tür biri değilim."

Crissy, bıkkınlıkla gözlerini yuvarladı. "Yani, senin bir sürük olduğunu düşünüyordur diye, adamı aramadın." Birden durakladı. "Hâlen sürük mü deniyor?"

Noelle, Rachel'in eline dokundu. "Neler hissettiğini tahmin edebiliyorum, ama ne diye onunla görüşmeyeceksin ki?"

Rachel'in, verecek yanıtı yoktu. Ancak Carter'le, zor koşullar altında konuşmalarından sonra, onu beğendiğini fark etmişti. Yani seks olsun, olmasın.

"Çok karmaşık," dedi yine. "Onunla görüşmemenin, en doğrusu olacağına karar vermiştim."

"Ama birden, hâmile olduğunu fark ettin," dedi Crissy. "Çok ilginç bir konuşma yapmış olmalısınız. Bir dakika... Yoksa daha ona söylemedin mi?"

"Söyledim. Aslına bakarsan, ilkin bir avukata gittim."

Noelle bir çığlık attı. "İmzaladı mı yoksa? Bebeğinden gerçekten vazgeçti mi?"

"Hayır. İmzalamayı reddetti. Doğrusunu isterseniz, bunu

teklif ettiğim için, epeyce bozuldu. O sırada annesi ve iki kız kardeşi geldi. Üçü de hâmile kaldığımı biliyorlardı.

Crissy ve Noelle'nin kafaları, adamakıllı karışmıştı. Şaşkınlıkla bakiştılar.

"Ailesi de nereden çıktı," diye sordu Crissy, yüzünü buruşturarak.

Rachel, barda buluşmalarını, sonra da Carter'in peşinden, evine gittiğini anlattı. Jenny'den bahsetmeyi de ihmal etmedi.

"Annesi, ille de evlenmemiz gerektiğini söyledi."

"Haklı," dedi Noelle, ciddi bir ifadeyle: "Bebek ikinizin. Yapılacak en doğru şey bu."

"Zaman değişti," dedi Crissy. "Artık hiç kimsenin, evlenmesi falan gerekmiyor. En azından bu ülkede... Rachel tatlım, ne istiyorsan onu yap, tamam mı? "İstedüğün yalnız ebeveyn olmaksa, hiç düşünme."

Noelle, öne doğru eğildi. "Elbette isteğin buysa, yalnız ebeveyn olabilirsin ama sorun bu değil. Bütün bunları, tek başına göğüslemek istiyor musun? Dev'le, anlaşmalı evlilik yaptık, ama görüyorsunuz, işler nasıl değişti."

"Bu, milyonda bir rastlanacak bir şey, Noelle," dedi Crissy. Sonra Rachel'e döndü. "Rachel bak, hiç tanımadığın bir adamla evlenmek zorunda değilsin."

"Aslına bakarsan, o kadar da yabancı sayılmaz," dedi Noelle. "Onu çırlıçiplak gördü, öyle değil mi?"

Crissy, bir an düşündü. "Sen ne yapmak istiyorsun peki," diye sordu.

Rachel içini çekti. "Bilmiyorum. Carter'le, ilkin birbirimizi tanımayı, ne yapacağımıza sonra karar vermeyi düşündük. Hem evlilik annesinin fikriydi, Carter'in değil. Carter, evlilikten hiç söz etmedi."

"Bahsetseydi, yani teklif etseydi, cevabın ne olurdu," diye sordu, Noelle.

"Onu da bilmiyorum." Rachel, Carter'le konuşmalarını hatırladı. "Size bir şey soracağım. Ben rahibe gibi mi giyiniyo-

rum?”

Noelle, tam o sırada suyunu içiyordu, Rachel'in sorusunu duyunca, suyu püskürttü. “Ne?”

“Elbiselerim, diyorum. Çocuklar yüzünden, fazla dikkat çekmeyen kıyafetler giyinmeye çalışıyorum, yani hem öyle hem de ütüye gelen, yıkanabilen şeyler seçiyorum. Sizce kıyafetlerim, fazla muhafazakâr mı?”

Crissy, Rachel'in, yakası kapalı bluzuna ve uzun eteğine dikkatle baktı. “Yani, giysilerin son moda sayılmaz ama sana yakışıyor. Kim rahibe gibi giyindiğini söyledi?”

Rachel omzunu silkti.

“Carter,” diye tahmin etti, Crissy.

Rachel içini çekti. “Kötü anlamda söylemedi. Beni çekici bulduğundan söz ediyordu, *rahibe gibi giyiniyor olmama rağmen.*”

“Ooo, baksana, adamı savunuyor,” dedi Noelle, gülerek. “İyi bir başlangıç...”

“Hiç de değil,” dedi Rachel. “Sadece nedenini açıkladım, o kadar.”

“Oh, savunmaya devam ediyor,” dedi Crissy, gülerek. Ama gülümsemesi birden yok oldu. “Baksana Rachel, bence ne istiyorsan onu yapmalısın. Kıyafetinle, işinle, bebeğinle ya da başka herhangi bir şeyinle ilgili... Bu senin bebeğin, o yüzden de, başkasının senin adına karar vermesine izin verme.”

“Aynı zamanda Carter'in de bebeği,” diye araya girdi Noelle, yavaşça. “Anlattıklarından, bebeğe babalık etmeyi istiyormuş gibi hissettim.”

“İstiyor zaten,” dedi Rachel, en çok da buna şaşırmış gibi bir ifadeyle.”

Bu harika,” diye mırıldandı Noelle, yüzünde mutlu bir ifadeyle. “Öyleyse, sorunların çoğunluğu çözülmüş durumda.”

Rachel başını salladı. Ailesinin tamamı da aynı fikirde... Doğrusunu isterseniz, hepsi de çok hoş insanlar.”

Rachel birden, Carter'in ailesinin, kendi ailesine ne denli

benzediklerini düşünmeden edemedi. Onların bir parçası olabilir miydi? Bu koşullar altında olabilir miydi?

“Carter, istediğimiz kadar ağırdan alabileceğimizi söylüyor. Buluşup konuşacağız ve bir karara varacağız.”

“Bana, son derece makul bir plânmış gibi göründü,” dedi Crissy. “Hiç acele etmeyin.”

“Acele eden bir yapım yoktur,” dedi Rachel. “Anladığım kadarıyla, Carter’in de öyle.”

Crissy, Rachel’in karnına doğru baktı. “Belli oluyor,” dedi gülümseyerek.

Rachel, yüzünü buruşturdu. “Sadece bir kez böyle bir hata yaptım. Tanrım... Neyse, on iki yaşımdan beri yalnızdım. Sonuç olarak, başımın çaresine bakmayı bilirim.”

“Ama artık hayatında başkası olacak,” diye mırıldandı Noelle, gülümseyerek.

Rachel, elini karnına götürdü. “Biliyor musunuz, hâlâ hâmile olduğuma inanamıyorum. Kendimi, hâmileymişim gibi de hissetmiyorum.”

“Ben de uzun zaman, öyle hissetmemiştim,” dedi Noelle. “Zaten az önce, bebekten bahsetmiyordum. Carter’i kastediyordum.”

“Ama Carter hayatımda olmayacak ki.”

“Bir bebeğiniz olacak tatlım,” dedi Crissy. “Bu durumda Carter’in hayatında olması, kaçınılmaz. Hem de sürekli olarak.”

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

RACHEL, son yirmi dakikadır, evi turlayıp duruyordu. Carter'in gelmesi an meselesiydi. Sadece konuşacaklarına dair söz vermişti; ama o akşam olanları, hatırlamadan edemiyordu. En kötüsü de, Carter'le yaşadıklarının, hâlen muhteşem olduğunu düşünmesiydi.

Hâmile kalabileceği, aklının ucundan bile geçmemişti, Carter'le birlikte olmasa, uzun süre de hâmile kalmayı düşünmezdi. O yüzden de, bebeğin düşüncesi bile, kan ter içinde kalmasına yol açıyordu. Fakat Carter'i düşündüğü an, onun kendisine dokunduğunda neler hissettiğini hatırlıyor ve nefesi kesiliyordu. Bu akşam, kendisine çok dikkat etse iyi olurdu, durum zaten karmaşıktı. Yaşananların tekrarlanması, ikisi için de, işlerin daha da karışmasına yol açardı.

Rachel, yemek masasının bulunduğu bölmeye baktı. Masayı üç kez hazırlamış, sonunda her şeyi toplamış ve sade bir masa örtüsü yaymış, sıradan tabaklar çıkarmıştı. Sonuç olarak, bu bir randevu değildi. Olaya, bir arkadaşıyla buluşup, bazı

konularda görüş alışverişinde bulunacakmış gibi bakmalıydı. Ancak sorun şuydu ki, Carter'le, arkadaş falan değillerdi. Bebek de, sıradan bir konu değildi.

Rachel, düşünmekten öylesine çıldırmak üzereydi ki, bal-konun önünde ayak seslerini işitince, sevindi.

Daha Carter camı çalmadan, kapıyı açtı. "Selam."

"Selam," diye karşılık verdi Carter, gülümseyerek. İçeriye girdi. "Bitki yetiştirdiğini unutmuştum," dedi, tavandan sarkan saksıyı işaret ederek. Odanın her köşesinde, bir saksı görmek mümkündü.

"Benim hobim," diyerek, başını salladı Rachel. Sıradan konulardan konuşmak, ne kadar da güvenliydi.

Carter, elindeki piknik sepetini uzattı. "Akşam yemeğimiz," diye açıkladı. "Umarım makarna seviyorsunuzdur."

"Elbette, kim sevmez ki?"

Carter, çok hoş görünüyordu. Normalde kısa saçlı, tiril tiril giyinen tipleri beğenirdi; ama omuzlarına kadar inen sarı saçları, Carter'e çok yakışıyordu. Rengi solmuş kırmızı gömleğini, yıpranmış kot pantolonunun üzerine çıkarmıştı. Çorapsız giydiği makosenleri de, yeni sayılmazdı.

Aslında aklından bile geçmemesi gerekirdi ama içinden, avuçlarını göğsüne bastırmak ve gömleğin görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını, kontrol etmek geldi.

Rachel, derhal arkasını dönüp mutfığa koştu. Tehlikeli şeyler düşünüyordu. Sepeti dar tezgâha bıraktı. Tanrım, başka şeyler düşünmeliydi. Kafasını kullanmalı, akıllıca davranmalı... Düşünecek başka bir şey bulmalıydı. İyi ama aklına hiçbir şey gelmiyordu ki.

Başını iki yana sallayarak, sepeti açtı ve içindekilere baka-kaldı. "Bunlar da ne böyle?"

Carter, yanına yaklaştı ve omzunun üstünden eğilip, sepetin içine baktı. "Ravioli, sos, salata, sarımsaklı ekmek ve tatlı için bir şey. Ne olduğundan emin değilim."

"Ne hazırladığını bilmiyor musun?"

Carter gülümsedi. “Ben hazırlamadım. Kız kardeşlerim, buzdolabıma düzenli olarak katkı yaparlar. Hele bu akşam, birlikte yemek yiyeceğimizi öğrendiklerinde, fazladan mesai yapmışlar. Ben sadece sepete yerleştirdim.”

“Çok ilginç,” diye mırıldandı, Rachel. Akşam eve döndüğünde, böyle hazır yemek bulmak, çok hoş olmalıydı.

“Aynı zamanda sürpriz de,” dedi Carter. “Eve gelirken, akşam yemeğinde ne yiyeceğini bilmiyorsun. Sürprizlere bayılırım.”

Rachel sesini çıkarmadı. “Bu arada talimatlar var,” dedi Carter, sepetten bir kâğıt parçası çekerken.

Rachel, ne kadar yakın durduklarının farkındaydı. Carter’in kolu, bileğine değmişti. Yutkundu.

Carter, kâğıdı uzatınca, bir an okumayı unuttuğunu sandı. Neyse ki birkaç saniye sonra, yazıyı anlamlandırabilirdi.

“Soslu ravioli fırında,” diye mırıldandı. Carter’in biraz uzaklaşması iyi oldu, diye düşündü; ama kimi kandırıyordu? Onu, kendisine döndürüp öpmediği için, basbayağı hayâl kırıklığına uğramıştı. “Fırında sarımsaklı ekmek... Salata ve tatlı dolapta tutulacak. Oh, tiramisu mu? Gerçekten bunu kardeşlerinden biri mi yaptı?”

“Sanırım.”

“Evde yapılanından hiç yememiştım. Galiba bekleyemeyeceğim.”

“Merry, böyle düşündüğünü öğrenince, sevinçten çıldırır.”

Rachel, Carter’in gülümsemesini görünce, yüreğinin ağzına geldiğini sandı. Tanrım, kendine gelse iyi ederdi. Çok yakışıklıydı ve aralarında kimyasal çekim de vardı. O yüzden, böyle anlık dağılmalar yaşıyordu. Ancak Carter’in, olağanüstü yakışıklılığından, çok daha önemli şeyler vardı. Örneğin Carter, nasıl biriydi? Kitabın kabına değil, içeriğine odaklanmalıydı.

Yemeği bir kenara bırakıp, fırını ısıtmaya koyuldu. O sırada Carter’e, bir şey içmek isteyip istemediğini sordu.

“Senin, barda içtiğin biralardan aldım. İçmek ister misin?”

“Elbette. Teşekkür ederim.”

Carter’in birasını açtı, kendisine de bir bardak su doldurdu, sonra da oturma odasına geçti. Rachel, kanepeye oturduklarında, üç hafta önce olanların, aynı kanepede gerçekleştiğini düşünmemeye çalıştı.

“Kız kardeşlerin, sana yakın oturuyor olmalılar. Yani yemeklerini getirebildiklerine göre.”

Carter, arkasına yaslanıp, birasından bir yudum aldı. “Hem de çok yakın. Zayıf bir anımda, annemle kız kardeşlerimin sokağında bir ev aldım. Yemek olayı harika ama senin de tanık olduğun gibi, istedikleri an evime dalıveriyorlar. Onlardan biraz daha uzak oturmayı isterdim, ama artık çok geç. Taşınmaya kalkmak dünya kadar iş.”

“Yine de, insanın ailesinin yakınında olması, güzel bir şey.”

Carter, bir süre, düşünceli bir ifadeyle Rachel’i süzdü. “Senin ailene ne oldu?”

Rachel, elbisesinin önünü düzeltti. “Annem babam ve erkek kardeşim, ben on iki yaşındayken, trafik kazasında öldüler. Başka akrabamız da yoktu.”

“Çok üzüldüm,” dedi Carter, Rachel’e doğru eğilirken. “Sana ne oldu peki? Nereye gittin?”

“Koruyucu aile yanına,” dedi Rachel, omzunu silkerek. “Öyle kötü bir durumda değildim. Korkunç değildi yani. Çok iyi insanlardı. Büyüdüm, liseyi bitirdim. Sonra da koleje gittim.”

“Çok basit bir şeymiş gibi anlatıyorsun; ama o kadar kolay olmamalı. Bir saniyede, bütün hayatın değişmiştir.”

Rachel hâlen, o kazayla ilgili kâbuslar görüyordu. O kazadan sonra, yapayalnız kalmıştı ve bir daha hiçbir şeyin, eskisi gibi olmayacağını anlamıştı. Geceler boyu bir daha, öyle acı çekmeyeceğine dair, kendine söz vermişti. Sonunda da sözünü tutmayı öğrenmişti.

“Zordu,” diye mırıldandı Rachel, sonunda. “Şayet akrabalarım olsaydı, büyükanmem ya da teyzem, halam falan... Her şey

farklı olabilirdi. Bir ailem olsaydı...”

“Şimdi sen, başkalarının çocuklarıyla ilgileniyorsun.”

Rachel gülümsedi. “Evet, niçin öğretmenliği seçtiğimi tahmin etmek, hiç zor değil. Öğrencilerime destek olmaya bayılıyorum.”

“Ne kadar zamandır öğretmenlik yapıyorsun?”

Normalde insanlar, kayıplarıyla ilgili daha fazla soru sorarlardı, ama Rachel, Carter’in konuyu değiştirmeyi tercih etmesini, takdir etti. “Bu dördüncü yılım. Öğretmenlikle ilgili her şeyi seviyorum. Okul müdürüne, baharda küçük bir bahçe yapacağımı söyledim, kabul etti. Oyun alanının yanını, bu iş için ayırdık. Çok eğlenceli olacak.”

Carter, sehpanın üzerindeki çiçeklere baktı. “Bence eve getirmesen, iyi edersin. Bitkiye dönüşme riskini unutma.”

“Rachel güldü. “Benim bitkilerim, onları sevdiğimi bilirler ve zarar vermezler.”

“Şimdi öyle söylüyorsun da, bir sabah, kollarının yerinde, zehirli sarmaşıklar falan görürsen karışmam.”

“Öyle bir endişem yok,” dedi Rachel, gülmeye devam ederek. “Peki, sen neler yapıyorsun, işinden söz etsene.”

“Karbüratörlerin, kam millerinin ilgin çekeceğini sanmam. Sen, ne bileyim, fazla kızsın.”

“Efendim?” Rachel kaşlarını kaldırdı. “Yani cinsiyetim yüzünden, arabalarla ilgilenemeyeceğimi mi söylüyorsun?”

“İlgileniyor musun peki?”

“Şey, hayır ama isteseydim, ilgilenirdim.”

“Eminim öyledir. Peki, görüştüğün biri var mı?”

Konunun aniden değişmesi, Rachel’i şaşırtmıştı. “Erkeklerden mi söz ediyorsun?”

“Bitkilerle ilişkiye katlanabilirim,” diye takıldı, Carter.

Rachel’in içinden, birdenbire ayağa fırlayıp, Carter’in kafasına, eline ne geçerse atmak geldi. “Başka biriyle görüşüyor olsaydım, seninle yatmazdım. Bunu nasıl sorabilirsin? Peki, sen biriyle görüşüyor musun?”

“Sana söylemiştim, sen karşıma çıkıncaya dek, kadınlardan uzak durmaya kararlıydım. Hem benim sorum, o kadar da mantıksız değil.”

“Bana göre mantıksız. O tür biri değilim.”

Rachel, son cümleyi söyler söylemez, pişman oldu. Tanrım, oturmuş, ahlaki değerlerden mi bahsediyordu? Belki aynı anda iki erkekle birlikte olacak bir kadın değildi; ama sonuç olarak, barda tanıştığı adamı evine getirmiş ve onunla sevişmişti, değil mi?

“Daha önce böyle bir deneyimim olmadı,” diye mırıldandı. “Ben... Yapmamalıydım...”

Carter, hafifçe Rachel’e sokuldu ve koluna dokundu. “Bak, kendini yiyip bitirmene gerek yok. Buna izin vermiyorum. Bazen, hiçbir şekilde yapmam dediğin şeyleri yapar, sonuçlarına da katlanmak zorunda kalırsın. Şu anda, bizim yaptığımız şey de bu.”

“Ama benim berbat bir kadın oluşumu düşünüyor olmalısın.”

“Hayır, kesinlikle böyle bir düşüncem yok. Senin, tıpkı benim gibi, kendini kaybettiğini düşünüyorum, o kadar. Elbette, bunun için seni suçluyorum.”

Rachel, hıçkırıkla gülme karışımı bir ses çıkardı. Hayır, hayır, ağlamayacaktı. Bu konuyla ilgili ağlamamalıydı. Gözyaşlarını, daha trajik bir olay için saklamayı tercih ederdi. Tamam, hiç tanımadığı bir adamdan hâmile kaldığı için, ne hissettiğini tam olarak bilemiyordu; ama sonuçta kimse ölmemişti, değil mi? Kısacası, içinde ölümün olmadığı her türlü sorun, çözülebilirdi.

“İyi misin,” diye sordu, Carter.

Rachel başını salladı.

Bunun üzerine Carter, geri çekildi. Bu hem iyi hem kötü, diye düşündü, Rachel. Carter’in yakınında olması, ona dokunması, hoşuna gitmişti. Hoş, devam ettirecek olsa, başları kesinlikle derde girerdi.

“Evet, birbirimizi tanımamız gerekiyor,” dedi Carter, ciddi bir ifadeyle. “Sonra da bebekle ilgili, nasıl davranmamız gerektiğine karar veririz.”

“Katılıyorum.” Rachel, bardağını eline alırken, Carter’e baktı. “Evlenme teklif etmedin.”

Carter’in tepkisi, gerçekten komikti. Bütün bedeni kasılmış, yüzü hafifçe pembeleşmişti. Gözleri de, bir tavana bir yere dikilmişti.

“Teklif etmemi mi istiyordun?”

Rachel, her şeye rağmen, Carter’in, son derece sakın çıkan ses tonuna, hayran kaldı. Gülmemek için, kendini güçlkle tuttu.

“Bu geleneksel bir şey değil mi?”

Carter gözlerini kıstı. “Beni sersem etmeye mi çalışıyorsun?”

Rachel’in dudakları, hafifçe yukarıya kıvrıldı. “Belki biraz.”

Carter güldü. “Kadınlarda bunu severim.”

Yemeklerini bitirdiklerinde Carter, Rachel’in, beğendiği çok daha fazla yanı olduğunu, fark etti. Bir kere çok akıllıydı, ayrıca da eğlenceliydi. Carter, kendini çektiğinde, duruma uygun pozisyon alıyor, en ufak bir yakınlaşmadaysa kızarıyordu.

“Evin her yanında, dans yarışmalarından alınmış, kupalar falan görmeyi ummuştum,” dedi Carter, masayı toplayıp, oturma odasına döndükleri sırada. “Dansın, gizli tutkun olduğunu, söylememiş miydin?”

“Öyleydi. Profesyonel bir balerin olma hayâlleri kurardım. Bunu başaramazsam, Broadway’de şansımı deneyecektim.”

“Bence, New York sahneleri, çok şey kaybetmiş.”

“Ne demezsin,” dedi Rachel, gülerek. “Gençlik hayâlleri işte. Sonunda profesyonel bir dansçı olmayacağımı fark ettim ve hayâllerime bir son verdim.”

Carter, Rachel'in sesinde, verdiği kararın pek kolay olmadığına dair bir şey sezdi. "Yine de dans etmeyi sürdürdün ama."

"Elbette. Her hafta birkaç saat kurs alıyorum. Daha çok yazın. Daha ne kadar süre devam edebilirim, bilemiyorum."

Carter'in bakışları, Rachel'in karnına kaydı. Acaba ne zaman, karnı belirginleşmeye başlayacaktı? Kız kardeşlerinin hepsinin de çocukları olmuştu; ama hiç birinin hamileliğine fazla ilgi göstermemişti. Sadece yeğenlerinin, her birinin erkek olmasını ummuştu, o kadar. Ancak hepsi de kızdı.

"Herhangi bir belirti var mı?"

"Paniğimi saymazsak... Henüz bir şey yok. Sanırım önümüzdeki günlerde, bir doktora gidip, ne yapıp ne yapmamam gerektiğini öğreneceğim. Alkolden ve ilaçlardan, uzak durmam gerektiğini biliyorum. Bunlar benim için sorun değil. Ama bunun dışında, karanlıkta olduğumu söyleyebilirim."

"Ben de aynı durumdayım."

"Sen erkeksin. Bir şey bilmemen beklenir zaten. Ama benim, annelik içgüdülerimin falan, devreye girmesi gerekmez miydi?"

"Belki de bebeğin doğmasını bekliyorlardır."

Rachel, saçlarını kulaklarının gerisine itti. "Umarım öyledir, aksi takdirde durumum pek iç açıcı değil."

"Daha zamanın var."

"Ben de kendime, böyle söyleyip duruyorum."

Carter, duvarlardaki canlı renklere, odanın her tarafına serpiştirilmiş mumlara, kokulu otlar, kuru çiçeklerle dekore edilmiş, kâselere baktı. "Evin çok hoş,"

"Teşekkür ederim. Dekorasyonu seviyorum. Senin evin de hoştu. Gerçi sadece oturma odasını gördüm; ama bana bekâr eviymiş gibi gelmedi."

"Kız kardeşlerim," dedi Carter, omzunu silkerek. "Her şeyi kurcalarlar."

Rachel gülümsedi. "Bazı kültürlerde buna çekip çevirmek,

yardımcı olmak denir.”

“Evet, ama bazı kültürlerde de, ilkin izin alırlar. Neyse, fazla dert ettiğimi söyleyemem. Zevklerini beğenmiyor da değilim. Zaten evin dekorasyonunun bir kısmı da bana ait. Mutfağı kendim yeniledim, badana da benim eserim.”

“Gerçekten mi? Bu tür şeyleri bilir misin?”

Carter başını salladı. “Annem benim, evde bir erkek modeli olmadan büyümenden dolayı, çok endişelenirdi. O yüzden de hafta sonları, beni sürekli arkadaşlarımla evlerine gönderir ve onların babalarıyla, bir arada olmamı sağlardı. Temel bazı işleri, o sayede öğrendim. Araba tamiriyle ilgili incelikleri ve motosiklete binmeyi de. Hoş, annemin, sonuncusundan pek memnun olduğunu söyleyemem.”

“Annelerin çoğu öyledir. Ama senin annenin, seni büyütürken aldığı önlemler, gerçekten harika.”

“Evet, iyidir,” diye mırıldandı Carter, kısaca. Annesini ne denli sevdiğini, tartışacak hâli yoktu. Bunun, içinde bulundukları karmaşık duruma, hiçbir faydası olmazdı. Aslına bakılırsa, açmak istediği tek bir konu vardı. Yemekten önce aklına takılan konu...

Rachel’e doğru eğildi. Daha önce şaka yaptığını sanmıştı, ama belki de yanlışmıştı. “Evlenmek ister miydin, Rachel?”

Rachel, başını hemen iki yana salladı. Gözleri de kocaman açılmıştı. “Hayır. Kesinlikle. Böylesi daha iyi... Teklif etmene gerek yok. Gerçekten.”

İçi rahatlamıştı. “Peki, ne yapmak istiyorsun?”

Rachel, alt dudağını ısırды, galiba bu kafasının karıştığını anlatıyordu. Ancak Carter’in içinden bir ses, Rachel’in davranışının, bir davet olduğunu söyleyip duruyordu. *Gel beni öp daveti.*

Tanrım, onu arzuluyordu. Hâmile olduğunu bilmek bile, duygularını değiştirmiyordu. Ona dokunmak, sahip olmak istiyordu. O tek gece, iyi bir başlangıçtı; ama birlikte yapacakları daha pek çok şey vardı.

“Yaptığımız şeyi,” diye yanıt verdi, Rachel. “Konuşarak, fazla aceleye gelmeyecek bir karara varmak.”

“Ben de, acele etmekten kaçınmayı tercih ederim.”

Rachel gülümsedi. “Hiç evlendin mi?”

“Hayır. Benim tarzım değil.”

“Sadakat gerektirdiği için mi? Yani, tek bir kadınla birlikte olmanın zorluğundan dolayı mı?”

“Her zaman tek kadınla birlikte oldum. Hiç birini aldatmadım.”

Aldatmayı da istememişti. Hayatında bir sürü kadın olmasını arzulayan erkeklerden değildi.

“Bildğim kadarıyla, sen de hiç evlenmedin,” dedi Carter, Rachel’in, iki kez nişanlanıp, nişanı attığını söylediğini hatırlayarak.

“Doğru, ama evliliğe karşı değilim. Sadece doğru insanlarla karşılaşmadım.”

Carter, neredeyse, doğru insan olmanın ne gerektirdiğini so-racaktı, ama vazgeçti. Bunu sık sık düşünürdü. Birinin doğru eş olduğu nasıl anlaşılırdı?

“Burada oturmaya devam edecek misin,” diye sordu, etrafına bakınarak.

“Bunu pek düşünmedim. İki yatak odası var ama... Tanrım, taşınmayı ciddi ciddi düşünmem gerekecek. Sanırım bebek bahçe ister.”

“İlk hafta isteyecek hâli yok.”

Rachel güldü. “Haklısın. Daha zamanım var.”

“Para sorun olursa, yardım edebilirim.”

Rachel, oturduğu yerde huzursuzca kımıldandı. “Bak, oldukça rahatsız edici bir konuya girdik. En azından bir süre, paradan ve taşınmaktan söz etmesek...”

“Pekâlâ.”

Rachel, başını iki yana salladı. “Carter, bütün bunlar olduğu için, gerçekten üzgünüm. Hayatını alt üst etmek istemezdim. Kendiminkini de.”

“Hallederiz. Çocuklar, o kadar da korkunç yaratıklar değiller.”

“Bunu nereden bileceksin?”

“Kız kardeşlerim, gayet iyi idare ediyorlar ve çocuklarıyla aralarında, sarsılmaz bir bağ var.”

“Yani dayısın, öyle mi?”

“Bir sürü yeğenim var. Neyse, onlar nihayet evlendiklerinde, ortalıkta bir dolu erkek olacak.”

“Ailende o kadar da çok kadın olamaz.”

“Yeğenlerimin hepsi de kız.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Bence bebek de kız olacak.”

Rachel gülümsedi. “Bu hoşuma gider.”

Başka koşullar altında, böyle tatlı tatlı sohbet ederken, Carter, sevgilisine sokulur, dudaklarına minik bir öpücük kondururdu, ya da onu kollarına alırdı. Ancak koşullar farklıydı ve akıllıca hareket etse, iyi ederdi.

Carter, ayağa kalkıp hafifçe gerindi. “Gitsem iyi olacak galiba. Yemek için teşekkür ederim.”

“Rica ederim, bir şey yapmadım. Sadece ısıttım, o kadar. Asıl benim teşekkür etmem gerekir. Sana ve kız kardeşlerine.”

“Onlara söylerim.”

“Hepsi de nefisti. Getirdiğin için tekrar teşekkürler.” Rachel, bunu söyledikten sonra, Carter’in peşi sıra, ön kapıya ilerledi. “Bu akşam, pek ilerleme kaydettiğimiz söylenemez.”

Carter, gülümsemeyi güçlkle başardı. Rachel’i, kollarına almamak için, kendisiyle savaşıyordu. “Elbette kaydettik. Tiramisuya bayıldığını, Broadway sahnelerinin hayâlini kurduğunu öğrendim.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi Rachel, bedeninin, ona doğru savrulmasına, engel olmaya çalışırken. “Bebekten söz ediyordum. Ama haklısın... Zamanımız var. Ben...” Rachel, başını hafifçe eğdikten sonra, kaldırıp Carter’in gözlerine baktı. “İkimizin de, bunun olmasını istemediğimizi biliyo-

rum ama olduğuna göre... Sen olduğun için memnunum.”

Rachel, bunu söyler söylemez, yüzü kıpkırmızı kesildi. “Demek istediğim sen... İyi birisin. Tehlikeli olduğuna düşünmemi istediğinin farkındayım, ama değilsin. Ayrıca, iyi bir baba olacağını sanıyorum. Sadece bunu kast etmiştim. Yoksa öyle...”

“Vıcık vıcık duygusallık yok,” diye atıldı, Carter.

Rachel gülümsedi. “Evet, yok.”

Bu konuşmadan sonra, arkasını dönüp gitmesi mümkün müydü? Elinde değildi. Rachel’in dudaklarına, minik bir öpücük kondurdu.

Rachel’in dudakları, tam da hatırladığı gibiydi. Sıcak ve yumuşak... Tanrım... Bedeni birden harekete geçmişti; ama kendini zorlayıp, geri çekildi.

“Gelecek hafta başında ararım. Bunu yine yapalım.”

“Ben de isterim. İyi geceler, Carter.”

“İyi geceler.”

Carter, kamyonetine yürüdü, kapıyı açıp bindi. Cumartesi akşamıydı ve daha saat on bile olmamıştı. Canı eve gitmek istemedi. U dönüşü yaptı ve birkaç kilometre uzaktaki, Mavi Köpek Barı’nın bulunduğu yöne doğru, ilerledi.

Bara ulaşınca, arabayı bir sokak aşağıya park etti ve ön tarafta görülmemek için, içeriye mutfaktan girdi.

George, aperiatiflerin hazırlandığı bölümde dikiliyordu. “Selâm Carter, ne haber?”

“Fena değil. Jenny buralarda mı?”

“Evet. Sen buraya bak. Alarm çalınca çıkarman gerekiyor. Ben gidip Jenny’yi getireyim.”

George, Jenny’yle gelinceye dek, Carter, tavuk kanatlarını çıkarmış, irice tepsiye dizmişti.

“Oh Selâm Carter,” dedi Jenny, Carter’i görür görmez. “Nasıl gidiyor?”

“Fena değil. Bir dakikan var mı?”

“Dan’a, birkaç dakika ara vereceğimi söyledim zaten,” dedi Jenny ve Carter’in ardından, mola verilen arka avluya doğru ilerledi.

Günün bu saatinde avlu boştu. Yuvarlak masanın çevresindeki plastik iskemlelere geçtiler.

“Dan, biraz bozuldu,” dedi Jenny, yüzünü buruşturarak. “Biliyorsun, onun yerine benimle konuşmandan, nefret ediyorsun.”

“O da benim gibi, tipik bir erkek işte. Bana nasıl yardım edecekmiş ki?”

“Edeceğinden değil,” diyerek güldü, Jenny. “Büyüklik kurnusunu işte...”

“Onunla bunun için mi evlendin?”

“Sonsuza dek seni bekleyemezdim canım.”

“Beklediğini hiç hatırlamıyorum,” Carter, öne doğru eğildi. “Annemi aradın.”

“Biliyorum, ben de oradaydım.”

“Benim arkadaşım olduğumu sanıyordum. Bu, benim tarafımda olmanı gerektirmez mi?”

“Ortada bir bebek olunca, taraf maraf olmaz, Carter.”

“Yine de bekleyebilirdin.”

“Aslına bakarsan, senden çok, Rachel için aradım.”

Carter, Jenny’ye, Rachel’in adını nereden bildiğini sormadı. Jenny, kız kardeşleriyle de yakındı, mutlaka bildikleri her şeyi, ona aktarmış olmalıydılar.

“Rachel gayet iyi.”

“Bundan o kadar da emin değilim doğrusu. Sana bir şey söyleyeyim mi, çok şaşırdım. Bu konuda o kadar dikkatliydin ki.”

Jenny’nin, bunu söyleyişinde bir ima olduğu, son derece açıktı. “Bu senin için sorun oluşturdu mu?”

“Yoo. Kapana kısılmak istemediğini açıkça belirtmiştin, ben de sorun yapmadım. Ama erkeklerin, böyle kendilerini

kaybettiklerini işitmek hoş...”

“Evet, sonuçları ortada...”

“Pek kızgın görünmüyorsun.”

“Değilim. Ben...” Carter durakladı. Ne hissettiğini bilemiyordu. Çocukları hep sevmiştir ve bir gün çocukları olacağını düşünmüştü. Düşünemediği şeyse, evlilik gerçeğiydi.

“Sadece iyi bir baba olabilir miyim, bilemiyorum.”

Carter, sıradan bir şey söylemiş gibi bir tavır takınmıştı ama inanılmaz ciddi idi.

“Bence, harika bir baba olacaksın. Biliyorsun, annen, Rachel’le evlenmen gerektiğini düşünüyor.”

“Bana da söyledi. Sen ne diyorsun?”

“Bir bebeğin her şeyi değiştireceğini... Hem evlilik, sanıldığından çok daha güzel bir olay...”

“Benim yerime, Dan’la mutlu olduğuna inanamıyorum,” dedi Carter, bozulmuş gibi yaparak.

“Dan, beni seviyor. Sense hiç sevmedin. Hem sen o tür biri değilsin.”

“Nasıl biri?”

“Şöyle söyleyeyim, ne sen benim için doğru insandın, ne de ben senin için.”

Carter, doğru kadını bulacağından hiç de emin değildi ama bunu Jenny’ye söylemek istemedi.

Jenny kalktı, masayı dolaştı ve Carter’e sokulup, yanağına bir öpücük kondurdu. “Baba olacaksın, Carter. Artık oyalanmayı bırak ve büyü.”

“Yeterince büyüdüm, Jenny.”

Jenny, başını iki yana salladı. “Hâlâ ortalıkta dolanıp, zaman kaybediyorsun. Hayatına ne yaptığına bir baksana... Gerçek bir iş bulman gerekiyor.”

Carter, kaşlarını çatı. “Gerçek bir işim var zaten.”

“Ne demeye çalıştığını biliyorsun,” dedi Jenny, Carter’in küpesine dokunurken. “Görüntünle, o vücudunla, muhteşem kişiliğinle, herkesin aklını başından alıyor olabilirsin ama artık.

ayaklarının yere sağlam basmasının zamanı geldi.”

“Ama...”

“Bunu sadece, seni sevdiğim için söylüyorum. Şimdi işe dönmem gerekiyor.”

Jenny gittikten sonra, Carter, olduğu yerde kalakaldı.

Jenny, her zaman, kendini oldukça iyi ifade ederdi. Hele sevdiğini söylemek, onun için, sandviç yapmak kadar doğal bir şeydi. Carter içinse... Tamam, ailesini çok sever, arkadaşlarını da önemserdi. Ama romantik anlamda, sevgi... Aşk...

Bir kez bile başına gelmemişi.

Kendi kendine, bunun o kadar da önemli olmadığını söyledi. Yine de tam anlamıyla bir erkekti. Buna neredeyse kendisi de inanacaktı. Ancak niçin, kimsenin yüreğine sahip olamadığını, merak etmekten kendini alamıyordu. Öyle bir şey yaşasa, hayatında neler değişirdi acaba?

Rachel, boya kutularını alıp, lavaboya taşıdı. Ortalık berbat olmuştu, ama sonuç harikaydı. Sınıf, bu hafta için plânlanmış kazanımların, tamamını edinmişti. Bu yüzden de ödüllendirilmişti. Parmak boyası çalışması sayesinde, muhteşem vakit geçirmişlerdi. Elbette sınıfın temizlenmesi işi, Rachel’e kalmıştı.

Üç adam, okul bahçesine girdiğinde, Rachel, temizlik işini yeni bitirmişti. Adamlar, oyun alanını dolaşarak geldikleri için, Rachel, onları hemen fark etmişti. Üçü de üniformalıydı. İkisi yerel polis memuru, üçüncüsüye, itfaiyeci gibi görünüyorlardı.

Rachel, ilkin adamların, onu tutuklamaya falan kalkacaklarını düşündü; ama yanlış bir şey yapmamıştı ki. Yoksa evde yangın mı çıkmıştı? Rachel, birden paniğe kapıldı. Elindekileri bırakıp, hemen adamlara yöneldi.

“Çok mu kötü,” diye atıldı, cam kapıyı açar açmaz. “Her şey gitti mi?”

İtfaiyeci gülümsedi. “Her şey yolunda, siz Rachel

Harper'siniz, değil mi?"

Her şey yolunda mı demişti? Ama diğerlerinin yüzü fazla ciddi idi. Dikkatle yüzünü süzüyorlardı. "Evet, benim."

"Güzel," dedi polislerden biri. "Yanlı ş birine, aileye hoş geldin, demek istemeyiz."

Rachel gözlerini kırptırdı. "Efendim?"

Adamlardan biri, diğer ikisini dürterek uyardı.

"Önce kendimizi tanıtsak, daha iyi olmaz mı?" Ardından Rachel'e döndü. "Ben Frank, Liz'le evliyim. Bu Adam, Merry'nin kocası. Gordon ise Shelly'yle evli. Biliyorum, biraz karışık ama zamanla öğrenirsin."

Rachel, birkaç saniye boş boş baktıktan sonra, adamın neden söz ettiğini anladı.

"Siz Carter'in kız kardeşleriyle evlisiniz," dedi, kendi kendine konuşurcasına.

"Bu doğru, biz birbirine çok yakın bir aileyiz," dedi, itfaiyeci olan. "Bu da ailemizi çok özel kılıyor. Eşlerimiz, senden söz edip duruyorlardı, biz de gelip ortalık sakinken, kendimizi tanıtalım dedik. Böylece hep bir araya geldiğimizde, kafan karışmaz."

"Gelmeniz büyük incelik," dedi Rachel, yavaşça. Tanrım, tanışmak için, işlerini güçlerini bırakıp buraya geldiklerine inanamıyordu. Ne tuhaf bir aileydi bu.

"Aslında kabalık etmek istemiyorum, ama tam olarak neden geldiniz?"

"Carter için," dedi Frank. "Artık evleneceğinize göre... Bir gelip seninle..."

"Evlenmek mi?" Rachel yutkunurken, farkında bile olmadan, birkaç adım geriledi. "Biz... Şey, hiç sanmıyorum."

"Neyi sanmıyorsun," diye sordu, itfaiyeci olan.

"Biz evlenmiyoruz. Carter'le ben..."

Adamlar bakıştılar.

Rachel, başka ne diyeceğini bilemedi. Carter'le birbirlerini tanımadıklarını, sadece bir kez yattıklarını söyleyecek hâli yok-

tu. Genzini temizledi. “Biz evlenmeyeceğiz.”

Adamların üçünün bakışları da, Rachel’in karnına gitti.

“Evlenmek zorundasınız,” dedi Gordon. “Carter’in bebeğini doğuracaksın.”

Evet, ama bunu düşünmek bile istemiyordu. Hâmile olduğu gerçeğini her aklına getirdiğinde, paniğe kapılıyordu. Bu adamlarla, bunu konuşacak hâli de yoktu.

“Yani karnın belirginleşmeye başladığında, onunla evlenmek istemeyecek misin,” diye sordu Adam, şaşkınlıkla. “Bunun çok ani olduğunu biliyorum, ama Carter iyi bir adam. Ona sırtını dayamak, harika hissettirir. Ben, ona her bakımdan kefil olurum.”

Rachel kaşlarını çatı. “Affedersiniz ama Carter, sadece bir motosiklet dükkânında çalışıyor.”

“Olabilir,” dedi Adam, omzunu silkerek. “Yine de kız kardeşimle çıkmasına, izin vermiştim.”

Rachel, ağlasın mı gülsün mü bilemedi. “Şey, gerçekten muhteşemsiniz. Desteginiz için, çok teşekkür ederim ama Carter ve ben...”

Onaylamayan üç çift göz, Rachel’in yüzüne odaklandı.

“Yani, biz... Hiç sanmıyorum ki...” Rachel, konuşmaktan vazgeçip, ağzını sımsıkı kapattı. Tanrı aşkına, bu onun hayatıydı. Kimseye hesap vermek zorunda değildi. Carter, evlenmeyi sorun yapmıyorsa, bu adamlara ne oluyordu?

İyi de adamlara, kendi işleriyle ilgilenmelerini söylemenin, kibar bir yolu var mıydı? Nedense, onları gücendirmek de istemiyordu. Belki de bir ailenin parçası olmaktan, bu kadar gurur duyduklarını anladığı için, yapamıyordu. Kendisinin, hep sahip olmak istediği türden bir ailenin...

“Biz Carter’le çıkıyoruz,” dedi Rachel, sonunda capcanlı bir havada. “Çıkıyoruz ve umut doluyuz.”

Adamlar başlarını salladılar.

“Güzel,” dedi Frank. “O zaman tamam. Şimdi bırakalım da işine dön. Ama bir şeye ihtiyacın olursa... Herhangi bir şeyce...

Araman yeterli. Birimiz, hemen yanında biteriz. Tamam mı? Artık yalnız değilsin, Rachel. Bizden birisin.”

Ve gittiler. Rachel, adamların gelmesine, konuşmasına, işine müdahil olmalarına kızması gerektiğini biliyordu; ama elinde değildi, çok etkilenmişti. Hatta yakınlıklarını kıskanmıştı. Böyle bir ailenin parçası olmak, nasıl bir duyguydu acaba?

İçini çekti ve kendine, büyük bir sorunu olduğunu hatırlattı. Carter’e, artık çıktıklarını haber vermesi gerekiyordu. Nasıl karşılayacağı hakkındaysa, en ufak bir fikri yoktu.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

CARTER, işten sonra, Rachel'in evine geldi. Rachel, cep telefonuna mesaj göndermiş, kız kardeşlerinin eşlerinin uğradığını ve bu konuda konuşmaları gerektiğini, bildirmişti. Başka bir şey yazmamıştı, ama yazmasına da gerek yoktu. Carter, neler olduğunu tahmin edebiliyordu.

Rachel'in kapısına ilerlerken, eniştelерinden birinin, gerçek işinden söz edip etmediğini merak etti. Bazı kadınlar sorun yapmazdı, ama bazılarıysa çılgına dönerdi.

Carter, daha zili çalmadan, Rachel kapıyı açtı.

"Geldiğin için teşekkür ederim. Ben... Sadece..." İçini çekti. "Şey, içeriye gel de öyle konuşalım. Çünkü yetişkinler böyle yapar. Konuşalım, paniğe kapılmayalım. Başkalarının düşüncelerinden etkilenmemeliyiz. Özellikle de tanımadığımız insanları. Bak, ailenin mükemmel insanlardan oluştuğundan eminim; ama benim hayatımı nasıl yaşayacağımı, dikte edemezler. Yani, onaylanmamaktan nefret ettiğimi söylemeliyim. Bunu anlıyorum, yani sanırım. Seni çok seviyorlar ve istediğini elde et-

meni istiyorlar. Bunun da sakıncası yok elbette, ama benimle evlenmeyi kesinlikle istemediğini, açıkça belirten sendin. Ben de bu durumdan şikâyetçi değilim. Sonuç olarak, ben de evlenmeyi istemiyorum.”

Carter, sesini çıkarmadı, içeriye girdi, Rachel’i omuzlarından tuttu ve kendine çekerek öptü.

Carter, birdenbire, bütün vücudunun alev alev yandığını hissetti... Hemen geri çekildi. Rachel, tam da beklediği tepkiyi verdi. Konuşmayı bırakıp, şaşkınlıkla Carter’e baktı.

“Beni öptün.”

“Biliyorum,” dedi Carter. “Ben de buradaydım.”

“Bizim aramızdaki şeyde... Yani öpüşmenin, hesapta olmayacağını sanıyordum.”

“Şayet istemiyorsan, olmaz Rachel. Başka türlü, sana nasıl nefes aldıracağımı bilemedim. Dinle beni, her ne sorun çıkarsa çıksın, önemli değil, çözeriz.”

Rachel geç de olsa kapıyı kapatmayı akıl etti ve bunu yaparken de başını yandan yana salladı. “Sen öyle sanıyorsun ama benim kuşkularım var.”

Carter, Rachel’in, yine o ateşli konuşmalarından birine başlayacağını anladı; ama onu ikinci kez öperek, durumu iyice çığırından çıkarmak istemedi. Derin bir nefes aldı.

“Pekâlâ, bana neler olduğunu anlatır mısın?” Carter, bunu söylerken, rengârenk kanepeye ilerledi ve Rachel’e de, oturması için işaret etti. “Lütfen en başından başla.”

Rachel, kanepeye adeta çöktü. Oldukça gergin görünüyordu. Carter da hemen yanına oturdu.

“Telefonda söylediğim gibi, enişterin, bugün beni ziyaret etmek için, okula geldiler.”

Carter içini çekti. “Ders esnasında mı?”

“Hayır, sonra. O sırada gelseydiler ne yapardım, bilemiyorum. Beş yaşında çocuklar, dünya kadar soru sorarlardı. Herhalde, her birinin annesinden de, kaygı dolu geri dönüşler aldık.”

“Bir daha olmaz,” dedi Carter, kararlı bir ifadeyle. Eve gitğinde, kız kardeşleriyle küçük bir konuşma yapacaktı. Bu kadarı fazlaydı. Kendisi için endişeleniyor olabilirlerdi ama bu işe, burunlarını sokma hakları yoktu.

“Umarım haklı çıkarsın,” dedi Rachel, alt dudağını ısırırken. “Onlarla tanıştığımıza memnun olmadığımı değil. Hoş, kimin kim olduğunu, hangisinin hangi kız kardeşinin kocası olduğunu anlayamadım ya. Zaten önemli olan da bu değil.”

Carter başını salladı.

Carter, bizim evleneceğimizi sanıyorlar! Bunun şart olduğunu ima ettiler. Ben, daha hâmile olduğum gerçeğini bile kabul etmedim, kaldı ki ne yapacağıma karar vereceğim. Hamilelik testinin sonuçlarını gözlerimle gördüm, o yüzden de bilgi beynime yerleşti; ama hâlen inanabilmiş değilim. Yani henüz... Ne zaman bunu düşünsem, kendi kendime artık kabul lenmem gerektiğini söylesem, kalp atışlarım hızlanıyor, nefes alamıyorum.”

Çok güzeldi. Carter, onun hararetli konuşmasını izlerken, ona hayranlık duyamadan edemedi. Ancak söylediklerine odaklansa, iyi ederdi. Gerçekten de konuşurken bile, yüzü pembeleşiyor, nefes nefese kalıyordu.

“Biraz gevşe,” dedi yavaşça. “Derin bir nefes al ve tut.”

Rachel söyleneni yaptı.

“Şimdi bırak.”

Bıraktı.

“İşte oldu,” böylesi daha iyi,” dedi Carter. Keşke onu öpe bilmek için, bir mazereti olsaydı. O ipeksi saçlarına dokunabilmek için de. Rachel’in kızıl, kestane ve altın tonlarındaki dalgalı saçları bile tek başına, insanı baştan çıkarmaya yeterdi. O saç tutamları, o gece parmaklarının altında, nasıl da kaymıştı. Hayâlini kurduğu pek çok şeyden biri de, o deneyimi tekrarlamaktı.

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedi Rachel, o sırada. “İçimde tuhaf bir his var. Bak, aileni hayâl kırıklığına uğratmak falan

istemiyorum. Senin için ne denli önemli olduklarını, anlayabiliyorum. Ama ben yalnız yaşamaya alışmışım, ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ediyorum.”

“Hiç kimse ne yapacağını söyleyemez.”

“Ama öyle hissediyorum.”

“Öyle hissetmen, öyle olmasını gerektirmez. Bu, ikimizin arasındaki bir konu; sadece bizi ilgilendirir, bir de bebeği tabii. Hepimiz için en iyisi neyse, o şekilde çözümleyeceğiz.”

Rachel, başını öne eğdi. “O kadar basit değil,” diye fısıldadı. “Üç kişiydiler, kendimi kapana kısılmış gibi hissettim.”

Carter, buna hiç şaşırmadı. Neler olduğunu tahmin edebiliyordu. “Peki, onlara ne yanıt verdin?”

Rachel, bu sefer başını kaldırıp, Carter’in yüzüne baktı. “Çıktığımızı ve en iyisinin gerçekleşmesini umduğumuzu...”

Tanrım! Rachel, öylesine mutsuz ve suçlu bakıyordu ki, ona kızmayı, aklına bile getirmemeliydi. “Ama benimle evlenmek istediğini falan, söylemedin.”

“Elbette söylemedim,” dedi Rachel, gözlerini kısarak. “Bir dakika, gülüyor musun sen? Bak, bu olanlar hiç de komik değil.”

Carter, olabildiğince ciddi görünmeye çalıştı. “Güldüğümü de nereden çıkardın?”

“Bana öyle gibi göründü. Gerçekten, ortada komik bir durum yok. Burada, hayatlarımız söz konusu. Bu konuyu düşündüğümde, artık nefes alamıyorum. Ayrıca bunların hepsi, senin suçun...”

“Hey, bunu da nereden çıkardın? O gece, çılgınca davranan sadece ben değildim.”

“Kesinlikle. Ama beni öyle öpmeseydin, kendimi o kadar da kaybetmezdim.”

Carter, bir an savunmaya geçmeyi düşündü, ama hiç gerek yoktu. “Demek, seni öpücüklerimle baştan çıkardım, öyle mi?”

Rachel, huzursuzca kımıldandı. “Bunu iltifat olsun diye söylemedim, Carter.”

“Tamam. İyi öpmek kötü bir özelliktir.”

“Şayet, iki yabancınn başını derde sokuyorsa, kötüdür evet,” diye mırıldandı, Rachel. “Sakın bana hava atmaya kalkma. Kesinlikle kaldıramam.”

Carter, pek çok şey hissediyor olabilirdi; ama hava atmayı istemek, bunlardan biri değildi. Şu an istediğı tek şey, onu yeniden öpmek için, bir fırsat yakalamaktı. Ve Rachel’in, kendini yine kaybetmesini sağlamak. Bu, elbette çok makul bir plân sayılmazdı; ama erkekler, bu tür hayâller kurmaya bayılırdı.

“Yanı sıra,” diye devam etti, Rachel, “Bizim en önemli sorunumuz, ailen. Biliyorsun, bu adamlar eşleriyle konuşacaklar, sonra da... Annen bir şekilde konuşmaları işitecek... Kısacası bütün ailen, çıktığımızı düşünecek.”

Carter, beyinde bir aydınlanma olduğunu hissetti. Aradığı fırsat niçin bu olmasındı? “Bence çıkmak, hiç de fena bir fikir sayılmaz.”

Rachel, şaşkınlıkla Carter’e baktı. “Ne dedin? Çıktığımızı bilmelerinin, durumumuza nasıl bir faydası olur, söyler misin?”

“Bunu kullanabiliriz. İçinde bulunduğumuz koşullar altında çıkmamız, bir sonraki mantıklı adımdı zaten.”

“Nasıl?”

“Şayet ikimiz de, en iyiyi bulma konusunda ciddiyssek, çıkabiliriz. Ya da aileme çıktığımızı söyleyebiliriz. Hatta onların yanında, çıkıyormuşuz gibi de yapabiliriz. Birkaç ay sonraysa, yürütemediğimizi söyleriz, olur biter. İnsanlar çıkıp çıkıp ayrılıyorlar, öyle değil mi? Hiç değilse ailem, içtenlikle denediğimizi, yürümesi için çaba harcadığımızı düşünecektir. Bizse o arada, özgürce ne yapacağımızı düşünüp, bir karara varırız.”

“Bunu sevdim,” dedi Rachel, yavaşça. “Hem senin ailenle aran bozulmaz, hem de benim korkunç biri olduğumu düşünmezler.”

“Zaten düşünmüyorlar.”

“Adamların gözlerindeki o ifadeyi bir görseydin, kesinlikle böyle demezdin.”

Carter, birden içinde bir öfkenin kabardığını hissetti. Kız kardeşleri evlendiğinde, sevinçten deliye dönmüştü. Evde, kendisi dışında erkeklerin de bulunacağı düşüncesi, çok hoşuna gitmişti. Ancak onların, Rachel'i üzdüklerini öğrenmek, sinirini tepesine çıkarmıştı. Her birinin, tek tek boynunu kırmak istiyordu.

"Tamam, çıkıyormuşuz gibi yaparız," diye mırıldandı, Rachel. "Sanırım bir plâna ihtiyacımız olacak. Bu sırada... Yani biz çıkıyormuşuz gibi görünürken... Başkalarıyla görüşmemen gerekecek. Çünkü biraz tuhaf kaçır."

"Sorun değil," dedi Carter, öfkesini yatıştırmaya çalışırken. "Yine kadınlardan uzak kalmaya yemin ederim, olur biter."

"Bunu yapmak istediğinden emin misin," dedi Rachel, biraz da alaycı bir ifadeyle. "Son kez yemin ettiğinde, neler olduğunu düşününce..."

"Benim suçum değildi ki. Karşı konulamayacak kadar... Güzeldin."

Rachel, arkasına yaslanıp güldü. "Oh, bırak şimdi. Ben mi?"

"Evet, sen. Kendini güzel bulmuyor musun?"

Rachel'in, gülümsemesi kaybolur gibi oldu, ama yeşil gözleri pırıl pırıldı. "En iyi günümde bile... Hayır. Ama söylediğin için teşekkürler. Çok tatlısın. Şimdi... İşinle ilgili..."

Konunun aniden değişmesi, Carter'e, kendini hazırlaması için, fırsat bırakmamıştı. Acaba gerçeği söylemişler miydi?

"Maaş bordromu görmek ister misin?"

"Hayır. Sadece Frank ve diğerlerinin, niçin öyle tuhaf davrandıklarını merak ettim."

"Tuhaf mı?"

"Evet, senin, motosiklet dükkânında çalıştığını söylediğimde, bence şaşırdılar. Bir dakika... Sabıkalı falan değilsin ya."

Carter güldü. Tanrım rahatlamıştı. Neyse ki söylememişlerdi. "Yemin ederim, değilim, hiç tutuklanmadım ya da gözaltına falan alınmadım."

“Aslında eniştelерinin, polis ve itfaiyeci olmaları, insana güven veriyor. Peki, senin işini onaylıyorlar mı?”

“Ben...”

Carter, birden durakladı. Rachel’e, yalan söylemek istemiyordu. Hem önünde sonunda öğrenmeyecek miydi? Kendi kendine ya da uygunsuz bir anda öğrenmesindenise, şimdi öğrenmesi, en doğrusu değil miydi?

İşile ilgili birtakım kurallar vardı ama doğmamış bebeğinin annesi, öğrenebilecekler sınıfına giriyordu. Ancak bir sorun vardı. Rachel bir kadındı, bu bilgiyi saklayabilecek miydi?

“Ne düşündüğünü sorabilir miyim,” diye sordu Rachel, Carter’in tereddüdünü fark edince. “Korkmalı mıyım?”

“Hayır, ama az sonra söyleyeceklerimi, kimseye söylemeyeceğine dair, söz vermeni istiyorum.”

“Yoksa beni vuracak mısın,” diyerek, güldü Rachel; ama onun ciddi bakışlarını görünce, gülümsemesi kayboldu. “Carter, neden söz ediyoruz biz? Güleyim mi, yoksa buradan kaçarak mı uzaklaşayım, karar veremiyorum.”

“Ben sivil polisim. Motosiklet dükkânında, kimliğimi gizlemek için çalışıyorum. Şu sıralar, yurt dışından kaçak getirilen sahte mallar üzerinde, araştırma yapıyoruz.”

Rachel’in ağzı, bir karış açık kalmıştı. “Sen...”

“Polisim.”

“Ama saçın çok uzun.”

Carter güldü ve hiç düşünmeden Rachel’i tutup, kendisine çekti. “Rachel çok komiksin.”

Rachel, ilkin kasıldıysa da hemen kendini bıraktı. “Beni, hakkımda yorum yapacak kadar tanımıyorsun.”

“Hiç sanmıyorum.”

Carter’in bedeni, derhal harekete geçmişti ama bunu düşünmemeye çalıştı. Kendi kendine söz vermişti, bir daha sevimyeceklerdi.

Yavaşça Rachel’i bıraktı. Rachel, dikkatle Carter’i süzdü.

“Küpe taktığını biliyorlar mı?”

Carter güldü. “Bunu özellikle istiyorlar. İstersen kimlik kartımı ve silahımı da göstereyim.”

“Hayır, teşekkürler. Demek enişterinin, o yüzden öyle tuhaf davrandılar. Galiba benim gerçeği bilmemem, adamlara garip geldi.”

Carter omzunu silkti. “Muhtemelen.”

“Annen, işinden hoşlanmıyor olmalı. Sürekli kaygı yaşıyordur.”

“Alıştı. Ailede o kadar çok polis var ki. Babam, büyükbabam, büyük büyükbabam... Babam, ben doğmadan ölmüş.”

Rachel yutkundu. “Çok üzıldüm, işle ilgili bir nedenle mi?”

Carter başını salladı. “Devriyedeysen, sarhoş bir şoför çarpmış.”

“Oh Carter! Bu, annen ve kız kardeşlerin için, korkunç olmalı. Senin için de... Büyürken bir baban olmaması...”

“Böyle söylediğin için teşekkür derim ama başka türlüünü bilmediğim için, hiç sorun yapmadım.”

“Tanrım, her şey ne kadar da karışık,” diye inledi, Rachel. “Bütün bunlar nasıl oldu?”

“Bebek yaptık.”

Rachel’in gözleri hafifçe açıldı. “Hâlen buna inanamıyorum. Bu konudan uzaklaşsak...”

“Bunu uzun süre yapamayız.”

“Biliyorum ama bir plân yaptık. Çıkıyormuşuz gibi yapacağız.” Rachel birden güldü.

“Ne oldu?”

“Bu bana, plastik çiçekler getireceğin anlamına mı geliyor?”

“Hoşuna gider miydi?”

Rachel etrafına bakındı. “Bir sürü gerçek çiçeğim var, teşekkür ederim.”

Carter, Rachel’e, neyin hoşuna gideceğini sormak istedi, ama kendini son anda durdurdu. Çıkıyormuş gibi davranmak,

insanlara bir tür gösteride bulunmaktı. Arkadaş olacaklardı ama daha ilerisine izin yoktu.

Arkadaşlar sevişemezlerdi. Kahretsin, bunları düşünmemesi gerekiyordu. Kadınlardan uzak kalmaya yemin etmişti güya. Yeminine sadık kalmamış, başını derde sokmuştu.

Gerçekten de, hayatındaki bütün olumsuzluklar, kadınların başının altından çıkmıştı. En iyisi, kendini sonuna dek zorlamak ve kadınlara arkasını dönmekti.

Carter, son derece kararlı bir ifadeyle Rachel'e baktı; ama onun gülümsediğini görür görmez, akli başından gitti. Pekâlâ, şu çıkıyormuş gibi yapma meselesi bittikten sonra, yeminini tekrar gündemine alacaktı. Belki, seks yapıyormuş gibi yapmanın da, bir yolunu bulabilirlerdi. Artık nasıl bir yöntemse, herhalde epeyce eğlenceli olurdu.

Rachel, güveç tenceresinin üzerini örten folyoyu düzelitti. "Umarım bu yeterlidir. Ne yapacağıma karar veremedim. Öyle aman aman yemek pişirdiğimi söyleyemem; ama bu güveç tarifimi, okuldaki arkadaşlarım çok beğeniyor. Yine de pek rahat değilim. Acaba tatlı falan mı yapsaydım, ne dersin?"

Carter, ön kapıyı kapatıp Rachel'e baktı. "Bunu çok fazla yapıyorsun, değil mi?"

Rachel, bir an Carter'in, kahverengi gözlerinin içinde kaybolduğunu hissetti. Gülümsüyor muydu? Tanrım, düşüncelerini toplaması için, kendini sarssa iyi ederdi.

"Affedersin, soru neydi?"

Carter, bir kakhaha atıp, güveç tenceresini Rachel'in elinden aldı. "Gergin olduğunda, sürekli konuşuyorsun. Bu çok hoşuma gidiyor. Yeniden aramıza dönmeni sağlamanın en iyi yolunun, seni öpmek olduğunu biliyorum; ama ikimiz de, bunun iyi bir yol olmadığından eminiz. Kısacası, başka bir plâna ihtiyacımız var."

Rachel, bundan o kadar da emin değildi. Carter'in öpücük-

lerinin, beynini boşaltmak gibi bir etkisi vardı, buna hayır diyebileceğini sanmıyordu.

“Yürüyerek mi gidiyoruz,” diye sordu, Carter’in kamyonetini ve kendi arabasını geçtiklerinde.

“Araba kullanmanın anlamı yok.” Carter duraklayıp, yolun karşısındaki evi işaret etti. “Annemin evi şu, yanındakindeyse Merry oturuyor. Sokağın karşısında da Liz ve Shelly.”

“Çok yakınlarmış,” diye mırıldandı Rachel. Carter’in, ailesiyle bu kadar yakın oturduğunu, tahmin etmemiştir.

Yolun karşısına geçtikleri sırada, Carter’ini çekti. “Evet, ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Gerçekten de evi alırken, aklımı yitirmiş olmalıyım. Fazla yakınız. Önümüzdeki günlerde, buradan taşınmayı plânlıyorum.”

“Ama aileni seviyorsun, bu çok güzel bir şey.”

Rachel için bu, güzelden de öte, muhteşem bir şeydi. Keşke annesiyle babası ve erkek kardeşi hayatta olsaydı...

Rachel, birden kendini topladı; az önce aklına gelen düşünciyi de, uzaklaştırmaya çalıştı. Şimdi bunları düşünmenin manası yoktu. Yeterince gergindi.

Aklına, Carter’le ilgili bir düşünce getirmeye çalıştı. Fazla da güçlük çekmedi. Şu çıkarmış gibi yapma konusunda, ne kadar da hoş davranmıştı. Oysa kızabilirdi, bunun için de her türlü hakkı vardı, ama kızmamıştı. Carter, iyi bir adamdı vesse-lam. Hoş, onun iyi bir adam olduğunu, en başından beri düşünüyordu. Hamileliğini iştittiğinde de, kusursuz davranmamış mıydı? Düşünüyordu da Carter, onu suçlayabilir, konuyu konuşmak istemediğini söyleyebilir, hiç aramayabilirdi. Bunların hiç birini yapmamıştı.

Carter’in annesinin evine gelmişlerdi. “İşte geldik,” dedi Carter.

Kapıyı çalmalarına gerek kalmadı. Nina Brockett, kapıyı açtığı gibi konuşmaya başladı.

“Her zamanki gibi geciktin oğlum. Bazı anneler, bunu bir mesaj olarak alır. Tek erkek evlâtlarının, yaşlı annelerini ziya-

ret etmeyi istemediklerini düşünürler.”

“Bazı anneler, olayları fazla dramatize ediyorlar,” dedi Carter, eğilip annesinin yanağına bir öpücük kondururken. “Mama, Rachel’i hatırlıyorsun, değil mi?”

Nina Brockett, yüzünde kocaman gülümsemesiyle, kollarını açtı. “Elbette. Hoş geldin Rachel, hoş geldin!”

Rachel, sıcacık karşılamaya, daha doğrusu kucaklanmaya şaşmıştı. “Beni davet ettiğiniz için, teşekkür ederim Mrs. Brockett.”

“Nina de lütfen. Israr ediyorum.”

Nina, bunu söyler söylemez, Carter’i dirseğiyle dürttü. “Kısa bir zaman sonra, nasılsa hepsi gibi mama diyeceksin, değil mi? Bu ne böyle? Ah, bir şey mi yaptın? Bir bakalım. Tanrım, yemek yapabilen bir kız. Bu gerçekten muhteşem... Basamağa dikkat et. Gelin, gelin. Herkes mutfakta. Evi çiçek gibi yaptım, ama yine de mutfakta oturacağız diye tutturuyorlar.”

“Carter’le Rachel geldiler,” diye haber verdi Nina, kalabalık mutfaka yollanırken. “Carter, kimin kim olduğunu, Rachel’e, bir daha hatırlat oğlum. Oh, ben de bunun ne olduğuna bir bakayım. Ne pişirdin canım?”

“Türlü,” dedi Rachel. “Carter, sevdiğinizi söylemişti de.”

“Bir şey getirmene gerek yoktu canım, ama getirdiğin için çok teşekkür ederim. Çok düşüncelisin. Carter, çok düşünceli bir kız. Fark ettin mi?”

Rachel, yanaklarının alev alev yandığını hissetti; ama Carter, aile üyelerini tanıtmaya başlayınca, kafası allak bullak oldu.

Küçücük alanda, o kadar çok insan vardı ki. Büyükler, küçükler, kocaman bir köpek...

“Merry, Liz ve Shelly,” dedi Carter o sırada. “Adam, Frank ve Gordon’la da tanışmıştın.”

Rachel, adamların bir hafta önceki ziyaretlerini, elbette hatırlıyordu; ama sivil giysileriyle, epeyce farklı görünüyorlardı. Carter’in kız kardeşlerine gelince, kısa siyah saçlı olan,

Merry'ydi. Uzun kahverengi saçlı olan da Shelly. Ama saçlarını değiştirecek olsalar, ikisini birbirinden ayırt edemezdi.

"Mavi Köpek Barı'ndan, Jenny'yi de hatırlarsın..."

Jenny mi?

Rachel, şaşkınlıkla dönüp, ağzı kulaklarındaki kadına baktı.

"Selâm," dedi Jenny, "Seni yeniden gördüğüme, sevindim."

"Selâm."

Rachel, ağzını açıtsa da yeniden kapattı. Jenny denen kadının, burada bulunma nedenini sormanın, kibar bir yol olmadığına karar vermişti. Tamam, Jenny'yle ailenin sıkı bir dostlukları olabilirdi, ama bu kadarı fazla değil miydi?

"Ben eski sevgiliyim," diye açıkladı Jenny, Rachel'in düşüncelerini okumuş gibi. "Carter'le bir süre çıkmıştık. Ne zamandı, beş yıl önce mi ne..."

Carter, kolunu Rachel'in omzuna attı. "Ayrıldık, ama bir türlü gitmedi. Parayı bile kabul etmedi."

Jenny, Carter'in koluna hafifçe vurdu. "Gitmem için, hiç para teklif etmedin. Etseydin belki de giderdim." Jenny, bunu söyledikten sonra, Rachel'e gülümsedi. "Carter, harika biridir ama kadınlarını bırakamaz. Ayrılrsa bile."

Rachel, ne düşüneceğini şaşırmıştı. Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştı.

"Sen beni bıraktın," dedi Carter, o sırada. "Bundan adım gibi eminim."

"Üzgünüm ama hayır," diye karşılık verdi, Jenny. "Sen ayrılmıştın." Ardından Rachel'e döndü. "Carter, kalbimi fena hâlde kırmıştı, o yüzden de olmayacak biriyle çıkmaya karar verdim. Ama o olmayacak dediğim adam, hayatımın aşkı çıktı." Jenny, elini öne uzatıp yüzüğünü gösterdi. İri pırlanta, Rachel'in gözlerini kamaştırdı.

"Üç yıllık evliyiz," diye devam etti, Jenny.

Tam o sırada, küçük bir kız mutfağa daldı. "Tanya, topumu aldı, oynamama izin vermiyor," dedi ve der demez de, gözyaşlarına boğuldu.

“Ben hallederim,” dedi Merry, küçük kızı kucakladı ve bahçeye çıktı. Jenny de onlarla birlikte gitti.

O arada Rachel’e, ne içeceği soruldu. Soda istedi ve bir iskemle bulup oturdu. Aradan birkaç dakika geçip de ortalık durulur gibi olunca, Carter’e döndü.

“Gerçekten, Jenny’yle çıktınız demek.”

Carter omzunu silkti. “Evet, ama aradan uzun zaman geçti. Artık hiçbir anlamı yok.”

“Kabalık etmek ya da fazla meraklı gibi görünmek istemem, ama niçin burada?”

“Annemle kız kardeşlerim, en azından bir iki eski kız arkadaşımın, ortalıkta olmasını isterler. Tatillerde, özel günlerde, onları davet etmeden duramazlar.”

“Yani aile toplantılarınıza, birkaçının birden gelebildiğini mi söylüyorsun?”

“Evet, aslında erkek arkadaşlarıyla geldikleri takdirde, pek sorun olmaz; ama yalnız gelirlerse, biraz rahatsız olduğumu itiraf etmeliyim. Genellikle eski kız arkadaşlarımın çoğu, birbirleriyle de epeyce sıkı fıkıdır.”

“Tanrım!”

Carter başını salladı. “Shawna adında bir kızla çıkmıştım, Jenny’yle o kadar yakın arkadaş oldular ki, düğünlerinde birbirlerinin nedimesi oldular.”

Rachel, ne yapacağını şaşırmıştı. Bir yandan daha fazla bilgi almak için içi içini yiyordu, diğer yandan, çizgiyi aşmaktan korkuyordu.

“Şahsen, normal bir ailen olduğunu söyleyemeyeceğim.”

Carter, Rachel’in kulağına eğildi. “Ben de söyleyemem ama ailemi bu kadar eğlenceli yapan da bu.”

Rachel, Carter’in ılık nefesini teninde hissediyordu, varlığının fazlasıyla farkındaydı.

“Eee, ikiniz neler yapıyorsunuz, anlaşıyor musunuz,” diye sordu Nina, o sırada.

Rachel, aniden Nina Brockett’in sesini işitince, adeta yerin-

den sıçradı.

“Gayet iyiyiz mama,” dedi Carter, annesinin elinden kurabiye tabağını alıp, Rachel’e uzattı. Kendisi de bir kurabiye aldı. “Sen nasılsın? Eğleniyor musun?”

Annesi, soruyu duymazdan geldi. “Bir bebek, her şeyi nasıl da değiştirir, bir bilseniz. Hiç düşündünüz mü? Artık sadece *ben*, diyemezsiniz. Başka bir hayat da, sizin sorumluluğunuzda...”

Rachel, kurabiyeden ısırmadığına sevindi, aksi takdirde herhâlde boğazında kalırdı.

“Şaka yapıyorsun,” dedi Carter. “Başka bir hayat... Bunu bilmiyordum. Şey diye düşünmüştüm. Ah, bir bebek! Rafin üzerine kaldırıp oturtalım.”

Nina Brockett, oğluna sert sert baktı. “Ben ciddiyim.”

“Mama, işimize karışyorsun, bunu daha önce konuşmuş-tuk.”

Nina, hemen Rachel’e döndü. “Sen mantıklı bir kızsın, canım. Söylesene, ailen bu duruma ne diyor?”

Rachel, alt dudağını hafifçe ısırıldı. Genzini temizledi. “An-nemle babamı kaybettim. Ben on iki yaşındayken, bir trafik kazasında öldüler. Erkek kardeşim de yanlarındaydı, o da öldü.”

Rachel konuşurken, Carter’in, dikkatle kendisine baktığının farkındaydı.

Aynı anda, Nina koluna dokundu. “Yani bir başınasın, öyle mi? Başka akrabalar falan yok...”

Rachel, gülümsemeye çalıştı. “Sorun değil. Ben iyiyim.”

“Elbette iyisin canım! Artık biz varız. Senin aileniz. Hep yanında olacağız. Ne olursa olsun. Bir sorunun olduğunda arayacaksın, tamam mı? Söz mü?”

Rachel, birden boğazının düğümlendiğini hissetti. “Teşek-kür ederim.”

Nina, başını sallayarak uzaklaştı.

“Destek olmaya çalışıyor,” diye mırıldandı, Carter.

"Biliyorum. Yabancılik çekmememi sağlamaya çalışıyor. Beni taşlamasından falan daha iyi tabii..."

"Taşlamaktan, uzun zaman önce vazgeçtik."

"Bunu bildiğim iyi oldu."

"Annem, biraz abartmış olabilir ama bir konuda haklı. Artık biz varız."

Rachel, bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Carter'in kız kardeşi, yanlarına geldi. Rachel, onun Liz olduğunu öğrenmişti.

"İkinizin, evlenmeye karar vermenize sevindim," dedi Liz. "Annem çok heyecanlandı. Artık hiçbir kadının, Carter'i, tuzağa düşüremeyeceğini düşünmeye başlamıştı."

Rachel irkildi. "Aslında onu tuzağa düşürmüş değilim."

"Elbette düşürdün, ama merak etme. Hak etmişti."

Carter içini çekti. "Destegin için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Küçük kardeşimi her zaman kollarım. Oh Tanya, hayır tatlım! O kırılrır! Hemen yavaşça bırak!"

Liz, kızına doğru koşunca, yine yalnız kaldılar.

"Beni tuzağa düşürmedin, Rachel," diye mırıldandı, Carter. "Bu işte birlikteyiz, kararlarımızı da birlikte veriyoruz."

Rachel, başını salladı ama bu durumu, oldukça komik bulmuştu. Bugüne dek kendisini, bir erkeği tuzağa düşürecek, onu birlikte olmaya zorlayacak bir kadın gibi, hissetmemişti. Hoş, öyle bir durumları da yoktu. Carter'in de dediği gibi, bu işte birlikte hareket ediyorlardı, o kadar. Neyin iyi olduğuna, birlikte karar vereceklerdi. Yani herkesin sandığı gibi, bir çift falan değillerdi. Gerçek anlamda çıkmıyorlardı bile. Peki, o zaman neler oluyordu, ne diye kendisini suçlu hissediyordu ki?

"Bu bebeği istiyor musun," diye sordu yavaşça.

"Kesinlikle," dedi Carter, hiç duraksamadan. "Kadınlarla ilişkilerim sürmemiş olabilir; ama baba olmayı hep istemişimdir. Elbette baba olmanın ne demek olduğunu bilmiyorum ama öğrenmeye istekliyim. Çocuğumun yanında olmak istiyorum. Kızımın yaşamının bir parçası olmalıyım."

Rachel güldü. “Hâlâ bebeğimizin, kız olacağına inanıyorsun, öyle mi?”

“Benim kaderim bu.”

“Peki ya benim kaderim...”

Carter güldü. “Senin kaderin benim. Bundan daha şanslı olabilir misin?”

Carter’in evine döndükleri sırada, hava kararmıştı. Rachel, kendini yorgun hissediyordu, ama bu tatlı bir yorgunluktu. Carter’in ailesinde, hâlen bazı karmaşık durumlar vardı ve hâlen, kimin kim olduğunu şaşırdığı oluyordu; ama içinde tuhaf bir doygunluk hissi vardı. İnsanlar, ona kucak açmışlardı.

“Onları çok sevdim,” diye mırıldandı, Carter kapıyı açıp, Goldie’nin içeriye girmesini beklerken. “Gerçekten de harika insanlar.”

Carter içini çekti. “Biliyordum. Her zaman olan budur işte. İnsan, karşısındaki kızın, kendisini yakışıklı ve zeki bulduğunu sanıp seviniyor; ama kızın ilgilendiği tek şey, ailesi.”

Rachel, Carter’in, şaka yaptığıнын farkındaydı ama konuşma tarzı, ikisinin sevgili olduklarını ima ediyordu. Oysa ilgisi yoktu. Anlaşmaları da bu değildi. Yine de nedense, bir anlığına sırtının ürperdiğini, bedeninin heyecanla kasıldığını hissetti.

“Senin, doğru dürüst bir kız bulamadığına, inanmamı bekleme sakın.”

“Oh! Hem ailemi sevdin, hem de kalpsizsin. Buna hiç şaşırmadım. Gerçekten yıkıldım.”

Rachel, dikkatle onu süzdü. Yıkılmış gibi bir hâli yoktu. Düzgün yüz hatlarını incelerken, bakışları biçimli dudaklarına kaydı. Carter’in, peç çok etkileyici yanı vardı ama en büyük özelliği, aklını başından alan öpücükleriydi.

“Merak etme, yaşayacaksın,” diye mırıldandı, Rachel. Bakışlarını Carter’den uzaklaştırmaya çalıştıysa da, bunu başarması o kadar zordu ki. Tanrım, tek bir öpücüğün ne zararı olur-

du ki?

“Rachel.”

Carter, ismini öyle bir ifadeyle söylemişti ki, adeta inlemişti; Rachel, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Güçlkle de olsa, bir adım geriledi. Kendine gel, sakin ol, diye söylendi. “Şey, sanırım işleri, olduğundan daha karışık hâle getirmeye gerek yok,” dedi, anahtarlarına uzanırken. Çözmemiz gereken başka sorunlar var.”

Rachel böyle söylemişti söylemesine de, o sorunların bir teki bile aklına gelmiyordu.

“Bana öyle bakma,” dedi Carter.

“Nasıl?”

“Deminki gibi... Manalı...”

Rachel, itiraz etmeye fırsat bulamadı. Carter bir anda, onu kollarına alıp, öpmeye başladı. Rachel’in de, bütün gün istediği buydu işte. Sadece bu...

Carter’in elleri sırtını, belini okşuyordu. Rachel’in elindeki çanta, yere kaydı; bereket versin, anahtarlarını sıkı sıkı tuttu. İçinden, *bu da bir şeydir*, diye düşündü. Demek, kendini tamamen kaybetmemişti.

Ancak Carter, dudaklarını hareket ettirmeye başladığında, sakın kalmak ya da kontrolünü korumak, kolay değildi. Bu arada ön kapıda dikiliyor olmaları bile, umurunda değildi.

Rachel, dudaklarını hafifçe araladı. Carter, fırsatı değerlendirdi ve dilini hemen, Rachel’in, ağzının içinde dolaştırmaya başladı.

Dillerinin ilk erotik buluşması, Rachel’in, dizlerinin bağına çözmüştü. Diğer yandan midesi kasılmış, vücudu sıırsıklam terlemişti. Tüm benliği, şiddetli bir ihtiyaç duygusuyla, sarsılmıştı.

Carter, ellerini, Rachel’in sırtında gezdiriyordu. Rachel ise, onun ellerini bileklerinden yakalayıp, göğüslerine götürmemek için, kendini güçlkle tutuyordu. Hayır, kendine engel olmalıydı, bunu yapması, felâketi olurdu. Zaten Carter de istemiyordu.

Tamam, öpmek istemişti fakat bu, sonuna kadar gitmek istediğini göstermezdi. Gitmek istese bile, ânın büyüüne kapıldığı için isterdi, sonra da muhtemelen pişman olurdu.

Kendine gel, Rachel!

Yeterince sorunları vardı, katlanmasına ihtiyacı yoktu.

Tanrım, hayatı boyunca, bir şeyi bu denli şiddetle istediğini hatırlamıyordu. Onu... İstiyordu...

Rachel, birdenbire olduğu yerde kalakaldı.

Carter, geri çekilmişti.

Rachel'in bedenindeki her bir hücre, bu duruma isyan ediyordu. Belli etmeden yutkunmaya çalıştı.

Carter'in yüzünde, acı bir gülümseme belirdi. "Bence hiç iyi bir fikir değildi."

Elbette iyi bir fikir değildi. Ancak bu konuda insan, hep makul ve mantıklı davranamazdı ki. Zaten böyle bir durumda, nasıl olur da makul ve mantıklı davranılırdı ki.

Yine de Carter'in, onu nasıl arzu ettiğini anlamasına, izin vermeyecekti.

"Gidiyorum," diye haber verdi, Rachel. Sakin ve doğal bir sesle konuşmaya özen göstermişti. "Her şey için teşekkür ederim."

"Ben de sana teşekkür ederim. Bence her şey, yoluna girecek Rachel, merak etme."

Rachel, üst üste birkaç derin nefes aldıktan sonra, plânlarını hatırlayabildi. Sadece çıkıyormuş gibi yapacaklardı, o kadar. Akıllı kızlar, üstlerine düşeni, beceriyle yerine getirirlerdi.

Rachel de, her sınıfında, en başarılı öğrenciydi.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

“**B**UNU yapmak zorunda değilsin,” dedi Carter, sesi gereğinden fazla endişeli çıkmıştı.

Rachel, gülmemek için kendini güçlkle tuttu. Carter’in koluna girerken, içini çekti. “Ama yapmak istiyorum. Mutfağını dekore ederken, harika bir iş çıkarmışsın. Şimdi de bitirme zamanı.”

“Zaten bitmiş durumda,” diye homurdandı Carter, mağazaya girdikleri sırada.

“O bembeyaz duvarlarla mı? Hadi ama Carter... Biraz olsun hayâl gücünü kullansana. Renkler dostlarımızdır. Bak, istediğin rengi seçebilirsin. Sonuçta kendi evin, ev sahibine, seçimin için yalvarmak zorunda değilsin.”

“Benim seçimim beyaz.”

Rachel, bir kahkaha attı. “Hayır, değil. Mutfak dolaplarına hiç de uygun değil. Hem burada, Güney Kaliforniya’da, insanlar meşe mobilya tercih ederler.”

Carter, omzunu silkti. “Benim öylesi hoşuma gidiyor.”

“Benim de hoşuma gitti ama renkli duvarları hak ediyorlar.”

Carter, bir şeyler mırıldandı ama Rachel umursamadı. Şayet Carter, gerçekten o bembeyaz duvarlarla yetinmek isteseydi, onu işten sonra, birlikte boya renklerine bakmaları için çağırmazdı.

Belki de davet, çıkıyorlarmış yapma kategorisinde değerlendirmeliydi ama Rachel, buna hiç aldırmamaya kararlıydı. Hatta birlikteliklerinin her dakikasından, keyif almak niyetindeydi.

“Gerçekten, kendi evin olduğu için çok şanslısın,” diye devam etti, Rachel. “Ben de ev almak için para biriktiriyorum ama emlak piyasası, böyle yükselmeye devam ederse, epeyce süre biriktirmem gerekecek. Yine de hayâllerimden vazgeçmeye niyetim yok. Bir ayakkabı kutusunda, ev dergilerinden kestiğim bir sürü resim var. Örneğin, kusursuz bir soyunma odası hayâlim var. Her çanta ya da kemer için bir askının, ayakkabılar için rafların bulunduğu, bir soyunma odası.”

Carter, kuşku dolu bir ifadeyle, dönüp Rachel’i süzdü. “Buraya, sadece boya bakmaya geldik.”

“Biliyorum, merak etme. Senden, soyunma dolabını yeniden düzenlemeni falan isteyecek değilim. En azından bu hafta...”

Carter, acı çekermişçesine bir ses çıkarınca, Rachel güldü. Boya bölümüne ilerlediler. Carter’in itirazlarına karşın, Rachel, bütün renk seçeneklerinin gösterilmesini istedi.

“Belki krem rengi olabilir,” diye mırıldandı, Carter.

“Sanmıyorum.” Rachel, doğrudan doğruya sarı tonlarına el attı. “Hımm, fazla parlak da olmaz,” diye mırıldandı. “Can sıkcı da olmaz...”

Carter, hâlen krem tonlarına bakmakla meşguldü.

“Sıcak bir ton olmalı,” dedi Rachel. “Sabah güneşini, mutfağında sürekli hissettirecek bir ton.”

Rachel, üç farklı tonda sarıyı eline alıp, turunculara yöneldi.

“Hım, somon ve şeftali tonları...”

Carter, başını iki yana salladı. “Tanrım, bu çok fazla!”

“Biliyorum. İlkın, en çok ilğimizi çekenleri biriktirelim. Sonra üç dört seçeneğe indiririz. Ardından da birkaç seçenek alırız. Aslında duvarın bir bölümünü bu tonlarla boyayıp, bir hafta beklemek ve sonra karar vermek, en doğrusu olmaz mı?”

Rachel, bunu söyledikten sonra, elindeki renk kartonlarıyla yüzünü yelledi, ardından da hoşnutsuz bir ses çıkardı. “Hep böyle misindir? Bunlar sadece boya, bir oda dolusu yılan değil.”

“Yılanlarla başa çıkabilirim.”

“Tipik bir erkek yanıtı...”

“Çünkü tipik bir erkeğim ben. Mrs. Bej.”

Rachel, düşünüp taşındı ve elindeki kartonları dörde indirdi. Her birinden, minik birer örnek kutu aldıktan sonra, Carter’i, kumaş reyonuna yönlendirdi.

Carter, kumaş toplarına şaşkınlıkla baktı. “Niçin buradayız?”

“Pencerelerini biraz zenginleştirmeyi düşünmüştüm de. Çok gösterişli bir şey yapmayacağız, sadece...”

“Tanrım, perde mi alacağız?”

“Ben stor düşünmüştüm. Biraz şık olanlarından... Ama bir iki renk tonuna gösterdiğin tepkiyi görünce...”

“Tepki falan göstermedim. Örnekleri aldık işte. Duvarları boyayıp bekleyeceğim.”

“Evet, ama sızlanıp duruyorsun.”

“Sızlanmıyorum.”

“Belli oluyor.”

“Ben makul davranıyorum ve son derece kontrollüyüm.”

Rachel gülmemeye çalıştı. “Tamam, o zaman. Şunu bir düşünelim derim.”

Rachel, kumaş toplarından birini eline alıp, kumaşı yaydı. Kumaş kartelalarını da kumaşın üzerine yerleştirdi. “Sence nasıl?”

Carter kaşlarını çattı. “Bunu nasıl yaptın? Tek bir kumaş topunu seçtin ve kusursuz görünüyor. Bu hiç adil değil.”

“Yeteneğim var,” dedi Rachel, omzunu silkerek. “Neyse, ne diyorsun?”

Carter, kumaşı eliyle yokladı. “Evet, olabilir. Çiçekli olmaması da hoşuma gitti.”

“Hımm, demek çiçekli kumaş sevmiyorsun. O zaman bu kumaşı alalım. Renk tonunda karar kıldığında, iskemlelerin minderleri ve masa örtüsü için de bir şeyler seçeriz.”

Carter başını salladı. “Kız kardeşlerim de böyle konuşurlar. Sanırım bu kadınlara özgü bir şey.”

“Evet. Çoğumuz, kumaşlara hükmetme yeteneğiyle doğarız.”

Carter kumaşı okşadı. “Bunu sevdim. Şu beyazdan daha iyi...”

“Bu bir mucize...”

“Carter...”

Ses arkalarından gelmişti. Rachel, o yana dönünce, ufak tefek, kıvılcı saçlı bir kadın gördü.

“Selâm Nora,” dedi Carter o sırada. “Nasılsın?”

“İyiyim.”

“Güzel. Rachel, bu Nora.”

Kadın başını salladı. “Selâm. Tanıştığımıza memnun oldum. Demek bu ara, Carter’le birlikte olan sensin. Bir zamanlar birlikteydik de.” Kadının ifadesi, hâlen Carter’le birlikte olmayı arzuladığına, kuşku bırakmıyordu. “Harika... Görünüyorsun” dedi Carter’e.

“Sen de öyle,” dedi Carter, Rachel’in omzuna kolunu atarken.

Rachel, kendini hem huzursuz, hem de tuhaf hissediyordu. Acaba izin isteyip uzaklaşsa mıydı? Böylelikle Nora’yla Carter, özel bir konuşma yapabilirlerdi. Aslında en azından, bunu teklif etmek zorundaydı ama ne ağzını açabildi ne de oradan uzaklaşacak gücü bulabildi.

O sırada Nora, genzini temizledi. “Düşündüm de... Belki bir ara, kahve falan içeriz.”

“Teşekkürler ama bu aralar, benim için iyi bir zaman değil. Kendine dikkat et, Nora.”

“Evet, tamam, Hoşça kal.”

Nora, arkasını dönüp oradan uzaklaşırken, Carter, kadının arkasından baktı. “Şey... Bunun için üzgünüm.”

“Sorun değil. Anladığım kadarıyla kötü ayrılmışsınız.”

“Evet. Genellikle arkadaş kalmayı tercih ederim, ama Nora, ya evlilik ya da hiç diyenlerdendi.”

“Sense, onunla evlenmeyi istemedin.”

Carter, Rachel’in yüzüne baktı. “Kimseyle evlenmeyi istemedim. Hayatım boyunca kendi kendime, biriyle tanışıp âşık olacağımı, ondan sonra onunla evleneceğimi söyleyip durdum. Şu âna dek böyle bir şey olmadı. Kadınları severim, bütün kadınları. Onları aldatmam. Ama sonsuza dek masalları, bana göre değil. Biriyle birlikte yaşlanmak zorunda değilim.”

Carter konuşurken, ifadesi nedense sertleşmişti. Aynı zamanda bakışları, soru sorar gibiydi.

“Ne yani,” dedi Rachel sonunda, omzunu silkerek. “Kızmam falan mı gerekiyor?”

Carter başını salladı. “Beni eleştireceğini düşündüm. Çoğu kadın, bu sözlerime şiddetle tepki gösterirdi.”

“Tepki göstermemi gerektirecek bir durum yok. Sevmediğin biriyle, ne diye evleneceksin ki?”

Rachel içini çekti. “Her iki nişanımda da olan buydu. Onlara âşık olduğumu sanmıştım, ama zamanla yanıldığımı anladım. Kısa bir süre sonra, kendimi kapana kısılmış gibi hissettim. İkisi de anlayışla karşılamadı.”

Carter, rahatladığını hissetti. “Peki, evlilikle ilgili, sen ne düşünüyorsun?”

Rachel, hatırladığı kadarıyla, annesiyle babasının ilişkilerini düşündü. “Sanırım, doğru insanı bulduğun takdirde, bu hayatının en iyi dönemi olabilir. Ben de evlenmeyi istiyorum elbette,

ama doğru insanı bulunca.”

“Benim düşüncelerimse olumsuz, evliliği hiçbir zaman isteyeceğimi sanmıyorum.”

Rachel gülümsedi. “Benim açımdan bir sorun yok, Carter. Doğrusunu istersen, senin kadınlar kulübünün bir üyesi olmaya hiç niyetim yok.”

“Kulübüm falan yok.”

“Bence yanılıyorsun, ama sorun değil. Sevmediğin biriyle evlenmek istememene, saygı duyuyorum. Benim asıl anlayamadığım şey, bu güzel boyalara yeterince ilgi göstermemiş olman. Kalbimi kırabilecek tek şey bu.”

Carter gülümsedi. “Pekâlâ, bu kahrolası boyaları, kahrolası duvarlara süreceğim ve bir hafta sonunda, hangisini sevdiğime karar vereceğim.”

“Söz mü?”

“Söz.”

“Güzel. Ben de storları yaparım.”

“Yapamazsın.”

Rachel başını salladı. “Dikiş dikme konusunda oldukça iyiyimdir. Makinem de var. Dans ederken öğrenmiştim. Kostümleri hazır almak çok pahalıydı da. Koruyucu ailelerimin o kadar parası yoktu. Öğrenmenin iyi olacağını düşündüm.”

“Ben yapamazsın derken, o kadar zahmete girme anlamında söylemiştim. Sana borçlu kalırım.”

“Bunun nesi kötü?”

Carter, küçük bir erkek çocuğu gibi, masum bir ifadeyle Rachel’e baktı. “Nasıl geri ödeyeceğimi bilemem.”

Rachel’in gözlerinin önüne, birdenbire, ikisinin yatakta çıplak bedenlerinin, sarmaş dolaş görüntüleri geldi. Carter’e, geri ödeme için, kabarık bir liste verebilirdi. İlkinde, o muhteşem öpücükleriyle işe başladılar.

Carter’in, bedeninde dolaşan ellerinin, içinde yaratacağı fırtınaları düşününce, içi titredi...

“Geri döner misin, Rachel?”

“Ne? Oh.”

Rachel, gözlerini kırıştırdı. Yine uzaklara dalmıştı. “Özür dilerim. Soru neydi?”

“Şayet bunu benim için yaparsan, ben de senin için bir şey yapmak isterim. Söyler misin, neye ihtiyacın var? Mobilyalarının yerini değiştirmemi ister misin? Birkaç saksı bitkisine ne dersin? Ya da ne bileyim, alışveriş falan...”

Rachel güldü. “Hayır, öyle bir şeye ihtiyacım yok. Ama şu var... Okulun güz festivali yaklaşıyor. İdarenin bildirdiğine göre, her sınıfın bir standının olması gerekiyor. Düşünüyorum da, belki standı bizim için yapabilirsin.”

“Olmuş say.”

“Emin misin? On kişilik beş yaş sınıfından ve gürültücü anne babalarından söz ediyoruz.”

“Çocukları severim, anne babaları da beni severler,” dedi Carter, göz kırparak.

“Herhâlde özellikle de anneleri.”

Carter güldü. “Özellikle onlar.”

Carter, saçlarını beysbol şapkasının içine yerleştirdi, ceke-tinin yakasını kaldırdı. Kamyonetlerin mola yeri, birkaç kilo-metre mesafede, Riverside’nin kuzeyindeydi. Bölge, tam da Las Vegas yolu üzerinde olduğundan, epeyce işlek bir yer sayılırdı. Kısacası, özel bir toplantı için, iyi bir seçimdi.

Park alanında, şefinin arabasını gördü. Demek çoktan içeriye girmişti.

Şef Don Killian, adamlarını koruyup kollamasıyla tanınırdı. Carter, Şef Killian’ı, arkalarda devasa bir saksının gölgelediği bir masada görünce, hiç şaşırmadı. Doğruca masaya doğru yürüyüp, şefinin karşısına oturdu.

“İyi yer,” dedi gülümseyerek.

Killian omzunu silkti. “Epeyce bir süre, yaşlı bir çiftin kalkmasını beklemem gerekti, ama restoranın en iyi masası bu.

Nasıl gidiyor Carter?”

“İyi.”

O sırada garson kız, yanlarına geldi. İkisi de soda ve burger sipariş ettiler. Kız gidince, Carter öne doğru eğildi.

“Önümüzdeki hafta, esaslı bir yükleme yapılacak. Gelecek malların listesini ele geçirdim. Mal Şikago’ya indirilecek, ardından bütün ülkeye sevkiyat yapılacak.”

Carter, yurda kaçak olarak sokulan, otomobil parçaları üzerinde çalışan bir ekibin, içindeydi.

Carter, ayrıntıları anlatırken, oldukça titiş çalışan biri olan Killian, not alıyordu.

“Baskın yapabiliriz,” dedi sonunda, Killian. “Federalleri durumdan haberdar edeceğim, şimdilik işi, otobanda kaza olmuş gibi göstereceğiz. Böylelikle kimse kuşku duymayacak. Sanırım bu işin kökünü kurutmak, beş altı haftamızı alacak. Yalnız çok dikkatli olmalıyız. Senin için sorun var mı?”

Garson kız içeceklerini getirdi. Carter, kızın gitmesini bekledikten sonra, konuşmaya başladı. “Elbette, sorun değıl. Zaten kimsenin kuşkulandığı da yok.”

“Korkarım, Mavi Köpek Barı’na takılmaya devam edersen, kuşkulananacaklar.”

Carter yüzünü buruşturdu. “Benim fikrim değıldi. Kaynağım, ille de orada buluşmak istedi.”

“Bu arada Jenny, harika bir kız. Onu elinden kaçırmakla hiç iyi etmedin.”

“Bana göre değıldi.”

Jenny, gerçekten de iyi biriydi ama ondan da diğerklerinden olduğu kadar, kolayca ayrılabilmişti. Carter, belli etmeden içini çekti. Genellikle hayatından memnundu. Hayatına giren kadınları da takdir etmiyor değıldi; ama hiç biriyle sürekli bir ilişki istememiş olması, tuhaf değıl miydi? Belki de onda bir sorun vardı. Bir sürü iyi kadınla birlikte olmuştu. Niçin diğerk erkekler gibi, bir tek kadına bağlanmayı düşünemiyordu?

“Belki de böylesi daha iyi,” dedi şef. “Bu işte, fazladan bir

baskıya hiç ihtiyacın yok. Bilirsin işte, kadınlar baskı yapmaya bayılırlar.”

Carter başını salladı.

“Peki, işi çözünce ne yapacaksın?”

Carter, şaşkınlıkla şefine baktı. “Ne demek istiyorsun? Elbette ki, verilen yeni görevi yerine getireceğim.”

“Yani, başka bir gizli görev mi? Hadi ama Carter... Sınavları verdin, dedektifliğe yükselmek için, hiçbir eksikğin yok. Seni durduran nedir? Niçin her seferinde reddediyorsun?”

“Bir defa reddettim.”

“Senin yerinde kim olsa, bayram ederdi.”

Carter omzunu silkti. “Doğrusunu istersen, acelem yok şef. Bir gün nasılsa olur.”

“Madem istemiyorsun, niçin sınavlara girdin?”

“İstiyorum.”

Carter, derin bir nefes aldı, karşısındaki şefi değil de başka herhangi biri olsaydı, üstelememesini söyler, kestirir atardı. Ancak şefine, saygısızlık etmek istemezdi.

“Öyleyse istiyormuşsun gibi davran. Dedektiflik için başvurunu yap ve verilen davayı al. Bu çocuk oyuncağı değil evlât, insanları sonsuza dek oyalayamazsın. Artık büyümenin zamanı geldi.”

Carter, şefine öfkeyle baktı. Galiba ona saygısızlık etmek konusundaki kararını, tekrar gözden geçirse iyi olacaktı. “Şu an yaptığım iş de hayati önemde ve gayet iyi götürüyorum.”

“Dedektif olarak, çok daha hayati bir fark yaratırsın ama. Bunu ikimiz de biliyoruz.”

“Şef...”

“Carter, hiç itiraz etme, dinlemeyeceğim. Seni tutan nedir, anlamıyorum ki.”

Cumartesi sabahı, tam anlamıyla kaosla başladı. Beş yaşındaki canavarlar, oradan oraya koşarken, anne babaları gruplar hâlinde sohbet ediyor, Rachel ise, elindeki malzemeleri tasnif ediyordu.

Rachel'in, aletlerle ilgili pek bilgisi yoktu, o yüzden de, elinde gereken her şeyin olup olmadığından, emin değildi.

“Yardım ister misin?”

“Hem de nasıl,” diye inledi Rachel, Carter'in sorusunu iştirir iştirmez. “Bir bakar mısın, ihtiyacım olan her şey burada mı? Daha önce hiç stand yapmadım. Yapmaya da meraklı değildim. Neyse, şimdi sen ve velilerim gelince, biraz rahatlar gibi oldum.”

Rachel, hiç ara vermeden konuştuğunun farkındaydı, ama yapabileceği bir şey yoktu. Carter'i, araya zaman girdikten sonra gördüğünde, hep böyle oluyordu. Bazen teknik olarak, bunun kendi hatası olmadığını, Carter'e açıklamak istiyordu. Carter'in yüzüne baktığı an, beyni boşalıyordu. Carter'e dokunmanın, onunla sevişmenin nasıl hissettirdiğini düşünmeden edemiyordu. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı, olmuyordu, elinde değildi...

Carter, Rachel'e sokuldu. “Nefes alacak mısın?”

Hayır dese, Carter, onu susturmanın en iyi yolunu hatırlar mıydı acaba?

“Vaktim yok,” dedi sonunda. Daha önce de stand açmışlığım var, ama standı inşa etmem hiç gerekmişti. Birdenbire birileri, yapabileceğimizi düşünmüş olmalı. Oysa bu işle alâkam yok. Koordine etmeyi sen üstlenebilir misin? Teorik olarak işin, iki saatten fazla sürmemesi gerekir.”

“Benimse deneyimim var,” dedi Carter, çevresine bakınarak. “Bence oldukça eğlenceli olacak. Peki, çocukların da katılımı gerekiyor mu?”

“İsterlerse. Ben bir ikisini yanıma alacağım. Kartları düzenlememiz gerekiyor.”

“Hangi kartları?”

“Hoş geldiniz kartlarını. Çoğu elle yapıp süslendi.”

Carter geri çekildi. “Sakın bana onlarla ilgili bir iş vermeye kalkma.”

Rachel, bir kahkaha attı. “Pekâlâ, burada öylece oturup boya ve tahtayla uğraşıp, bol bol maço görüntüsü ver.”

“Harika.”

Carter, gözlerinin içine bakıp gülümseyince, Rachel, içinin adeta eridiğini hissetti. Onun kollarına atılmamak için, kendini güçlkle tutuyordu, ama yapamazdı. Önüne bakmaya çalışarak, geri çekildi ve sınıfına ilerledi.

Rachel, sınıfta, iki projeyi de çocuklara açıkladı ve iki gruba ayrılmaları gerektiğini anlattı. Sonra da çocukların ve velilerinin, gruplaşmalarını beklemeye başladı. O sırada birinin tişörtünden çıktığını fark etti.

“Günaydın Cristian,” diye selamladı, küçük oğlanı. “Stand yapacağımız için heyecanlı mısın?”

Cristian başını salladı. “O sevgiliniz mi,” diye sordu, Carter’i işaret ederek.

Rachel, birden olduğu yerde kaldı. Aslında bu koşullar altında, makul bir soruydu ve buna hazırlıklı olması gerekirdi. “Ah, şey, dürüst olmam gerekirse...”

“Evet,” dedi Carter, gülümseyerek.

Cristian kıkırdadı. “Onu öpecek misin?”

“Belki sonra. İşini çok iyi yaparsa...”

Birkaç anne, anlamlı ifadelerle bakiştılar. Yeterince varlık gösterirlerse, Carter tarafından öpülerek ödüllendirilmeye, itiraz etmeyeceklermiş gibi bir hâlleri vardı.

“Pekâlâ,” dedi Rachel, yüzünün alev alev yanmasına aldırnamaya çalışarak.

Carter, stand inşasında çalışacak olan ekibi bahçeye yönlendirirken, Rachel, kartları organize edecek grupla, sınıfta kaldı. Grup için çalışacakları, yedi ayrı yer açmıştı. Her birine, hangi kartın nereye konacağını gösterdi.

Kısa bir süre sonra grup, kartları torbalara doldurmaya başladı. Rachel, her şeyin yolunda gittiğinden emin olunca, masasına geçti ve velilerinin listesini çıkardı. Bugün konuşmak istediği, birkaç velisi vardı. Özel görüşmelerin, resmi veli toplantılarından, çok daha yararlı olduğuna inanırdı.

“Helen, biraz zamanın var mı,” diye sordu Rachel, kâseleri saymakla meşgul esmer, uzun boylu kadına.

“Elbette Rachel.”

“Şöyle geçebilir miyiz?”

Rachel, kadını bitişikteki sınıfa yönlendirdi. Sabah, öğretmenler odasından getirmiş olduğu iskemlelere oturduklarında, öne doğru eğildi.

“Anastasia’yla ilgili, bazı endişelerim var, Helen. Harika bir kız. Ama biraz bitkin görünüyor. Okuma dersinde, hemen hemen her gün uyuyakalıyor.”

Helen birden kasıldı. “Ne demek istediğini anlayamadım, Rachel. Anastasia’yı, her akşam saat dokuzda yatırıyoruz. Yeterince uykusunu alıyor olmalı.”

“Evet, ama sadece beş yaşında... Bence biraz daha erken yatsa, daha iyi olur. Yoksa gece uyanıyor mu? Biliyorsun bazı çocuklar, kâbus falan görürler.”

“Hayır, öyle bir sorunumuz yok.”

“Peki, yatırdığınızda uyumamak için direniyor mu?”

Rachel, bunu söylemişti söylemesine, ama sorunun bu olduğunu hiç sanmıyordu. Ancak velileriyle ilişkilerinde, doğru-
dan suçlamak yerine; destekleyici bir konuşmayla başlamanın, yararlı olduğunu bilecek kadar deneyimliydi.

Helen, başını iki yana salladı. “Anastasia, zamanı geldiğinde, hiç itiraz etmeden yatar. Hatta saat yediden sonra dışarıda olsak, arabada uyuyakalır.”

“Öyleyse, her dört beş günde bir, Anastasia’nın yatma saatini, on beş dakika geriye çekmenizi öneririm. Ta ki yeterince uykusunu aldığından, emin oluncaya kadar. Sanırım bu da yedi buçuk civarında olur.”

Helen'in gözleri kocaman açıldı. "Ama bu mümkün değil. Kursları var."

"Hımm, evet. Anastasia bundan söz etmişti. Okul dışında, birçok kursa devam ediyormuş. Dans, İspanyolca ve birtakım dövüş sanatları."

Helen başını salladı. "Jimnastik, piyano ve futbol da var. Bir programımız var. Bazıları öğleden sonra, pek azı da akşamları, yani kursları bırakamayız."

Rachel, derin bir nefes aldı. "Anne babaların, çocuklarıyla bu denli ilgilenmeleri, bence harika bir şey... Keşke bütün ebeveynler, sizin gibi olabilseydi. Ama işte bu kadar etkinlik, bazen çocuklara ağır gelebiliyor. Anastasia'nın, sadece küçük bir kız olmak için de, zamana ihtiyacı var. İspanyolca öğrenmek kadar oyun oynamaya, hayâl kurmaya, düş görmeye de ihtiyacı var."

Helen, ağzını açıtıysa da hemen kapadı. Bir süre öylece kaldı. Yüzünde, pişmanlık dolu bir ifade belirmişti. Üst üste yutkundu. "Ona çok fazla yükleniyoruz, değil mi? Martin'in de benim de kardeşlerimiz, hayatta biraz başarısız oldular. Anastasia'nın, onlar gibi olmasını istemiyorduk. Her türlü avantajı kazanmasını sağlamak istiyorduk. Ama sanırım..."

"Onu şimdi böylesine itmenin, yararı olacağını sanmıyorum," dedi Rachel, olabildiğince nazik konuşmaya çalışarak. "Anastasia, şu an başardıklarıyla değil, içindeki o küçük kızla, zaten özel bir çocuk. Sonsuza dek, sizin küçük kızınız olarak kalmayacak, zaman çabuk geçecek ve birden büyüyecek. Anne baba olarak, onun o çok özel anlarını kaçırmınıza izin vermemin."

Helen, derin bir nefes aldı. "Martin'le konuşacağım. Belki de o kursları bıraksak iyi olur."

"Hepsini bırakmayın," dedi Rachel. "Kendini birkaç alanda göstermesi, onun açısından iyi olur. Bu dönem birkaçını, ikinci dönem de diğerlerini alabilir. Böylelikle kızınızla, daha fazla zaman geçirebilirsiniz."

“Haklısın Rachel. Çok teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Anastasia, benim gözdelerimden biri. Sınıfımda olduğu için, çok şanslıyım.”

“Biz de çok şanslıyız.”

Helen, yanından ayrıldıktan sonra Rachel, bazı notlar aldı ve öğretmenler odasına gidip, notlarını sınıf dosyasına yerleştirdi. O sırada Carter, içeriye girdi.

“Gerçekten çok etkilendim,” dedi Carter, yavaşça. “Sana, standın ortaya çıktığını söylemeye gelmişim ama velinle görüşüyordun, konuşmanı bölmek istemedim. Bu arada kulak misafiri oldum, bence çok iyi idare ettin.”

Rachel, Carter’in iltifatı karşısında, birden içinin genişlediğini hissederek gibi oldu. “Teşekkürler. Günün yarısını çocuklarla birlikte geçiriyorum. Ben ebeveyn olmadığım için, dışarıdan bakabiliyorum ve çocuk için neyin iyi neyin kötü olduğunu, görebiliyorum. Ne yazık ki anne babalar, bunu her zaman göremiyorlar.”

“Ama Helen gördü.”

Rachel başını salladı. “Umarım öyledir. Anne babaları, sırf Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri olmalarını arzuluyor diye, bu çocukların, bu denli yıpratılmasından nefret ediyorum. Ama velilere de hak vermeden edemiyorum, çocukları için her şeyin en iyisini istiyorlar, elbette dengeyi kurmak da kolay değil.”

Carter, Rachel’in, yüzünün önüne dökülen saçlarını, geriye itti. “Annem bu konuda çok iyiydi. Her birimiz de, onun en sevdiği çocuğu olduğumuzu sanarak, büyüdük. Bizi, istediğimiz her şeyi yapabileceğimize inandırdı.”

“Benim annemle babam da öyleydiler,” dedi Rachel, annesiyle babasının sevgi dolu yüzlerini hatırlarken. “Bir ara, hem astronot, hem de balerin olacağım diye tutturmuştum, ikisinin de bunun saçma bir hayâl olduğunu söylediğini hatırlamıyorum. Beni mümkün olduğunca desteklerlerdi. Tabii sadece on iki yaşındaydım, o yaşlarda kimse, ciddi kariyer plânları yapamaz ama yine de...”

Rachel, devam edemedi. Gözleri birdenbire, yaşlarla dolmuştu. Tereddütle durakladı. Ne zamandır ağladığını hatırlamıyordu, bu göz yaşları da nereden çıkmıştı?

“Ne oldu,” diye sordu, Carter.

Rachel, başını iki yana salladı. “Bilmiyorum,” dedi gözlerini kırptırarak. “Ailemle ilgili bir şey söyleyecektim, ama birden devam edersem, ağlayacağımı anladım.”

Carter, başını çevirip başka taraflara baktı.

Rachel, burnunu çekip gülümsedi. Carter’in, toparlanması için fırsat vermesi, içini ısıtmıştı. “Şey... Biraz şaşırdım. Kolay kolay ağlamam, özellikle de ailemle ilgili. Aradan on dört yıl geçti, öldükleri için elbette üzgünüm, ama artık duygusal anlamda iyileştim.”

“Elbette, böyle şeyler oluyor...”

Carter, bunu söyledikten sonra, Rachel’i kollarının arasına aldı. Rachel, buna izin verdi; çünkü açıklayamayacağı nedenlerden dolayı, teselli edilmeye ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

“Bu çok saçma,” diye söylendi, Rachel; gözlerinden sicim gibi yaşlar süzülürken. “Ağlamam için hiçbir neden yok. Ben bu değilim, inan bana.”

“Sorun değil, herkes zaman zaman ağlar. Hem galiba ben nedenini biliyorum.”

“Öyle mi,” diye yutkundü Rachel. “Bana da söyler misin?”

“Bebeğin olacak,” diye mırıldandı, Carter.

Rachel, geriye çekilip, şaşkınlıkla Carter’in yüzüne baktı. “Ailemden söz ederken, ağlamam için geçerli bir neden değil bu. Yani durumumun stresli olduğunun farkındayım ama...”

Rachel, yanaklarını sildi ve aklına mutluluk verecek düşünceler getirmeye çalıştı. Belki de bir kedi yavrusu alsa, iyi olurdu. Şöyle bembeyaz, yün yumağı gibi olanlardan... Fakat kediyi gözlerinin önünde canlandırır canlandırmaz, gözleri yeniden doluverdi.

“İnan bana, hormonların yüzünden,” dedi Carter, o sırada. Kız kardeşlerim, en az ikişer kez hâmile kaldılar. Sen hâmile

olduğunu düşünmeyi reddetsen de, bedenin hormonlarını üretmekle meşgul. Sanırım onlara tepki gösteriyorsun.”

Bu mümkün müydü?

“Yani yedi ay boyunca, ortalıkta duygusal bir vaka olarak dolaşacağımı mı söylüyorsun?”

“Muhtemelen.”

“Buna dayanabileceğimi sanmıyorum.”

“Elbette dayanacaksın, hem ben de yanında olacağım. İstedğin zaman, omuzlarımda ağlayabilirsin.”

Rachel, burnunu çekerek güldü. Gülmek galiba iyi gelmişti.

Carter, Rachel’in yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarını, başparmaklarıyla sildi.

“Nasıl, daha iyi misin?”

Rachel başını salladı. Bakışları istemsiz olarak Carter’in dudaklarına kaydı ve orada kaldı.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı, Carter. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Sence sakıncası var mı?”

Tam o sırada incecik bir ses, heyecanla fısıldadı. “Çabuk olun, onu öpecek.”

Rachel dönünce, Cristian’la John’un, kapıdan eğilmiş bakışlarını gördü. “Harika.”

Carter bir kahkaha attı.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

CRISSY, buzlu çayını masanın üstüne bıraktı, sonra da ellerini beline götürdü. “Şunu söylememe izin verin, şarapsız bir hayattan bıktım artık.”

Noelle gülümsedi. “Yirmi yaşındayım. Hâmile olmasam da şarap içemezdim.”

“Ruh anlamında bize eşlik ederdin,” diye söylendi, Crissy. “Neyse, senin mazeretin var, senin mazeretin nedir Rachel?”

“Hâmileyim.”

“Ben, hâmile kalma mazeretinden söz ediyorum.”

Rachel, yanıt vermeye fırsat bulamadı. Telefon çalıyordu. Yine...

Noelle’nin gülümsemesi genişledi. “Muhtemelen Dev’dır. Ben birazdan geliyorum.”

Crissy, Noelle’nin arkasından dik dik baktı. “Buraya geleli daha iki saat bile olmadı, adam üçüncü kez arıyor. Bu arada çalışabiliyorsa bravo...”

“Çalışabildiğini sanmam,” diye mırıldandı Rachel, bir yan-

dan da âşık olmanın nasıl bir his olduğunu, imgelemeye çalışıyordu. Kendisi için de, aşk dolu bir hayat istiyordu. İki kez denemişti. Nerede hata yapmıştı? Acaba doğru erkeği seçme konusunda mı sorun yaşıyordu, yoksa ilişkilerini aşka dönüştürmekte mi güçlük çekiyordu?

“Eminim, Noelle’yi deli gibi özlüyor,” dedi Crissy, Rachel’in bardağına buzlu çay doldururken. Birbirlerine çılgınca âşık olduklarına, hâlen inanamıyorum, ama görünen o. Şans mı bu?”

Rachel’in gördüğü kadarıyla Crissy, Noelle adına hem mutlu-
luydu, hem de ona özeniyordu.

“Yüzüne bir parlaklık geldi, değil mi,” dedi Rachel, Noelle’yi kastederek. “Artık bebeğin sorunu da olmadığını öğrendiler, çok mutlular.”

“Sen mutlu musun peki,” diye sordu, Crissy. “Kendi hami-
leliğinden pek söz etmiyorsun.”

İyi bir nedenim var, diye düşündü, Rachel. “Gayet iyiyim. Fiziksel olarak, herhangi bir fark hissetmiyorum. Yani şimdi-
lik. Ama duygusal anlamda, önceki gün, bir çözülme yaşadığımı söylemeliyim. Hiç benim yapacağım bir şey değildi. Sanırım, hormonlarımla ilgili bir durum.”

Rachel, bunları söyledikten sonra, Crissy’ye doğru eğildi. “Samimi olarak şu kadarını söyleyeyim, hâlen bebek fikrine alışabilmiş değilim. Ne zaman gerçekte yüzleşmeye kalksam, paniğe kapılıyorum. Elim ayağım boşanıyor, kalp atışlarım hızlanıyor. O yüzden de düşünmemeye çalışıyorum. Ama bu-
nun da, doğru bir yöntem olmadığını farkındayım.”

“Daha vaktin var,” dedi Crissy. Yedi ayın daha var, değil mi? İnan bana, vücudunun kontrolünü tamamen kaybetmeye başladığında, bebeğin gerçek olduğuna da alışacaksın.”

Rachel güldü. “Vücudumun kontrolünü kaybetmek mi? Ruhumu uzaylılar ele geçirmiş gibi konuşmasana.”

“Bence hiç farkı yok.”

“Sanki bu konuda kişisel deneyimin var da,” diye takıldı

Rachel, arkadaşına.

Crissy, omzunu silkti. "Noelle'nin nelerle karşılaşacağını anlayabilmek için, biraz araştırma yaptım. İyi ki de yapmışım, senin başına da aynı şey geldi."

Rachel, gözlerini kısıp arkadaşına baktı. Rengi mi sararmıştı ne?

Aynı anda Crissy, çantasına uzandı ve bir şişe su çıkardı. Genzini temizledi. "Gördüğün gibi, kendimi de garantiye alıyorum ve bol su içiyorum."

O sırada Noelle mutfığa döndü, yüzünde güller açıyordu. "Dev, ikinize de selam söyledi. Siz gidinceye dek, bir daha aramayacağına da söz verdi."

"Doğrusunu isterseniz, mutlu sonlara hiç inanmazdım ama sizi görünce, düşüncelerim değişecek galiba," dedi Crissy. "Âşık olmak sana çok yakışıyor."

"Teşekkürler. Gerçekten de çok mutluyum. Şimdi tek dileğim, sizlerin de evlenmeniz."

Crissy, arkasına yaslandı. "Ben böyle bekâr olmaktan memnunum. Size kedimden bahsettim mi? Muhteşem bir yoldaş. Biriyle çıkmaya kalkmaktansa, onunla zaman geçirmeyi tercih ederim."

"Off, senin için çok zor," diye söylendi, Noelle. "Hiç yumuşamayı denemiyorsun ki. Seni nasıl ikna edeceğimi düşünüp duruyorum." Ardından Rachel'e döndü. "Carter nasıl?"

Rachel güldü. "Carter çok iyi ama bence vaktini boşa harcıyorsun. Bizimle ilgili hayâllerinin gerçekleşme ihtimali yok. Evlenmemiz mümkün değil."

"Neden olmasın," diye itiraz etti Noelle, salata tabağını arkadaşına uzatırken. "Muhteşem bir adam olduğunu söylemiştin."

"Öyle. Çok eğlenceli ve çekici bir tip... Sanırım kadınlar da böyle düşünüyor; çünkü bu çevredeki her yaştan pek çok kadınla da birlikte olmuş."

Noelle başını salladı. "Ama iyi bir koca olamayacağını dü-

şünüyorsun.”

Rachel, birkaç saniye, Noelle'nin sözlerini düşündü. “Aslında tam da evlenilecek biri. Ailesine çok düşkün, hepsi de mükemmel insanlar. Ayrıca sorumluluk sahibi ve şefkatli biri... Güz festivali için, okuluma gelip stand bile inşa etti.”

“Kulağa mükemmel biriymiş gibi geliyor,” dedi Crissy, bir parça tavuk alırken. “Bu da ona güvenmemem için yeterli ama biliyorsun ben kuşkucu bir tipim. Senin nedenin nedir.”

“Birincisi, uzun süreli bir ilişki istemediğini, açık bir dille belirtti. Carter aşka inanmıyor. En azından kendisinin âşık olmayacağından, emin olduğunu söylüyor.”

Noelle, elini havada şöyle bir salladı. “Bu henüz doğru insanla karşılaşmadığı anlamına geliyor. Bu sen olabilirsin. Ama anlayamadığım bir şey var. Bebeğin iyiliği için olsun, seninle evlenmek istememesinden, rahatsızlık duymuyor musun?”

“Duyduğumu söyleyemem,” diye itiraf etti, Rachel. “Bu karar senin için doğru olabilir, ama bana göre değil. Bebeğim olacak diye, evlenmek zorunda olduğumu düşünmüyorum. Tek ebeveyn olarak da, çocuğunu gayet iyi yetiştirebilirsin. Carter, bebeğimizin hayatının parası olacak, benim için bu kadarı yeterli.”

Crissy ve Noelle, anlamlı bir ifadeyle bakiştılar. Rachel, kaşlarını kaldırdı. Bu, onun yokluğunda, konuyu epeyce tartıştıkları anlamına geliyordu.

“Hep bir ailen olmasını istediğini söyledin,” dedi Crissy, yavaşça. “Ben de, geleneksel anlamda, bir aileden söz ettiğini düşünürdüm. Bilirsin işte, anne baba, çocuklar...”

“Elbette onu kastediyordum.”

“Öyleyse...”

“Sadece Carter’le olamayacağını düşünüyorum.”

Noelle, tabağına salata alırken birden durakladı. “Aptalca bir soru sorduğumu düşüneceksin belki ama onun olamayacağını düşünmenin nedenini sorabilir miyim? Şayet söylediğin gibi biriye, sorun nedir? Her şeyden önemlisi, nasıl oluyor da,

bu kadar muhteşem bir adama, âşık olmamayı bir başarabiliyorsun?”

Rachel omzunu silkti. “Bilmem.”

Rachel, daha önce iki kez âşık olmuş ya da olduğunu sanmıştı. İkisi de muhteşem adamlardı ve evlenme tekliflerini reddütsüz kabul etmişti. Ancak aradan kısa bir süre geçtikten sonra, duygularından emin olmadığını fark etmişti. İlişkilerini bitirdiğinde, her ikisini de üzdüğü için, kendinden nefret etmişti. Ama duyguları değiştiğine göre, yapabileceği başka bir şey de yoktu.

İşte böyle zamanlarda, annesinin yokluğunu fazlasıyla duyumsardı. Hayatta olsaydı, annesine, karşı cinsle ilişkiler hakkında soracağı o kadar çok şey vardı ki. Hele onların ilişkisiyle ilgili...

Farkında olmadan içini çekti. Annesi şimdi yanında olsaydı, birbirleri için doğru insan olduklarını nasıl anladıklarını sorardı. Annesinin, kendisinin bir sorunu olmadığına, doğru erkeği bulduğunda, bunu bir şekilde anlayacağına ikna etmesini isterdi.

Belli ki Carter, doğru adam değildi. Aslında mükemmel biriydi ve Rachel, onunla vakit geçirmeye bayılıyordu. Birlikte oldukları geceyi düşündüğündeyse, eli ayağı boşanıyordu. Fakat bu doğru bir yaklaşım olmazdı. Yatakta muhteşem bir deneyim yaşamış olmak, evliliği düşünmeye yetmezdi.

“Mr. Doğru’yu, önünde sonunda bulacağımdan eminim,” dedi Rachel, kararlı bir ses tonuyla. “Onun, dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyorum.”

“Seni bekliyor,” diyerek gülümsedi Crissy, çapkın bir edayla. “Seni bulmak için çılgınca dolanıyor.”

Rachel, gözlerini yuvarladı. “Kes şunu, yoksa sodana bir şey damlatıp, hâmile kalmanı sağlayacağım.”

“Asla,” dedi Crissy kararlılıkla.

Güz festivalinin düzenleneceği sabah, muhteşem bir California havası vardı. Masmavi gökyüzü, serin rüzgâr ve öğleden sonra, sekiz dereceye düşen ısı.

Rachel, hazırlıkları gözden geçirmek için, saat sekiz olmadan okula gelmişti. Stand, rengârenk görünüyordu. Rachel, listeyi, renkli kartları kontrol etti, birtakım notlar aldı.

“Kahve,” diye seslendi, Brady’nin annesi; elinde, dumanı tüten bir tepsi karton bardakla dolaşırken.

“Teşekkür ederim,” dedi Rachel, bardaklardan birini alıp standın boş bir yerine yerleştirirken. Kahveyle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı, son günlerdeyse, kafein almamaya özellikle dikkat ediyordu. Ancak, neden reddettiğine dair bir mazeret düşünmektense, alıp içmemek daha uygun olur diye düşünmüştü.

“Çok heyecanlıyım,” diye söylendi, Brady’nin annesi. “Biliyorsunuz, Brady, en büyük çocuğumuz, o nedenle de ilk kez bir okul etkinliğine katılıyoruz. Başlamasını sabırsızlıkla bekliyorum.”

Rachel, ailenin, iki küçük çocuğu daha olduğunu biliyordu. “Umarım beklentinizi karşılar,” dedi, gülümseyerek.

“Bundan hiç kuşku duymuyorum.”

“Günaydın hanımlar.”

Rachel, arkasına dönüp bakmaya gerek duymadı. Sesin sahibini hemen tanıdı.

“Carter, erkencisin,” dedi, heyecanlandığını göstermemeye çalışırken.

“Güz festivalinin tek bir saniyesini dahi kaçıramazdım.”

Rachel, derin bir nefes alıp döndü ve Carter’e baktı. Koyu renk tişörtü ve kot pantolonuyla, çok yakışıklı görünüyordu. Erkeklerle kadınlar yaratılırken, ne kadar da büyük bir adaletsizlik yapılmıştı. Onlar, duştan çıkıp, üstlerine eski giysiler giyseler de, muhteşem görünebiliyorlardı. Kadınlarsa, aynı

izlenimi yaratmak için, makyaj yapıp son moda giyinmek zorundaydılar.

“Hazırladığımız kartları almak için de sabırsızlanıyor musun?”

“Olabilir.”

“Carter... Sen!”

Rachel, bir kadının, Carter’e doğru atıldığını fark eder etmez, kadınla çarpışmamak için, birkaç adım geriledi. Kadın, Carter’in boynuna atıldığı gibi, vücudunu vücuduna yapıştırdı.

“Sensin, oh Tanrım! Buna gerçekten inanamıyorum. Burada ne işin var?”

Rachel, birden gözlerini kıstı. “Eden?”

Kadın, Rachel’e dönünce, hafifçe şaşırdıysa da belli etmeye çalıştı ve gülümsedi. “Oh, selâm Rachel.”

Eden Baker, Rachel’in okulundaki öğretmenlerden biriydi. Belli ki o da Carter’in, eski sevgililer kulübünün bir üyesiydi.

Carter, yavaşça ellerini kaldırıp, Eden’in kollarını boynundan çözdü. “Seni gördüğüme sevindim Eden. John nasıl?”

“Çok iyi,” dedi Eden, kollarını çekip bir adım gerilerken. Tekrar dönüp Rachel’e baktı. “Affedersiniz, kabalık etmek gibi bir niyetim yoktu. Sadece Carter’i burada gördüğüme çok şaşırdım da. Onu hiçbir okul etkinliğine getirmeyi başaramamıştım. Ne kadar oldu, beş yıl mı?”

“Aşağı yukarı,” dedi Carter.

Eden’in gülümsemesi genişledi. “Şu an çok mutlu bir evliliğim var ve hayatımdan çok memnunum; ama yine de seninle çok iyi zaman geçirdiğimizi hiç unutamadım.”

Eden, gitmek üzereyken, dönüp Rachel’in sırtını sıvazladı. “Tadını çıkar tatlım. Hepimiz için.”

Rachel, Eden’in kendi standına dönmesini bekledikten sonra, Carter’e döndü.

“Galiba bana bir liste versen iyi olacak. Bilirsin, isimlerini, işlerini, adreslerini... Böylece nerede kimle karşılaşma ihtimalimiz olduğunu bilir, ona göre hazırlanırım.”

Carter, ellerini pantolonunun cebine sokarken, huzursuzca kımıldandı. "O kadar da çok yok."

"Gerçekten mi," dedi Rachel, kaşlarını kaldırarak. "Doğrusu, bana pek öyle gelmedi. Şimdiye kadar, seninle bir yere gidip de, eski bir sevgilinle karşılaşmadığımız olmadı."

"Kızdın mı?"

"Hayır, kızmadım. Sadece şaşırmadan edemiyorum. Daha önce senin gibi biriyle tanışmamıştım."

"Bu kötü bir şey mi?"

Carter, o kadar rahatsız olmuş görünüyordu ki, Rachel, onun hâline gülmemek için, kendini güçlkle tuttu.

"Sanırım, kadınlar konusunda şanssız olduklarını düşünen erkekler için, bir kurs falan düzenlemelisin," diye dalga geçti. "Teknik, taktik ağırlıklı bir kurs... İnanılmaz iş yaparsın. Kazanacağın parayı düşünsene..."

"Bence fazla abartıyorsun. Ben..."

"Carter! Carter Brockett! Gözlerime inanamıyorum, gerçekten sen misin?"

Rachel, Carter'in koluna hafifçe dokundu. "Ben standımm başına gideyim. Sen hayranlarınla uğraş."

Öğleden sonra olduğunda, festival etkinliği büyük bir başarıyla tamamlanmıştı. Rachel, kartlarının yüzde sekseninin satılmış olmasından dolayı, gayet memnundu. Herkes görevini yapmış, okul için epeyce gelir sağlanmıştı.

Carter, öğle yemeğinden önce gitmiş, kısa bir süre sonra döneceğine söz vermişti. Dönmüştü de. Rachel, geldiğinden beri gözlerini ondan alamıyor, bu yüzden de kendisine kızıp duruyordu. Aralarında gerçek bir ilişki yoktu, sadece çıkıyor-muş gibi yapacaklarına dair anlaşmışlardı.

Rachel, içini çekti. Gözlerini Carter'den zorlukla ayırıp, kalabalığı süzdü. Aynı anda, çocukların arasından kendisine doğru gelen ufak tefek hanımı fark edince, yüzü güldü. O tarafa

yöneldi.

“Burada ne arıyorsunuz?”

Nina Brockett, hemen öne atılıp Rachel’i kucakladı. “Güz festivallerini hiç kaçırmam. Biliyorsun, torunlarım bu okulda-
lar.”

“Oh bilmez miyim? Hemen hemen her biri yanıma uğradı.”

Rachel, Carter’in ailesinin, etkinliğe katılacağını biliyordu, ama her birinin, tek tek yanına gelip merhaba diyeceğini, tah-
min etmemişti. Dürüst olması gerekirse, bu kadar sıcak dav-
ranmaları hoşuna gitmişti. Belli ki Brockettler, onu, aileye ka-
bul etmeye, fazlasıyla istekliydi. Ne yazık ki onların sıcak ta-
vırları, zaman zaman, kendini suçlu hissetmesine neden olu-
yordu. Carter’le yaptıkları gizli plân, gerçekten oldukça rahat-
sız ediciydi. Bu iyi ve samimi insanları kandırmak, hiç doğru
gelmiyordu.

“Ne satıyorsunuz,” diye sordu Nina, standa yönelerek.
“Kart mı? Oh, ne kadar güzeller!”

“Şey, belki de başka bir şey almak istersiniz,” dedi Rachel,
biraz da utanarak. “Kızlarınızın hepsi de aldılar, birbirinize
aynı kartları gönderme ihtimaliniz çok yüksek.”

“Yine de senin sınıfımı desteklemek isterim hayatım.” Nina,
bunu söyledikten sonra, Rachel’e iyice sokuldu. “Çocukları
çok severim, kendi çocuklarıma taparım; ama torun sahibi ol-
mak bambaşka bir duygu. İleride ne demek istediğimi anlaya-
caksın. Bu arada Carter’i gördün mü?”

“Sabah, hazırlıklar için yardım etmeye gelmişti.”

“Güzel. Festivalin, senin için ne denli önemli olduğunu
söylüyordu. Biliyorsun, kendisi de okul aile birliğinde. Hepi-
mizin festivale katılmamızı istedi.”

Rachel, bunu işittiğine epeyce şaşırmıştı, aynı zamanda se-
vinmişti de.

“Carter, çok iyi biridir canım,” dedi Nina. “Önemsediği in-
sanlara destek olmayı görev bilir. Sorumluluk sahibidir de.”

Rachel, inlememek için kendini güçlkle tuttu. Carter’in

annesi, açıkça çöççatanlık yapıyordu. “Nina, Carter’i, bana övmene hiç gerek yok.”

Nina gülümsedi. “Elbette gerek var, bundan vazgeçeceğimi sanma. Birbirinize âşık olup, evlenmenizi istiyorum. Tamam, torunumun, resmi bir birliktelikten doğmasını da istiyorum; ama neden sadece bu değil, âşık olup evlenmenizi, sizin için de istiyorum. Mutlu evlilik gibisi yoktur canım. Bilinçli söylüyorum. Carter’in babasıyla, on muhteşem yıl geçirdim.”

Rachel, bebeğinin, Carter’le evlenmese de, bir ismi olacağını söylememek için, kendisini güçlkle tuttu. Galiba en iyisi, konuyu değıştirmekti.

“Anladığım kadarıyla, uzun zamandır yalnızsınız. Bir daha evlenmeyi hiç düşünmediniz mi?”

“Düşündüm tabii,” dedi Nina, dalgın bir ifadeyle. “Çocuklarımın sırtlarını dayayacakları bir erkek olsun istedim. Ama âşık olmadan evlenmek, bana göre değil. Yani bu konuda, kesinlikle senin gibi düşünüyorum.”

Rachel, gözlerini kırptırdı. “Efendim...”

“Carter, daha önce nişanlandığını ama nişanı bozduğunu anlattı. Biliyor musun, buna memnun oldum. Bu senin mantıklı ve romantik biri olduğunu gösterir.”

Rachel, övgü için teşekkür etmek istedi ama bunu hak edip etmediğinden emin olamadı. “İki kez nişanlandım,” diye açıkladı. “İkisinde de hata yaptığımı anladım. Her seferinde âşık olduğumu sanmışım, o nedenle evlilik tekliflerini kabul etmiştim...”

“Bundan eminim canım. Olasılıkları görecek kadar romantik, ilişkiyi yürütmenin neler gerektirdiğini anlayacak kadar, mantıklısın. Neyse, şimdi Carter’le birliktesin. O benim oğlum, o nedenle de tarafsız davranmam mümkün değil ama sözüme inan. Carter’le ilişkine, her şeyden fazla yoğunlaş. Göreceksin, ilişkiniz değışecek, duygularınız da güçlenecek.”

Nina, bunları söyledikten sonra, Rachel’in omzunu hafifçe sıvazladı ve diğer standları dolaşmak için uzaklaştı.

Nina'nın sözleri, Rachel'in kulaklarında çınlıyordu. Carter'e yoğunlaşmak. Bugüne dek, niçin bunu yapmaya kalkmamıştı? Carter, bir erkekte aradığı her şeye sahipti. Onun yanında, zamanın nasıl geçtiğini bilemiyordu. Peki, niçin onunla aralarındaki her neyse, gerçek bir ilişki olması için mücadele etmiyordu? Neden aralarındaki mesafeyi korumak istiyordu?

Rachel, yanıtı bulamıyordu ve bu da fazlasıyla rahatsız ediciydi. Kendisini duygusal anlamda biraz sorgulamaya kalksa, karanlık bir dehlize girdiğini hissediyor ve düşündüğüne pişman oluyordu. Başını iki yana salladı. Çok tehlikeliydi. O dehlizlerde kaybolur, bir daha da yolunu bulamazdı.

İçini çekti. Fazla sevmek, kaybetmeyi göze almak anlamına geliyordu. Ailesini kaybedip, hayatta yapayalnız kaldığı o küçük yaşlarında, dersini almıştı. O zamandan itibaren, mecburen, hayatına insanları almaya cesaret edebilmişti. Arkadaşlarını, çocukları... Onları sevmeye cesaret etmiş, korkularıyla mücadele etmişti. Ancak daha fazlasına cesaret etmeyi, göze alamazdı. Kaybetme riski çok fazlaydı. İşte Carter'in, tam ona göre olmasının nedeni de buydu. Rachel'in, verebileceğinin daha fazlasını istemiyordu.

“Daha sonrasını, hiç düşünmediğimi itiraf ediyorum,” dedi Rachel, Carter, eline çekiç alıp, çivileri sökmeye koyulduğunda.

“Ne sanmıştın,” diye güldü Carter, “Festival bitince, standların kendiliğinden yok olacağını mı?”

“Evet, kendi kendilerine köyüne döner, kendi türleriyle, mutlu mesut yaşarlar diye düşünmüş olmalıyım.”

Carter, başını kaldırıp Rachel'e baktı. “Bazen çok tuhaf davranışların var, biliyor musun?”

“Daha önce söylendi.”

Rachel'in, bütün gün standın arkasında durmaktan, her yanı sızlıyordu. Gerçi bütün veliler görev almışlardı ama sonuç ola-

rak, sorumluluk ondaydı. Sabahın yedisinden beri, sadece on beş dakikalık bir yemek molası vermişti.

“Esaslı bir banyo yapmak niyetindeyim,” diye sızlandı, bacaklarını öne uzatırken. Oyun alanının yumuşacık döşemesine uzattığı bacakları, sızım sızım sızlıyordu. Ayakkabılarını çıkarıp ovduktan sonra, gerindi. Kaslarını gevşetmek için, bir iki hareket yaptı. Doğrulduğunda, Carter’in, kendisini izlediğini fark etti.

“Ne oldu?”

“Epeyce esneksin.”

Rachel güldü. “Öyleyimdir. Son zamanlarda dans etmeye pek vakit ayıramıyorum; ama neyse ki, ısınma ve gevşeme hareketlerini hiç bırakmadım.”

Carter, bir şeyler mırıldandıktan sonra, işine devam etti.

Rachel durakladı. Az önce, Carter’in gözlerinde gördüğü, arzu muydu? Acaba o da, aralarındaki çekimin farkında mıydı? Bu konuda Carter’e, bir iki laf dokundurmayı düşündüyse de, vazgeçti. Üstüne gitmek tehlikeli olabilirdi.

Carter’le, tıkrı tıkrı işleyecek bir plân yapmışlardı. Yakınlaşmalarına neden olacak bir hareket ya da söz, ortalığı karıştırmaktan başka işe yaramazdı. Zaten Nina Brockett’in ziyareti ve Carter’in mükemmel bir adam olduğunu söylemesi, kafasına adamakıllı takılmıştı.

“Ailenin her bir üyesi yanıma uğradı,” dedi Rachel, birkaç saniye sonra. “Annen, onlara festivalden söz ettiğini ve hepsinin de bana destek olmak için, uğradıklarını söyledi.”

Carter, standı üç parçaya ayırdı. “Yardım etmek istedim.”

“Aslında yeterince etmiştin. Standı kurarak demek istiyorum. Bir de tekrar ayırıyorsun. Ailenden destek istemek zorunda değildin. Yine de teşekkür ederim. İnan bana, çok memnun oldum.”

“Seni seviyorlar.” Carter, küçük parçaları götürüp, kamyonetin kasasına bıraktı.

“Ben de onları seviyorum. Çok şanslısın, Carter.”

“Biliyorum.”

Carter, yaptığı işi bırakıp doğruldu. Rachel, birdenbire, birbirlerine fazla yaklaştıklarını düşündü. Carter’in, koyu renk gözleri, onu içine çekiyordu. Farkında bile olmadan, Carter’e sokuldu. Ellerini göğsüne yerleştirdi, ama bu onun suçu değildi. Carter’in omuzları, o kadar genişti ki. Üstelik bedeninden, sıcacık bir dalga yayılıyordu. Rachel, bir yandan bunu düşünüyor, diğer yandansa gözlerini, Carter’in ağzından ayıramıyordu.

Hemen hemen herkes gitmişti, ortalıkta sadece kuşların cıvıltısı kalmıştı. Rachel, birden, koskoca gezegende, sadece ikisinin kalmış olduğunu hissetti.

Carter’in elleri, Rachel’in beline kaydı. “Bunu yapmaktan vazgeçmeliyiz.”

“Neyi?”

“Neyi mi? Hiç hatırlamıyorum.”

Carter, başını eğip Rachel’i öptü. Rachel’in yüreği ağzındaydı. Kolları, bir anda Carter’in boynuna dolanmış, bedeni, beyninden bağımsız hareket etmeye başlamıştı. İçinde, sanki ona sokulmaktan başka çaresi kalmamış gibi, bir zorunluluk hissediyordu. Böyle, Carter’in kollarının arasında, sonsuza kadar kalabilirdi.

İçindeki ihtiyaç öylesine büyümüştü ki, onunla birlikte olmak zorundaydı.

Birdenbire yükselen çocuk kahkahaları, Rachel’in beyninde yankılandı. Rachel, kendi kendine, bunun önemli olmadığını söylemeye çalıştı; Carter’le öpüşmeye, her türlü hakkı vardı.

Rachel, daha ne yapacağına karar veremeden, Carter, geri çekildi.

“Harika bir fikirdi ama zamanlama yanlıştı.”

Carter’in, gözlerindeki arzu sönmemişti. Rachel, onun da, en az kendisi kadar istekli olduğunu, düşünmeden edemedi.

Acaba arzusu sadece ona mı özeldi? Carter için, önceki bütün kadınlardan, farklı bir anlamı olmasını istiyordu. Hayır, bu

mümkün değildi. Carter'le aralarındaki hiçbir şey, gerçek değildi.

"İyi misin," diye sordu, Carter.

Rachel, başını salladı. "Biraz afalladığımı söylemek istiyorum. Öpüşmemiz yüzünden. Şu kadarını söyleyeyim, tanıdığım herkesten daha iyi öpüşüyorsun."

"Bu konuda sen de hiç fena değilsin."

"Senin yanında lafım bile edilmez."

Carter, sesini çıkarmayınca, Rachel güldü. "Hadi ama Carter, gerçeği gözden kaçıramazsın. Sayısız kadınla birlikte olduğunu, ikimiz de biliyoruz."

"O kadar da değil."

"O kadar. Benimse sadece iki ciddi ilişkim oldu, ikisiyle de nişanlandım."

"Herhalde aynı anda değil."

Rachel, bir kahkaha attı. Hâlen toparlanamamış olmasına rağmen, Carter'in onu güldürebilmesi, mucize gibi bir şeydi.

"Elbette aynı anda değil, ikisinin arasında üç yıl vardı. Demek istediğim, ben, günlük ilişkilerden yana biri değilim."

"Bence en iyisi de bu. O gece olanları düşünüyorum da..."

Rachel, farkında bile olmadan, elini karnına götürdü. "Evet. Sanırım en doğrusu, plânımıza sadık kalmak. Çıkıyormuş gibi yapmalıyız." Yani öpüşmekten uzak kalmalıyız, dedi Rachel, içinden. Yoksa hayatları, içinden çıkılmaz bir hâl alırdı.

"Bunu yapabilirim."

"Ben de yapabilirim," dedi Rachel, kararlı bir ses tonuyla. "Evet, bu durumda bir sorunumuz yok."

"Hem de hiç yok."

"Güzel."

Bakıştılar. Rachel, tekrar onun kollarına atılmamak için, kendini güçlükle tutuyordu. Bir gece daha geçirseler ne olurdu? Uzun, erotik bir gece daha... *O gece gibi*. Tanrım, bunu çılgınca istiyordu. Carter teklif etse, itiraz etmezdi, *edemezdi*.

"Rachel..." Carter'in sesi boğuk gelmişti.

“Efendim...” Bu fısıltı, onun ağzından mı çıkmıştı peki?

“Öyle düşünmekten vazgeçmek zorundasın.”

“Nasıl...”

“Biliyorsun işte. Dayanamıyorum. Daha iyisi sen eve git. Ben buradaki işleri hallederim.”

Rachel, neredeyse itiraz edecekti. İçinde, teklif ettiği takdirde, Carter’in, reddetmeyeceğine dair bir his vardı. Ama sonra ne olacaktı? Carter’le, ikinci kez seviştikten sonra, ona duygusal anlamda bağlanmaması mümkün müydü?

Ya en kötü senaryo gerçekleşirse ne olacaktı? Ya Carter’e âşık olursa... Carter, ayrılan taraf olmaya alışıktı. Çekip gittiği takdirde ne yapardı?

“Ben... Yapamam,” diye mırıldandı.

“Yapmanı istemiyorum ki.”

“Doğru.”

Rachel, mantıklı olanı yapmak zorundaydı. Arabasının anahtarlarını aldı ve otoparka ilerledi.

Sonunda arabasının güvenliğine sığınmıştı. Arkasına bile bakmadan, arabayı çalıştırıp yola çıktı. Arkasına baksaydı, geri dönemeyeceğini anlamıştı. Öyle bir şey yaptığında da, sonsuza dek acı çekirdi.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

RACHEL, arabasının anahtarlarını uzattı ve tamircinin bekleme odasına yöneldi. Arabanın yağı değiştirilecekti. Muhtemelen, küçük arabasının yağını, son kez değiştirtiyordu. İki kişilik üstü açılan minik bir araba, yalnız bir ebeveyn için uygun değildi. Yavaş yavaş, daha büyük bir araba bakmaya başlasa, iyi olurdu. Bir kere dört kapılı, hava yastıklı bir şey bulmalıydı.

Belki Carter, uygun bir araba bulmasına yardımcı olurdu...

Rachel, kendini plastik sandalyelerden birine bırakırken, içten içe inledi. Hayır, Carter olmazdı. Onu, güz festivalinden beri görmüyordu ki, neredeyse on gün olmuştu. En iyisi de böyle devam etmesiydi. Böylelikle Carter'i, aklından çıkarabilirdi.

Rachel, bütün gün kendini uyarıyor; Carter'i düşünmemek için, mücadele ediyordu. Yine de herhalde, en az bin kez, kendini onu düşünürken buluyordu. Tanrım, kendine bir meşguliyet bulmalıydı, düşünmesini önleyecek bir meşguliyet.

Rachel içini çekti. Hiçbir şey işe yaramazdı. Onu çılgınca özlemişti. Onunla aynı ortamı solumak, muhteşem bir histi. Yakışıklılığını bir yana bıraksa bile eğlenceli, çekici, düşünceli biriydi. Öyleyse, ne diye onunla görüşmek için, herhangi bir şey yapmıyordu? Hiç değilse bir telefon açsaydı ya...

Rachel, ellerinin titrediğini fark etti. İşte, ne zaman onunla gerçek bir ilişki kurduğunu düşünse, böyle oluyordu. Korkudan, bedeni zangır zangır titriyordu. Hayır, Carter'i özlemek, onu düşünmek, hiç de iyi bir düşünce değildi.

Rachel, önündeki sehpadan bir dekorasyon dergisi alıp karıştırmaya başladı; fakat dikkatini yoğunlaştıramıyordu ki. Bu sefer, bir gezi dergisini eline aldı, ama bunun da bir yararı yoktu. Tek müşteri oydu, fazla beklemesi gerekmeyecekti; ancak bunu bilmek bile, huzursuzluğunu azaltmaya yetmiyordu. Ayağa kalkıp odayı dolaşmaya başladı, ardından ana salona geçti.

Hemen hemen, çevredeki tek servis dükkânıydı, Karşı mağazaya gözleri takıldı. Köşedeki motosikleti görünce durakladı. Aklına Carter gelmişti. Burada çalışıyor olmalıydı, öyle değil mi? Daha doğrusu, burada çalışıyor görünüyor olmalıydı.

Çıkıyormuş gibi yapıyor, çalışıyormuş gibi görünüyordu. Hayatında gerçek bir şey var mıydı?

Rachel, düşüncelere dalmışken, birden motosiklet mağazasının satış ofisinin kapısı açıldı ve güzel bir sarışın dışarıya çıktı. Peşinden de üç adam göründü. Üçü de kadına ilgi gösteriyorlardı. Ardından, aralarına bir adam daha katıldı. Rachel, adamı görünce, neredeyse çığlık atacaktı. *Carter!*

Rachel, ne yapacağını bilmez bir hâlde, etrafına bakındı. Elbette Carter'e, seslenecek hali yoktu. Bu onun iş hayatıydı, kimliğini gizleyerek çalışıyordu. Onu ele verecek, hayatını tehlikeye atacak bir harekette bulunmamalıydı.

Rachel, hemen arkasını dönüp, bekleme odasına girdi. Cam kapının arkasında oturup, dergi okurmuş gibi yaparak, kendini güvene aldıktan sonra, dışarıda olup bitenleri izlemeye başladı.

Adamlar, anlaşılmaya varmış olmalıydılar, hararetle tokalaş-

tılar. Sonra da Carter, sarışın kadını kendisine çekti ve dudaklarından... Uzun uzun öptü.

Rachel'in elindeki dergi, yere düşüverdi. Bir an ayağa kalacakmış gibi yaptıysa da, tekrar yerine oturdu. Gözlerine inanamıyordu. Tanrım, Carter, o kadını öpmüştü!

Rachel'in göğsü sıkışmıştı. İçinden hüngür hüngür ağlamak geliyordu. Nefes alamıyordu. İnanılmaz öfkelenmişti, sırtından hançerlenmiş gibi hissediyordu.

Carter, bunu nasıl yapardı? Başkasını nasıl öperdi? Öyle arkadaşça da değil, uzun uzun... İkisi...

Rachel durakladı. Evet, Carter'le ikisi neydi? Sevgili mi? Hayır? Arkadaş mı? Hayır. Sahte bir ilişkileri vardı. Ailesi fazla üstlerine gelmesin diye uydurulmuş, *sahte bir ilişki*. Carter'e, bin kez, ondan bir şey beklemediğini söylememiş miydi? O zaman, ne diye ağlamak istiyordu? Zoruna giden neydi?

"Hey Rach, araban tamam. Yağ değişti, her tarafı kontrol de edildi. Başka bir sorunu yok."

"Teşekkürler Evan. Borcum ne kadar?"

Yirmi dakika sonra, Rachel, hâlen arabayla dolaşıyordu. Bitkin ve şaşkındı. Yapacağı en doğru şey, elbette evine gitmekti. Ancak farkına bile varmadan başka yöne gitmişti. Nihayet, Mavi Köpek Barı'nın önünde arabayı durdurdu.

İlkin tabelaya sonra kapıya baktı. İçeriye girme isteği o kadar ağır basıyordu ki, karşı koymanın yararı olmazdı. Sonra arabasından indi ve içeriye girdi.

Gözlerinin, barın loşluğuna alışması, birkaç saniyesini aldı. Jenny, barda bardakları kuruluyordu. Rachel, niçin buraya geldiğini düşünmeden edemedi. Carter'in eski sevgilisi, ona nasıl yardım edebilirdi ki?

Belki de ona gelmesinin nedeni, bir zamanlar Carter'le birlikte olduğu hâlde, ondan ayrılıp hayatına devam etmeyi başarabilmiş olmasıydı. Belki de Carter'in annesi ve kardeşlerinin, onu sevip güveniyor olmasıydı neden. Nedeni her neyse, artık

buradaydı. Bara doğru ilerledi.

Jenny, Rachel'i görür görmez, elindeki kurulama bezini bıraktı. Kaşları sorarcasına kalkmıştı. "Selâm Rachel. Beni şaşırttın. Yine Carter'i mi arıyorsun?"

"Hayır. Artık Carter'in telefon numarasını biliyorum."

Jenny güldü. "Aferin sana. O zaman ne olduğunu sorabilir miyim? Bu arada, bir şey içmek ister misin?" Jenny'nin bakışları, Rachel'in karın bölgesine kaydı. "Soda ister misin?"

"Sadece su lütfen," Rachel, son derece sakın görünen salona, dönüp baktı. Diane'yle geldiği o ilk gece, nasıl da kalabalıktı. "Ne kadar zamandır burada çalışıyorsun?"

"Kendimi bildim bileli desem," diyerek güldü, Jenny. "Kocam buranın sahibidir. Ya da eskiden öyleydi, diyelim. Bana her ay, biraz daha borçlanıyor. Dan, sonunda barın tamamını alacağını söylüyor. Neyse, galiba isim hakkımızı kiralayacağız ve zincir oluşturulacak. Bana sorarsan, tek bir bar bile çok fazla."

Jenny, uzun bir bardağa su ve buz doldurdu, içine bir dilim de limon attı. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Rachel, suyundan bir yudum aldı. "Ben... Aslına bakarsan, neden burada olduğumu tam olarak bilmiyorum. Başka nereye gideceğimi bilemedim. Sanırım nedeni... Şey, sen Carter'i tanıyorsun ve iyi birine benziyorsun."

Jenny, başını iki yana salladı. "Sözlerin kulağa hiç de hoş gelmedi. Bir sorun mu var?"

"Bilmiyorum. Belki. Arabanın yağını değiştirmek için, servise gitmiştim. Tesadüfen Carter'i gördüm. Bir grupla birlikteydi. Yanlarında bir de sarışın kadın vardı. Uzun boylu, gerçekten güzel bir kadın... Carter kadını öptü. Ciddi anlamda öptü. Uzun uzun. Ne iş yaptığını biliyorum, belki de bu, yaptığı işin bir parçasıdır ama yine de..."

Jenny, bir tabure çekip oturdu. "Carter, aldatan biri değildir. Bir sürü kusuru vardır ama aldatma alışkanlığı yoktur. Yalan da söylemez, hatta doğruları eğip bükmez bile. Şayet ikiniz

birlikteyseniz ve o bir başka kadını öpüyorsa, bu işinin gereğidir. Güven bana. Onu çok uzun zamandır tanıyorum. Bugüne dek, bir kez bile, birini aldattığını görmedim.”

İyi ama birlikte değillerdi ki. Tam olarak yani... Tanrım, kimdi o kadın?

Rachel, düşüncelere dalmıştı. Jenny, ona doğru eğildi.

“Bak, daha önce yaptığım şey için, özür dilerim. Yani Carter’in annesini arayıp, senin hamileliğinden bahsettiğim için. Seni tanı mıyordum ve Carter’i korumak istemiştim. O benim için çok değerlidir. Ama sonra pişman oldum, keşke ağzımı hiç açmasaydım.”

Rachel gülümsedi. “Sonuç iyi oldu, onun için üzülmene gerek yok, yine de özür dilediğin için, teşekkür ederim. Carter’in ailesine hayran kaldım, sadece biraz kalabalıklar.”

“Biliyorum. Dinle beni, Carter muhteşem biri; ama her zaman, hayatında kadınlar olacak. Annesi, kız kardeşleri, eski sevgilileri ve ben. Kadınlara tapar, kadınlar da ona.”

“Eski sevgililerinin bazılarıyla tanıştım. Onlarla her yerde karşılaşmak mümkün... Bana, benimle tanışmadan önce, kadınlardan uzak kalacağına yemin ettiğini söyledi; ama ortalıkta bu kadar eski sevgili dolaşırken, bunu nasıl başarırdı, bilmiyorum.”

“Onlar kısa süreli ilişkilerdi; bazıları, birkaç saat sürmüş bile olabilir.”

Rachel, işaret parmağını su bardağının ağzında dolaştırdı. “Siz neden ayrıldınız peki?”

“Dürüst olmamı ister misin?”

Rachel başını salladı.

“Bana çılgınca âşık olmasını istedim ama olmadı, başaramadım. Carter’in, hayatı boyunca, âşık olduğunu sanmıyorum. Hiç de olmayacağını söylüyor, ama ben inanmıyorum. Bir gün, çok fena tutulacağından, neredeyse eminim. Bunu görmek için, sabırsızlanıyorum. Belki de o sen olursun.”

Rachel’in, bu konuda kuşku vardı. “Daha önce bir sürü

fırsatı olmuş.”

“Ama şimdi sen varsın. Onun, diğer kadınlarla birliktelikle-rini, kafana takmamaya çalış. Yoksa onlarla karşılaştığın her seferinde, üzülürsün.”

Rachel, içini çekti. “Biliyorum. Bazıları, hâlâ vazgeçmemiş gibi görünüyor. Sen vazgeçmişsin gerçi.”

“Carter’le, pek çok sorun yaşadım ve sonunda ayrıldım. Ama en doğrusunu yapmışım. Dan, muhteşem biri. Carter’le kalsaydım, onunla tanışamazdım.”

“Ama hâlen, Carter’in hayatının parçasısın. Bu biraz tuhaf değil mi?”

“Başlangıçta öyleydi,” diyerek gülümsedi, Jenny. “Ama bir süre sonra, ailesini, Carter’dan daha çok özlediğimi fark ettim. Carter’le çıktığımız süre zarfında, Liz’le çok yakınlaşmıştık. Görüşmeyi sürdürdük. Kimse garip karşılamadı. Carter de. Babamla yaşıyordum. Tek çocuğum. Öyle büyük bir ailem olmadı. Şimdiyse, Brockett klanını, ailem gibi görüyorum. Bir başına kalmış insanlar için, bir sığınaktan farksızlar.”

Sığınak mı? Rachel, bunu hiç düşünmemişti ama galiba başıboş tanımına, kendisi de uyuyordu.

“Bu konuyu, Carter’le konuşmalısın. Hem de hiç erteleme-den. Şu öpüşme hikâyesini.”

“Buna hazır olduğumu sanmıyorum.”

“Sen bilirsin, ama bence için için yiyeceğine, sor ve öğren. Üzülmeye değmediğini göreceksin.”

“O kadar da sorun değil,” dedi Rachel. “Sonuç olarak... Biz ciddi değiliz.”

“Gerçekten mi? Ciddi olmayan insanlar için, fazla üzgün görünmüyor musun?”

Rachel, başını iki yana salladı. “İyiyim ben.”

“Rachel, beni mi ikna etmeye çalışıyorsun, kendini mi?”

Carter, önce telefon açmayı düşünmüştü ama sonunda bunu, Rachel'le, telefonda konuşmak istemediğine karar verdi. Önce annesinin evine uğradı, lazanya, sarımsaklı ekmek ve salata alıp; saat beşe doğru, Rachel'in kapısını çaldı.

"Umarım henüz yemek yememişsindir."

Rachel, saçlarını atkuyruğu yapmış, makyajını temizlemişti. Burnunun üzerinde çilleri, sağ kaşında da bir yara izi vardı. Eski bir tişört ve yırtık bir kot pantolon giymişti. O tiril tiril öğretmen kıyafetlerinden sonra, spor giyinince, oldukça değişik görünüyordu.

"Neden," diye sordu Rachel, bir iki adım geri atıp, Carter'in geçmesine izin verirken. "Yemek yemedim. Salata falan yapacaktım. Neden buradasın? Akşam yemeği plânlamamıştık."

Carter, elindekileri mutfaka taşıdı. "Son bir saat içinde, beş telefon aldım. Söylenti çabuk yayılıyor."

Rachel inledi. "Tanrım, Jenny, kız kardeşlerinden birini aradı, değil mi?"

"Aslında ikisini. Onlardan biri de üçüncüsünü aramış, o da annemi." Carter, Rachel'in ellerini, ellerinin arasına aldı. "Ben çalışıyordum. Ellie benim ortağım. Hepsi bu. Üzerinde çalıştığımız iş, ikimizin, bir çift gibi rol yapmamızı gerektiriyor. Yoksa seni aldatmak, aklımdan bile geçmez."

Rachel, ellerini onun ellerinden çekmek istedi, ama Carter bırakmadı. Bunun üzerine Rachel, içini çekti.

"Sorun değil. Seni anlıyorum. Hem zaten, gerçekten çıkıyor değiliz ki."

Carter, dikkatle Rachel'i süzdü ama ne düşündüğünü anlayamadı. "Öyle de olsa, tanık olduğun şey, hiç de hoş değildi."

Rachel, omzunu silkti. "Birden çok şaşırdım. Sonra, üzül-meye hakkım olup olmadığını düşündüm. Yine de üzüldüm."

Carter, onu kendisine doğru çekip, gözlerinin içine baktı. "Seni üzdüğüm için, özür dilerim. Bu gerçekten, işimin bir parçasıydı."

"Oh, elbette," dedi Rachel, gülümsemeye çalışırken. "Şu işinden söz etsene... Epeyce güzeldi."

"Evet, fena değildir ama ona, hiç o anlamda bakmadım. Kız kardeşlerimden birini öpmekten farksızdı. Zaten istesem de, onunla aramda hiçbir şey olamaz."

"Neden?"

"Kocası dev gibidir, kemiklerimi kırar."

Rachel gülümsedi. "Ben iyiyim. Önemsediğin için teşekkür ederim, ama artık gerek yok."

"Emin misin? Üç kızla birlikte büyüdüm. Üzüntüleri gidermekte üstüme yoktur."

"Belki bir dahaki sefere..." Rachel başını dikleştirdi. "Jenny'yle konuştuğum için, bana kızdın mı?"

"İstedığınle konuşmaya hakkın var."

"Teoride öyle. Şey, bak... Senin peşinde, hafiyelik yapmak gibi bir niyetim yoktu. İnan bana, oradan çıktıktan sonra, ne yaptığının farkında bile değildim."

"Seni anlıyorum. Jenny, kendini daha iyi hissetmene yardımcı oldu mu?"

"Biraz."

"Biraz derken..."

Rachel omzunu silkti. "Senin geçmişinden söz ettik."

İşte bu, hiç de iyi bir haber değil, diye düşündü Carter, Rachel'i süzerken. Bu, çıktığı kadınlar anlamına gelirdi, bu yüzden de, geçmişinden söz edilmesi, hiç hoşuna gitmezdi. İçini çekti. "Umarım bunu bana karşı kullanmazsın."

"Kullanmam."

"Bundan emin misin?"

Rachel başını salladı. "Her neyse, biliyor musun, bir kulüp falan kurabilirsin. Eski sevgililerin, ömür boyu üyelik alırlar. Onur konuğu da sen olursun."

Carter, Rachel'in elini bıraktı. "Üzgünsün sen."

"Gerçekten değilim. Sadece tanıdığım diğer erkeklere benzemiyorsun."

Nedense Carter, onun sözlerinde, eleştirisi gizli olduğunu sezdi. Yine de, hayatına çok fazla kadın girdiği için, özür dileyecek değildi. Duyduğu rahatsızlığa rağmen, yanlış bir şey yaptığını düşünmüyordu.

“Bak, bir kadınla birlikte olduğumda, sadece onunla ilgilenirim. Başkalarına bakmam.”

“Bunu biliyorum. Sadık ve dürüstsün, bu anlamda hiçbir kusurun yok.”

“Ben de yıllardır bunu söyleyip duruyorum, ama kimse beni dinlemiyor.”

Rachel güldü. “Tamam, bazı kusurların var, ama bu konuyla ilgili değil.”

“Ne mesela?”

“Bilemiyorum. Spor tutkun. Sonra randevularına zamanında gelmemen...”

“Her zaman dakik biriyimdir,” diye itiraz etti, Carter. “Dinle Rachel, seni üzdüğüm için üzgünüm. Sana en başında, Ellie'den söz etmem gerekirdi.”

“Bu senin hatan değil, sadece biraz tuhaf geldi.”

“Düzelebilir bir tuhafılık mı?”

Rachel'in yemyeşil gözleri parladı. “Evet, düzelebilir.”

Carter, abartılı bir ifadeyle, derin bir nefes aldı. “Güzel.”

“Biliyor musun, biraz kaçıksın sen,” dedi Rachel.

“Biliyorum. Gördün mü, bir sürü iyi özelliğim var. Dakik biriyim, çekiciyim, birlikte olduğum insandan başkasına bakmıyorum. Sonra biraz kaçığım.”

“Yani sadece bana bakıyorsun, öyle mi?”

Birden bir sessizlik oldu. Carter, birkaç saniye kendisiyle mücadele ettikten sonra, “Sadece sana bakıyorum,” dedi.

Rachel'in gözleri irileşti. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece ailenin iyiliği için, rol yapıyoruz.”

Carter, ona iyice sokuldu. “Hepsi bu kadar mı? Başka bir şeye gerek yok mu?”

“Yok.”

“Yani ailemin iyiliği için, yaptıklarımız dışındaki her şey boşuna zaman ve enerji kaybı, öyle mi?”

“Kesinlikle.”

“Anlıyorum,” dedi Carter ve eğilip Rachel’i öptü.

Rachel, onun bakışlarından, öpeceğini anlamıştı. Belki zaman ve enerji sarfiyatıydı, ama muhteşemdi.

Rachel, kollarını Carter’in boynuna doladı ve vücudunu onun kaslı bedenine yasladı, nefesini tuttu.

Carter, öyle etkili öpüyordu ki, Rachel, bir anda üstündekileri çıkarıp atmak istedi. Sadece öpüşmek yeterli olamazdı, daha fazlasını istiyordu.

Carter, dilini, Rachel’in ağzında dolaştırmaya başladı. Rachel de tir tir titremeye... Belli ki Carter de, duyduğu ihtiyacın baskısı altındaydı, çünkü Rachel’i, belinden tutup vücuduna yapıştırdı. Rachel, onun tahrik olmuş bedeniyle temas edince, titremesi daha da şiddetlendi. Onunla birlikte olmanın ne demek olduğunu, hatırlamıştı.

Carter, onu sıkıca tutup kımıldandı. Rachel, kasıklarından, bütün bedenine yayılan sıcaklığı duyumsadı. Carter’in dudakları, boynunda gezinmeye başlamıştı.

“Akşam yemeğimiz bizi bekliyor,” diye fısıldadı Carter, bir ara. “Lazanya.”

“Lazanyaya bayılırım,” diye inledi, Rachel.

“O zaman vazgeçip yiyelim.”

Vazgeçmek mi? Dalga mı geçiyordu? Ellerini, Carter’in, tişörtünün içine götürdü, belini okşadı. “Ben... Gerçekten vazgeçmek istiyor musun?”

Carter, başını kaldırıp gülümsedi. “Sanırım... Lazanya bir süre bekleyebilir.”

“Bence de.”

Öyleyse karar verilmişti. Herhalde, onu tekrar kollarının arasına alacaktı. Ancak yanılmıştı. Carter, elinden tutup, onu koridora yönlendirdi. Rachel’in yatak odasına girdiklerinde, Carter, yatağa oturup ayakkabılarını çıkarmaya koyuldu. Ar-

dından da Rachel'i yanına çekip, kot pantolonunun kemerini açtı.

"Seni sadece pantolonla ve etekle gördüm," diye mırıldandı, boğuk bir sesle. "Uzun etekle."

"İş hayatında... Böylesi daha pratik..."

Rachel, daha fazlasını söylemek istedi. Hatta gardırobunu savunan, uzun bir konuşma yapmaya da başlayabilirdi ama Carter; dudaklarını karnına yapıştırdı, aklındaki her şey uçup gitti. Nefes almayı bile unuttu.

"Şikâyet ettiğimden değil," diye mırıldandı Carter, öpücüklerinin arasında. "Uzun etekler giymen de hoşuma gidiyor. Çok eski moda, ama çok da seksi. Yine de kot pantolon giydiğinde, daha çok hoşuma gidiyorsun. Hatlarını seyretmek, inanılmaz keyifli."

Rachel'in boğazı kurumuştu, bedeninin diğer yanlarıysa, sırlıklam olmuştu. "Buraya geleli yirmi dakika bile olmadı. Bütün bunları ne çabuk düşündün."

Carter, Rachel'in pantolonunu ve iç çamaşırını, ağır ağır dizlerine indirdi. Rachel, üst üste yutkundu.

"İlk otuz saniye, bunları düşünmeme yetti."

Bu doğru muydu? İçinde bulunduğu durum... Şu an kendini, bir tür kapana kısılmış gibi hissediyordu. Ve çıplak. Pantolonunu çıkaramıyordu, üstelik tişörtü de üzerindeydi. Yine de çıplak olduğunu hissediyordu. Böyle olacağını hiç hayâl etmemişti.

"Carter, ben..."

"Güven bana."

Carter, Rachel'in bacaklarını sıkıca tutup, dudaklarını bacaklarının arasına götürdü ve en hassas bölgeyi öpmeye başladı. Rachel, birdenbire dengesini kaybetti ve Carter'in omuzlarını sıkıca tuttu. Tam, pozisyonunun rahatsız olduğunu söylemeyi düşünürken, Carter'in dilini teninde hissetti. İşte o an nefesi kesildi. Ayakta, yarı çıplak, rahatsız duruşunun, hiçbir önemi kalmamıştı. Sadece Carter'in, beceriyle kullandığı dili-

nin, içinde yarattığı fırtınaya kendini bıraktı.

“Pekâlâ,” dedi Carter, nefes nefese. “Daha fazlasına ihtiyacımız var.”

Carter, Rachel’i belinden tutup, yatağa itti. Rachel, bir anda, pantolonunun çıkarıldığını fark etti. Ardından Carter’in dudaklarının, az önce yarım bıraktığı işe devam ettiğini fark etti. Biraz sonra kendini kaybedeceğini anladı.

Carter, bu konuda oldukça deneyimliydi. Rachel’i çıldırtacak, yalvartacak noktaları, kısa süre içinde keşfetmişti. Sonunda Rachel’in, bütün bedenini yakan bir ritim tutturmuştu.

Rachel’in vücudu, artık adamakıllı kasılmıştı. Carter’in ritmi hızlandıkça, inlemeleri şiddetlendi. Nefes alış veriş hızlandı. Başını yandan yana savuruyor, yutkunmaya çalışıyordu. Hayatında böyle bir şey yaşamış değildi.

Rachel, içinde dalga dalga yükselen sona doğru ilerlerken, Carter’in parmaklarını hissetti ve içindeki beklenmedik doygunluğa, teslim oldu. Bir yandan zangır zangır titriyor, bir yandan da Carter’e, durmaması için yalvarıyordu.

Sonunda titremesi dindi ve nefesini tutup gözlerini açtı.

Carter, hafifçe karnını öptü. Başını kaldırıp gözlerinin içine baktığında, Rachel, onun da son raddeye gelmiş olduğunu anladı. Bacakları beklentiyle titredi.

“Beklemen gerektiğini düşünme,” diye fısıldadı Carter’e heyecan içinde.

Carter, ilkin durakladı, sonra doğrulup pantolonunu çıkarmaya davrandı. Soyunurken, gözlerini Rachel’den ayırmadı. Rachel da dudaklarını ısırarak bekledi.

“Bir gün, bunu normal insanlar gibi yapacağız,” dedi Carter, Rachel’in yanına uzanırken. “Bilirsin, önce soyunup ya da biraz konuşup, sevişeceğiz.”

Rachel, dudaklarını ıslattı. Titreyen elleriyle uzanıp, Carter’i okşadı.

Carter, boğuk bir ses çıkardı. Sonra da kendini Rachel’in içine itti.

Rachel, hafif bir çığlık attı. Bütün bedeni, yine alev alev yanmaya başlamıştı. Yeniden zevkin doruğuna erişeceğini anlamıştı.

“Konusmak... Bu şartlar altında biraz zor,” diye, kesik kesik söylendi.

Xitap Gizemli - Carama Birdost

~ ONUNCU BÖLÜM ~

RACHEL uyandığında, odasının, güneş ışınlarıyla yıkan-
dığını fark etti. Farkına vardığı diğer bir şey de, vücudunu sa-
ran güçlü kollardı. Kendini inanılmaz doygun, bir o kadar da
bitkin hissediyordu. Bütün gece, en fazla, üç dört saat uyumuş
olmalıydı. Bu bütün gün, kendini güçlkle ayakta tutabileceği
anlamına geliyordu. Ancak hiçbir şekilde, şikâyet edecek de-
ğildi.

Rachel, yan tarafına döndü. Carter, çoktan uyanmış, onu
seyrediyordu.

“Günaydın.”

“Günaydın.”

Rachel, elini Carter’in, hafifçe sakallanmış çenesinde dolaş-
tırdı, sonra da küpesine dokundu.

“Ne kadar kötü bir çocuksun.”

“Bunu söylerken gülümser misin?”

Rachel güldü. “Bu hiç zor değil,” diye mırıldandı. “Senin,
kadınlara yaptığın şeylerin, birçok ülkede yasak olduğundan

eminim. Bunca seks gücünün, tek bir erkekte toplanması, ben-
ce hiç âdil değil.”

“Kontrol altında tutmaya çalışıyorum.”

Rachel, bir kahkaha attı.

Carter, Rachel’in elini tutup, avucunun içine bir öpücük
kondurduktan sonra, sırt üstü döndü.

“Bugünkü plânın nedir? Yapacak işin çok mu?”

“Neden sordun?”

“Bütün gün boşum. Düşündüm de, belki birlikte bir şeyler
yapabiliriz.”

Rachel, birden yüreğinin ağzına geldiğini sandı. “Çok iyi
olurdu,” dedi, sesinin doğal çıkmasına özen göstererek. Fazla
hevesli görünmek istemiyordu. Hoş, belki de heveslenmesine
hiç gerek yoktu. Sonuç olarak, birlikte takılacaklardı. Tıpkı iki
arkadaşın, birlikte zaman geçirmesi gibi... Carter açısından, bir
anlamı olacağını hiç sanmıyordu. Muhtemelen, günün sonunu
da yatakta noktalarlardı.

“Alışverişi yapabiliriz,” dedi Carter. “Kadınlar, alışverişe
çıkma bayılırlar.”

Rachel güldü. “Sana eziyet etmek istemem. Sinemaya da
gidebiliriz.”

“Kulağa güzel geliyor.” Carter, Rachel’i kendine doğru
çekti. “Ya da yataktan hiç çıkmayalım. Biraz yorgunum. Ya
sen?”

Rachel, yanıt vermeye fırsat bulamadı. Ön kapı çalınıyordu.
Kaslarını çatıp saate baktı. Dokuza geliyordu. Beklediği kimse
yoktu. Zaten genellikle arkadaşları eve uğramaktansa, telefon
edip, dışarıda bir yerlerde buluşmayı teklif ederlerdi.

Aceleyle kalkıp, sabahlığını sırtına geçirdi. Kuşağını sıkıca
bağladı.

Oturma odasına doğru ilerlerken, “Kimin geldiğiyle ilgili,
en küçük bir fikrim yok,” diye söylendi.

“Benim var,” diye mırıldandı, Carter.

Tam olarak ziyaretçinin kimliğini bilmesine de, bazı tahmin-

leri vardı...

Rachel, kapıyı açtığında, Nina Brockett'i, çiçek bahçesine çevirdiği balkonunda, dikilirken buldu.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Nina, hemcn. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Elinde de küçük bir piknik sepeti. "Sizi rahatsız ediyorum."

"Ben..."

"Carter, hep bir yere gitmektense, telefon etmemi söyler; ama insanlarla şahsen konuşmak, çok daha hoşuma gidiyor. Yanı sıra Carter'in evine gidip bulamayınca, nerede olduğunu tahmin ettim."

"Biz..."

"Haklıymışım."

Rachel, yanaklarının alev alev yandığını hissediyordu. Genzini temizledi.

"Şey..." Ne demesi gerekiyordu? Böyle bir durumda ne denebilirdi ki? Dudaklarını sımsıkı kapattı. Sakin kalmak için, adeta savaşı veriyordu. "Günaydın."

"Günaydın canım," dedi Nina, Rachel'in yanağını okşayarak. Ardından elindeki sepeti kaldırdı. "Size, tarçınlı kurabiye getirdim. Carter'in, en sevdiği kurabiyedir. Sıcak sıcak götüreyim dedim. Soğutmayın sakın."

O sırada Carter de, yatak odasının kapısında göründü. Gömleğini ve kot pantolonunu giymişti. Onun da, kendini güçlkle tutuyormuş gibi bir hâli vardı. "Mama, bunu yapmaktan vazgeçmelisin."

"Ne yapıyorum ki?"

"Mama..."

"Bir annenin, tek oğluyla konuşmaya hakkı yok mu? Kapıyı çaldım, değil mi? Ne var bunda, yasaları falan mı çiğnedim?"

Carter, kapının pervazına dayandı, derince içini çekti. "Burada ne arıyorsun mama?"

"Su ısıtıcım bozuldu. Öylece durup dururken, inanabiliyor musun? Gordon, çoktan fırlayıp gitti, yenisini alacak."

“Öyleyse sorun nedir mama?”

“Takmak için, senin yardımına ihtiyacı olacak.”

“Bunu söylemek için beni arayabilirdin.”

“Evde değildin.”

Carter, kaşlarını kaldırdı. “Telefon açabilirdin, demek istedim.”

“Eve gelip gelmeyeceğini bilmiyordum ki. Mesajımı almayabilirdin. Rachel’in telefon numarasını da bilmiyorum.”

“Mama, cep telefonumdan söz ediyordum. Beni cebimden arayabilirdin.”

“Oh. Bu hiç aklıma gelmedi, Carter.” Nina gülümsedi. “Hem geldiğim de çok iyi oldu. Hava almış oldum. İkinizi birlikte görmek de çok hoşuma gitti. Bakıyorum, iyi anlaşıyorsunuz. Bu tür şeyler, yaşlı bir kadını nasıl mutlu ediyor, bilseniz...”

“Sen yaşlı falan değilsin mama. Hepimizi gömersin,” dedi Carter, bıkkınlıkla.

“Sakin bir daha böyle bir şey söyleyeyim deme. Hiçbir anne, çocuklarından daha uzun yaşamak istemez. Neyse, şimdi güzel güzel tarçmlı kurabiyelerinizi yiyin.” Nina, gitmek için kapıya yöneldiği sırada, duraklayıp Carter’e seslendi. “Carter, Gordon’u mutlaka ara. Sana ne zaman ihtiyacı olurmuş, bir öğren.”

Nina, başkaca bir şey söylemeden çekip gitti.

Rachel, yavaşça ön kapıyı kapadı. Ardından gidip kendini kanepeye bıraktı ve elleriyle yüzünü kapattı.

“Tanrım, çok utandım,” diye fısıldadı, Rachel. “Annen buraya geldi, buna inanamıyorum. Ne yaptığımızı anlamamış olması mümkün mü?”

“Oh, evet. Bu konuda hiç kuşku duymamıştır.” Carter, annesinin masanın üzerine bıraktığı sepeti alıp, sehpanın üzerine getirdi. “Rachel, önemli değil.”

“Aksine, çok önemli... O senin annen.”

Carter, Rachel’in yanına oturdu. Dudakları, hafifçe yukarı-

ya kıvrılmıştı. Rachel, onun, gülmemek için, kendisini güçlükle tuttuğunu sezdi.

“Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun sen,” diye çıkıştı, öfke içinde.

“O kadar önemli değil. Sonuç olarak bebekten haberi var, değil mi? Bu durumda, seksle ilgili durumdan dolayı, şoke olmamıştır.”

Carter, elbette haklıydı ama yine de... “Yine de bu yanlış. Kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Lütfen yapma. Buraya bodoslama dalan oydu. Burası senin evin, Rachel.” Carter, yüzünü buruşturdu. “Korkarım onu, ayrıldığımıza ikna etmek çok zor olacak.”

Ayrılmak mı? Rachel, ancak birkaç saniye sonra, Carter’in, ne demek istediğini algılayabildi. İlişkileri gerçek değildi ki. Hiçbir şey gerçek değildi. Carter’le ikisi, bir çift falan değillerdi. Sadece ikisinin bir bebeği olacaktı, o kadar. Şu sıra yapmaya çalıştıkları şey, Carter’in ailesini, birlikte oldukları konusunda, ikna etmekten başka bir şey değildi. Aradan belli bir süre geçtikten sonra, ayrıldıklarını söyleyecekler ve yeniden; sadece bir bebek sahibi olacak, iki insana dönüşeceklerdi.

“Sanırım tanıklara ihtiyacımız olacak.”

“Bir de senaryoya.”

Güya komiklik yapıyordu. Doğrusu Rachel, hiç de gülecek hâlde değildi. Carter’le aralarında olanlar konusunda şaşkındı, böyle olmasını hiç hayâl etmemişti. Belki Carter’in ailesine, kafasını takmaması gerekiyordu; ama Nina Brockett’in, kendisini nasıl gördüğünü, onun hakkında ne düşündüğünü, önemsiyordu. Muhtemelen, hiç de iyi şeyler düşünmüyordu.

Rachel, derin bir nefes aldı. Ne ailesini ne de Carter’i, önemsememesi gerekiyordu, ne düşündüklerine aldırmamalıydı. Kahretsin, plânladıklarını uygulamaya, Carter’den ayrılmaya hazır olduğundan, emin değildi. Tanrım, bu ne anlama geliyordu? Carter’le ilişkilerinin, gerçek olmasını mı istiyordu? Onunla gerçek anlamda birlikte olmayı mı istiyordu?

Hayır, bu mümkün değildi. Onunla bir ilişki düşünemezdi. Neredeyse, gezegendeki bütün kadınlarla birlikte olmuş bir adamla, gerçekten çıkmayı nasıl düşünebilirdi? Hem Carter, onunla birlikte olmak istemediğini, açık bir dille belirtmemiş miydi? Onu kesinlikle kafasından atmalıydı. Onunla ilgili bu saçma sapan fikirleri, unutulmalıydı.

İyi ama insanın, çocuğunun babasıyla birlikte olmayı düşünmesi, en mantıklı çözüm değil miydi?

Perşembe günü, Rachel, okuldan yarım saat erken ayrıldı ve arabasına ilerledi. Heyecandan midesine kramplar giriyor, eli ayağı titriyor, nefesi kesiliyordu. Kendi kendine, her şeyin yolunda olduğunu söylese de, korkudan ödü patlıyordu.

Doktorundan randevu aldığından beri, dokunsalar ağlayacak durumdaydı. Böylesine duygusallaşmasının nedeni, sadece bebek değildi. Bebeği hâlen beyninde konumlandırıyordu, kalbinde yer açabilmiş değildi; ama asıl sorun, şu an yalnız olmasıydı. Koskoca dünyada yapayalnız olması...

Rachel, ailesini, tam on dört yıl önce kaybetmiş olmasına karşın, onları hâlen özlüyordu. En olmayacak zamanlarda, onlardan biri ya da hepsi birden aklına geliyor ve yanında olmadıkları için, umutsuzluğa kapılıyordu. İşte bugün, annesinin yanında olmayışına üzülmüyordu. Şu an, annesinin, kendi hamileliklerini ve doğumlarını anlatması için, neler vermezdi. Kollarını sıkı sıkı kızına sarmasını ve her şeyin yolunda gideceğini söylemesi için, neler vermezdi. Tanrım, bir anne sıcaklığına ne denli ihtiyacı vardı.

Rachel, hastaneye doğru yol alırken, bir ara, Noelle veya Crissy'yi aramayı düşündü. Her ikisi de, ona destek olmaktan mutluluk duyarlardı. Zaten Noelle, bu konuda kendisinden daha deneyimliydi. Ancak arkadaşlarını rahatsız etmek de istemiyordu.

"Aptallık işte," diye söylendi Rachel, arabadan inerken.

“Gurur yapacak zaman sanki.”

Kendi kendine söz verdi. Bir dahaki sefere, arkadaşlarını arayacaktı. Bu daha ilk randevuydu. Sorun çıkmayacaktı.

Rachel, dört katlı binaya girip asansöre yöneldi ama birden olduğu yerde kalakaldı. Lobinin ortasında Nina, Merry ve Liz duruyordu.

Rachel, şaşkınlıkla Carter’in annesi ve kız kardeşlerine bakıyordu. “Siz... Burada ne arıyorsunuz?” Bu kadar büyük bir tesadüf olabilir miydi?

Nina, omzunu silkti. “Cumartesi günü sana uğradığımda, doktor randevunu not ettiğin kâğıt gözüme ilişti de.”

“Benim doktor randevum mu?”

“Pekâlâ, biliyorum, yine işinize burnumu soktum. İstersen beni dava edebilirsin.”

“Ama...”

“Buraya geleceğini unutmaya çalıştım, ama yapamadım. Bir yakınının olmadığını söylemiştin, bu senin ilk çocuğun. Burada yalnız kalmana, gönlüm razı olmadı.”

“Biz de gelmek istedik,” dedi o sırada Merry, Rachel’e sokulup, ona sarılırken.

“Shelly, gelemediği için çok üzgün. Ama birlikte tuttuğumuz çocuk bakıcısı, grip oldu. Bu durumda mecburen, birimizin, çocukların başında kalması gerekiyordu. Neyse, kalbinin seninle olduğunu, söylememizi istedi.”

Rachel, bir şeyler söylemek istedi, fakat yapamadı. Boğazı düğümlemişti, gözleri biber gibi yanıyordu.

Nina, rahatlamış gibi derin bir nefes aldı. “Biliyor musunuz, kendimi en kötüsüne hazırlamıştım. Kendi işimle ilgilenmemi söyleyebilirdin. Kızmadığın için çok sevindim.”

Nina, Rachel’in koluna girdi. “Pekâlâ, hadi gidip şu doktora görünelim. Laf aramızda, o kadar çok çocuğumuz var ki, en doğru soruları sorabilecek kadar, deneyimliyiz. Sorun çıkmayacak canım. Hamilelikler, bazen kolay, bazen de zor geçer ama sonuç olarak, eline bebeğini alırsın ve bu her türlü zorluğa

değer.”

“Annem haklı,” dedi Liz, Rachel’in diğer koluna girerek. “Hazır olduğunda, sana kendi doğumlarımızı anlatırız. O kadar da korkunç bir olay değil.”

“İlaç alırsın,” diye ekledi, Merry.

“Kesinlikle,” diye atıldı, Liz. “Ne diye acı çekeceksin ki?”

Asansöre binip, doktorun ofisine gittiler. Yol boyunca, Nina ve kızları, tavsiyelerde bulunmaya devam ettiler. Ardından da, ferah doktor muayenehanesinin çiçekli bölmesine kuruldular. Rachel, Nina’yla el ele oturuyordu; birdenbire, annesini, az önceki kadar çok özlemediğini fark etti.

“Bunun, benim için anlamını tahmin bile edemezsiniz,” dedi yavaşça. “Gelmeniz... Çok, çok önemli...”

“Biz de, burada olduğumuz için, çok mutluyuz hayatım,” dedi Nina, Rachel’in elini okşayarak. “Bunun, Carter’le ilgisi olduğunu sanma sakın. Tamamen seninle ilgili... Carter’le aranızda ne olursa olsun, sen aileden birisin.”

Rachel, hafifçe karnına dokundu. Hamileliği tamamen bir kazaydı ve bir süre bunu, başına gelen en büyük felâket olarak değerlendirmişti. Fakat artık, bu bebeğe sahip olmanın, hayatının en büyük mucizesi olduğunu düşünmeye başlamıştı.

“Dr. Richards sizi bekliyor,” dedi hemşire, bir süre sonra. “Konuşabilmeniz için, sizi önce ofisinde kabul edecek. Daha sonra muayene olacaksınız.”

Hep birlikte kalkıp, doktorun geniş ofisine girdiler. Ofiste, geniş bir oturma grubu vardı. Kocaman kanepeye hep birlikte geçtiler.

Ofisine girip de onları gördüğünde, Dr. Richards’ın, yüzü aydıındandı. “Günaydın hanımlar. Bebeklerin, aile üyelerini bir araya topladıklarını görmek, çok hoşuma gider.”

Rachel, alt dudağını ısırdı. “Biraz kalabalık olduğumuzun farkındayım ama...”

Dr. Richards, kırklı yaşlarında, oldukça hoş bir kadındı. “Bunun için özür dilemeyin, lütfen. Hâmile bir hanım için, bu

deneyimi yaşamış diğer hanımlardan, daha iyi bir kaynak yoktur. Onlar, vücudunuza neler olduğunu, gayet iyi bilirler. Hangi soruların sorulması gerektiğini de. Pekâlâ, hemen başlayalım. Son adet tarihiniz nedir?”

Rachel, ağzını açarken, yüzünün kıpkırmızı kesildiğinin farkındaydı. “Ben... Hâmile kaldığım gün.”

Liz, Rachel’i dürttü. “Ben gece olduğunu işitmiştim.”

Merry kıkırdadı. “Ben de, çok iyi bir gece olduğunu duymuştum.”

“Kızlar,” diye çıkıştı, Nina. “Kesin şunu. Durup dururken, Rachel’i üzeceksiniz.”

Kızların dalga geçmeleri, Rachel’in umurunda bile değildi. Konuşarak, hiç olmazsa, tüm dikkatlerin üzerinde toplanmasına engel oluyorlardı.

“Aslında geceydi,” diye mırıldandı ve tarihi verdi.

“Öyleyse, hesap yapmamız çok kolay,” dedi, Dr. Richards. “Şimdi... Adeta tarihini biliyoruz.”

“Bebek, ille de hesaplanan günde gelecek diye bir şey yok,” dedi Nina.

“Kesinlikle dedi Dr. Richards, başını sallayarak. “Ama yaklaşık olarak, ne zaman geleceğini bileceğiz. Birazdan, sizi muayene edeceğim ve birkaç tahlil isteyeceğim. Her şeyin yolunda gitmesini umuyorum. Sağlıklı görünüyorsunuz, belki beslenme sisteminizde birkaç değişikliğe gideriz, o kadar. O değişiklikleri de birlikte belirleriz.”

“Oh, doğum öncesi vitaminleri,” diyerek inledi, Liz. “Bende kabızlık yapıyorlar, bu yüzden bol bol su içmem gerekiyor.”

“Evet, bu doğru,” dedi doktor. “İleride, bebek, bütün gün idrar kesenizin üzerine oturmaya karar vermeden önce, bol bol su için.”

Hep birlikte konuştular, deneyimlerini aktardılar, tavsiyelerde bulundular. Rachel, onların ne dediklerine fazla takılmadı, sadece seslerini dinledi. Verdikleri bilgidense orada, yanında bulunmaları, önemliydi. Doğru söylemişlerdi. Rachel’i, ai-

leden biri yapmışlardı. *Ailenin bir üyesi...*

Tanrım, bu kadar değerli bir şeyin parçası olmayalı, o kadar uzun zaman geçmişti ki.

Carter, işten sonra, annesinin evine uğradı.

“Beni aramışsın,” diye seslendi, mutfığa doğru ilerlerken.

Nina, ocağın başında yemeği karıştırıyordu. Carter’in öpmesi için yanağını uzattı; ardından oğlunun yüzüne, uzun uzun baktı. “Seninle konuşmak istedim.”

“Su ısıtıcıda sorun mu var,” diye sordu Carter, masanın üzerindeki kâseden bir kurabiye aldı ve camın önündeki iskemleyi çekip oturdu.

“Hayır, gayet iyi çalışıyor. Bana karşı her zaman, hayırlı bir evlât oldun, Carter. Ne zaman ihtiyacım olursa, koşup geldin. Kız kardeşlerinden farksızsın.”

Carter, annesinin sözlerini nasıl yorumlaması gerektiğini bilemedi. İyi bir şeyler mi söyleyecekti, yoksa onu haşlamadan önce girizgâh mı yapıyordu, anlamak mümkün değildi. Nina Brockett, bunu çoğunlukla yapardı. İlkın iltifat edermiş gibi görünür, ardından içini boşaltırdı. İçini çekti. Annesini iyi tanırdı, sırf sırtını sıvazlamak için, evine çağırdığı görülmüş şey değildi.

“Ama” dedi Carter.

Nina duymazdan geldi. “Sen iyi bir adamsın oğlum, bunu takdir ediyorum tabii. Zaten o yüzden, seninle konuşmak istedim.”

Carter güldü.

Ancak Nina’nın ifadesi, birden sertleşti. “Rachel bugün doktora gitti.”

Carter, elindeki kurabiyeyi tabağa bırakıp, ayağa fırladı. “Ne... Ne oldu? İyi mi peki? Yoksa bir şey mi oldu?”

Annesi, oturması için işaret etti. “Sakin ol, bir şeyi yok. Doğum öncesi rutin muayene...” Tamam, hâmile kadınlar belli

aralıklarla doktora giderlerdi. Bu doğal bir durumdu.

"Bana randevusu olduğunu söylemedi," diye mırıldandı, kendi kendine konuşurcasına. Hafta boyunca Rachel'le, sıkça görüşmüşlerdi. Niçin doktora gideceğinden söz etmemiştir? Acaba fazla içli dışlı olmalarından mı kaçınmaya çalışıyordu, yoksa Carter'in, ilgilenmeyeceğini mi düşünmüştü?

Rachel, ne düşünürse düşünsün, bu işin içinde o da vardı ve dâhil olması gerekirdi. Bebeğin babası o değil miydi?

"Kimseye söylememiş," dedi Nina. "Geçen cumartesi evine uğradığımda, doktor randevusunu not ettiği kâğıdı, tesadüfen gördüm. Hep birlikte gittik..."

"Hep birlikte mi?"

Nina başını salladı. "Liz, Merry ve ben."

"Mama..."

Nina oğlunun itiraz edeceğini anlamıştı, hiç aldırmadı. "Bana kızacağını sanmıştım ama yanılmışım. Nedenini biliyor musun?"

Carter, başını iki yana salladı. "Emri vaki yaptınız, o da kabalık etmek istememiştir."

Nina'nın gözleri kısıldı. "Çok biliyorsun sen. Hayır, kabalık etmek istememesiyle falan ilgisi yok, Carter. Kızmadı, aksine memnun oldu, çünkü o kız yalnız oğlum. Yapayalnız. Bir bebeği olacak, ama bu dünyada bir başına."

Carter ofladı. Annesi, bildiği gerçekleri öyle bir gündeme getirirdi ki, insanın kendisini, inanılmaz suçlu hissetmesini sağlardı.

"Ben de gidebilirdim, mama. Orada bulunmayı isterdim. Ama hiç bahsetmedi."

"Belki de senin sormanı beklemiştir. Bu konuda hiçbir şey bilmiyor değilsin. Kız kardeşlerin, defalarca hâmile kaldılar. Dolayısıyla, o dönemde neler olduğunu, gayet iyi biliyorsun. Bu işe dâhil olmalısın, Carter. Bu senin de bebeğin. Bir bebeğiniz olacak, söyler misin, bebek doğunca nasıl bir hayatınız olmasını umuyorsun?"

Doğrusu hiç bilmiyordu. Annesinin neyi kastettiğinin, elbette farkındaydı. Omuzlarını dikleştirip, gelecek atağa karşı, savunmaya geçmeye hazırlandı. Hayır, bunu yapmak istediğinden, pek emin değildi. Annesinin suçlamalarına yanıt hazırlamak yerine, sözlerini etraflıca düşünmeliydi. Ya annesi haklıysa ne olacaktı?

Vay canına? Bu da nereden aklına gelmişti şimdi?

“Onunla evlenmen gerekiyor, Carter. Bebeğin, bir babaya ihtiyacı olacak. Bana sakın, evlenseniz de evlenmeseniz de, bebeğine babalık edeceğin masallarını anlatma. Hafta sonu, babası olarak, o çocuğun hayatının parçası falan olamazsın. Her zaman yanında olmalısın. Yirmi dört saat... Bu bebeğe, ismini vermen lazım... Doğru olanı yap lütfen. Üstelik bunu, doğru olan şey diye de yapma. İstedğin için yap.”

Evlilik. Evlilik kurumuyla ilgili, hiç de iyi düşünceleri yoktu. Bugüne dek bahsedildiğini işittiğinde bile, ortadan yok olmuştu. Evlilik, belki bazı insanlara uzaktan hoş geliyordu; ama içine girince... Hayatı boyunca, âşık olacağından bile emin değilken, bir kadına, sonsuza dek bağlılık yemini etmesi, mümkün müydü?

Ancak nedense, bu kez evlilik fikri, gözüne o kadar da korkunç görünmemişti. Kendini, Rachel’le evlenmiş, hayâl edebiliyordu. En azından, evliliğin ilk birkaç yılını, gözlerinin önünde canlandırabiliyordu. Aslında daha uzun bir süreyi de... Rachel’le, bozuşmak ya da barışmak, hiç de korkunç durumlar değildi. Onunla, bebeğin altını sırayla değiştirmek, Noel ağacını süslemek, hoşuna giderdi. Birden Rachel’in, köpekleri sevip sevmediğini merak etti.

Carter durakladı. Bu konuda ciddi miydi? Gerçekten, Rachel’le, hayatının geri kalanını geçirmeyi göze alabilir miydi? Sadakatsizlik gibi bir sorunu olmazdı, bugüne dek olmamıştı. Gerçi bunun nedeni, birlikte olduğu kadından, istediği an ayrılma özgürlüğü olduğunu bilmesi de olabilirdi. Rachel’le evlenirse, öyle bir özgürlüğü duyumsayamayacaktı. Çünkü

Carter, evliliğin, sonsuza dek sürmesi gerektiğine inananlardandı.

Sadece Rachel'le yetinebilir miydi?

Yanıt, birdenbire beyninde yankılandı. Evet, Rachel'le, hayatının geri kalanını geçirebilirdi. Onunla yaşlanabilirdi. Ona âşık da olabilirdi.

Aşk mı? O mu?

Peki, ona âşık olursa, Rachel'in tepkisi ne olurdu? Sonuç olarak, evlenmemeyi isteyen, Rachel değil miydi? Carter'in, tanıştığı kadınlardan pek azı, evlenmekten söz etmezdi, onlardan biri de Rachel'di. Tanrım, hayatının kadınının, Rachel olduğunu keşfederse ve Rachel onu reddederse, ne olacaktı? Daha önce, birlikte olduğu kadınlardan birine evlenme teklif etse, herhalde sokakta parti verirdi.

"Carter, beni dinliyor musun sen?"

"Pek sayılmaz, mama."

Carter, ayağa kalkıp annesinin yanına gitti. "Mama, seni seviyorum, ama bu konuda beni rahat bırak. Hayatıma müdahale etmezsen, istediğin her şeyi yaparım. Lütfen... Artık geride durmanın zamanı geldi."

Nina, oğlunu süzdü. "Bana isyan mı ediyorsun?"

"İlk kez değil."

"Biliyorum ama bu kez ciddisin."

"Kesinlikle."

Nina gülümsedi. "Sen çok iyi bir çocuksun, Carter. Seninle gurur duyuyorum."

Carter, annesinin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra, evden çıktı. Evine gitmek için yolu geçerken, yine, hayatında çok fazla kadın olduğunu düşündü.

Bir kadını daha davet etmeye hazır mıydı?

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

RACHEL, alışveriş arabasını koridora doğru itti. Carter, telefon etmiş ve akşam, barbekü yapmalarını önermişti. Portatif barbekü ızgarası dâhil, her şeyi getireceğini de söylemişti; ama Rachel, yemeği kendisinin hazırlaması konusunda, ısrar etmişti. Çünkü bugüne dek yemeklerini hep, Carter ya da ailesi hazırlamıştı.

Carter, tipik bir erkek diye düşündü Rachel, tavuk reyonunu geçip, kırmızı et bölümüne yöneldiği sırada. Arabaya, bifteklerden alıp yerleştirdi, ardından salata malzemesi aldı. Sonra da kendisi için yoğurt aldı.

İki kişilik alışveriş yapmak, gerçekten de tuhaf geliyordu ama yine de keyifliydi. O kadar uzun zamandır yalnızdı ki, iki kişilik düşünmek, Carter'i yanında bulmak, çok hoştu. Doğrusu Carter, bir erkekte aradığı pek çok şeye sahipti. Belki de onunla bir ilişkisi olduğunda, yürütemeyeceğini düşünmekte acele ediyordu. Neden olmasındı? Herkes nasıl başarıyordu?

Rachel, içini çekti. Aslında sorun, Carter'in, onu nasıl gör-

düğüydü. Acaba ciddi düşünebileceği biri olarak, görüyor muydu? Yoksa...

“Selâm. Şey, belki biraz tuhaf gelecek ama sen, Rachel’sin, değil mi?”

Rachel döndüğünde, nefes almakta güçlük çekilecek kadar dar bir tişört giymiş, oldukça güzel bir sarışınla karşılaştı. Aslına bakılırsa, kadına, sadece güzel demek bile, hakaret olurdu. İri mavi gözleri, uzun sarı saçları, biçimli dudakları ve hokka burnuyla, güzelden de öte, nefis bir kadındı.

“Ne,” diyebildi Rachel, gözlerini kırpıştırıp, beynini çalıştırmaya çalışırken.

Kadın gülümsedi. Gülümsemesi de muhteşemdi. “Affeder sin. Benim ismim Pam. Liz’in arkadaşıyım. Senin, Carter’le birlikte olduğundan söz etmişti. Çocuklarım, senin çalıştığın okula gidiyorlar, o yüzden seni tanıyorum.”

Rachel’in boğazı kurumuştı, hafifçe başını salladı.

“Carter nasıl?”

Tanrım, Carter bu muhteşem yaratıkla da mı çıkmıştı?

“Ben... Şey, gayet iyi,” dedi Rachel. Sesinin, saçma sapan çıktığından emindi. Birdenbire, üstündeki muhafazakâr elbise den utandı. Sabahın köründe makyaj yapmıştı, çoktan bozulmuş olmalıydı. Hoş bozulmamış olsa ne olacaktı ki? Dünyanın en iyi kozmetik ürünleri bile, bu kadın gibi görünmesini sağlayamazdı.

Pam’ın gülümsemesi, adamakıllı genişledi. “Carter’e, on yedi yaşındayken tutulmuştum. On sekiz ve on dokuzumdayken de, ona olan aşkım devam etti. O zamanlar gençtik tabii, başımızda kavak yelleri esiyordu. Neyse, Liz, kardeşinin, niha yet hayatının kadının bulmuş olmasından dolayı, çok mutlu. Şu an hayatımdan çok memnunum, ama yine de Carter’in, birine bağlanmaya karar verdiğini duyunca, kıskanmadım değil. Carter, çok iyi bir adamdır. Umarım birlikte çok mutlu olursunuz.”

Rachel yutkundu. Suçluluk duyuyordu. Kadın, içtenlikle

mutlu olmalarını dilese de, ortada gerçek bir ilişki yoktu ki. Sadece çıkıyormuş numarası yapıyorlardı.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı, güçlkle. Pam, onlar adına ne denli mutlu olduğunu anlatan bir iki şey daha söyledikten sonra, gülümseyerek yanından ayrıldı.

Rachel, eve gidip torbalarını mutfığa taşıdı, yerlerine yerleştirdi. Ardından da pencereden dışarıya baktı.

Carter’in birlikte olduğu kadınların sonu, gelmeyecekmiş gibi görünüyordu. Kaç kadınla çıkmıştı? Yüz mü, beş yüz mü? Carter, o kadar kadınla birlikte olurken, ne düşünüyordu? Doğru kadını mı arıyordu? Kendisine, hiçbir şekilde, aradığı kadın olduğuna dair bir imada bulunmamıştı. Öyle olduğuna karar verirse, ne olacaktı? Yıllar boyu gittiği her yerde, o kadınlardan birinin karşısına çıkmasına dayanabilecek miydi? O kadınların bazılarının, içtenlikle mutluluklar dilemesine, bazılarının, onun yerinde olmadığı için hayıflanmasına, tahammül edebilecek miydi?

Rachel, başını iki yana salladı. Bir yanıtı yoktu, bildiği tek şey, sorudan bile huzursuzluk duyduğuydu. İyi ama ne diye rahatsız oluyordu ki?

Bir saat sonra Rachel, üzerine kolsuz bir bluz ve seksi bir etek giymişti. Kendi kendine böyle giyinmesinin, Pam’la yarıştığı anlamına gelmeyeceğini, söyleyip duruyordu. Sonuç olarak, ikisi yıllar önce, daha ergenlik çağlarımdayken, çıkmışlardı. Muhtemelen Carter, kadını hatırlamazdı bile.

Ancak Carter, elinde barbekü malzemeleriyle geldiğinde, Rachel, zaman kaybetmeden konuyu açtı ve Pam’la, markette karşılaşmalarından söz etti.

Carter, Rachel’i yanağından öptü. “Öyle mi? Pam’ı yıllardır görmüyorum. Nasılmış peki?”

“İyi görünüyordu. Aslında muhteşem görünüyordu demeliyim. Liz’le arkadaş olduklarından söz etti.”

Carter başını salladı. “Her zaman iyi arkadaşlardı. Pam, benim akranımdır, yani Liz’den birkaç yaş gençtir, ama birkaç yıl atladı, böylelikle lisede aynı sınıfta okudular.”

Rachel, inlememek için kendini güçlükle tuttu. Demek kadının hem fazla güzel, hem de fazla akıllıydı. Öyle biriyle kim yarışabilirdi ki? Tanrım, bu hiç de âdil değildi.

“Çok hoş biri,”

“Öyledir. Sen de hoşsun. Eee, günün nasıl geçti?”

“İyi idi.” Pam’la karşılaşmamış olsaydı, daha iyi geçerdi, diye düşündü.

“İki gündür görüşmüyoruz. Söylesene, doktor randevun nasıl gitti?”

Konunun birden değişmesi, Rachel’i, hazırlıksız yakalamıştı. Pam’dan, daha fazla söz etmeyi plânlamıştı; ama doktor da, iyi bir konu başlığıydı doğrusu.

“Çok iyi geçti. Aslında giderken epeyce gergindim. Neden bilmiyorum, ama elim ayağım titriyordu. Bu Dr. Richards’a, ilk gidişim değildi. Buraya taşındığımdan bu yana, bir kaç kez gitmiştim. Harika bir doktordur. Çok sıcak davranır, sabırlıdır da. Bebeğimi, onun doğurtacağına seviniyorum. Ama sonuç olarak, bu ilk hamileliğim; o yüzden de neler olacağını, tam anlamıyla bilmiyorum. Neyse, annenle kız kardeşlerin de oradaydılar.”

Rachel kaşlarını çatı. “Gerçi randevudan söz ettiğine göre, onların da geldiklerini biliyor olmalısın.”

“Geldikleri için kızdın mı?”

“Hayır, hem de hiç kızmadım. Destek oldukları için, sevindim. Biliyor musun çok tuhaf... Ama oraya giderken, yol boyunca, annemi düşünüp durdum. Bilirsin işte, keşke yanımda olsaydı falan diye düşündüm. Ne bileyim, onu özlediğimi... Annemi kaybedeli uzun zaman oldu, ama elimde değil, bazen onunla, tek bir kez olsun, konuşma şansı verilmesini istiyorum. Neyse, aileni orada görmek, beni fazlasıyla mutlu etti.”

Rachel durakladı. Galiba Carter’in, bir şey söylemesini, en

azından onayladığını gösteren bir hareket yapmasını, başını sallamasını falan bekledi. Aksine Carter'in yüzünde, daha önce görmediği bir ifade belirmişti. Sanki... Kızmış gibiydi.

"Carter, onların gelmesinin benim için sakıncası yoksa senin için de olmamalı."

Carter'in bakışları, oldukça yoğundu. "Sorun o değil," diye mırıldandı, yavaşça. Sözcükleri, özenle seçmeye çalışıyormuş gibiydi. "Bu benim de bebeğim. Bana doktor randevundan hiç söz etmedin. Sana, bu işe dâhil olmak istediğimi söylemiştim."

"Evet ama..."

Carter, elini kaldırıp Rachel'i susturdu. "Bu benim için önemli, Rachel. Bebek... Çok önemli. Beni, her şeyin dışında bırakmanı istemiyorum."

Rachel, bir şey söylemek için ağzını açtı, ama hemen kapattı. İçinde önlenemez bir suçluluk ve utanç duygusu kabarmıştı.

"Çok üzgünüm," dedi içtenlikle. "Ben... Nedense, hiç bu açıdan bakmamış olmalıyım."

"Hangi açıdan?"

"Şey, sanırım senin ilgileneceğini aklıma getirmedim," dedi Rachel, yutkunarak.

Carter'le ilgili hiçbir şey değişmemişti; fakat şu ana dek, onun da başkaları gibi duyguları olabileceğini, hiç düşünmemişti. Carter, her zaman son derece neşeli, her şeyin üstesinden gelen, inanılmaz rahat biriymiş gibi görünmüştü.

Rachel, ona dokunmak için uzandı ama hemen vazgeçti. Bu belki de, hiç iyi bir fikir değildi.

"Çok hatalı davrandığımı kabul ediyorum, Carter," dedi, onun gözlerinin içine bakarak. "Çok büyük bir hata yaptım. Sana randevudan bahsetmeliydim. Aslında, seni, kasten dışlamak gibi bir niyetim yoktu. Bir daha olmayacağına söz veriyorum. Doktora her gideceğimde, sana haber veririm, olur mu?"

Carter, başını salladı. Hâlen kızgındı ama buna hakkı olduğundan emin değildi. Rachel, hatasını kabul etmişti, bir daha tekrarlamayacağını da söylemişti. Daha fazla üstüne gitmenin

manası yoktu. Artık bu olayı unutmalıydı.

Sorun şuydu ki, unutmak istemiyordu. Neden bu işin bu kadar içine oturduğunu anlamıyordu, ama kendine engel de olamıyordu.

“Çok ciddiym,” dedi Rachel, yavaşça. “Özür dilerim.”

“Biliyorum. Sürekli tekrarlamana gerek yok.”

“Hâlâ üzgünsün ama.”

Carter, başını iki yana salladı. “Yanılıyorsun. Ben erkeğim. Biz üzülmeyiz.”

Rachel’in dudakları, hafifçe yukarıya kıvrıldı. “Bozüksun o zaman. Aksisin de.”

Carter, bir şeyler homurdandı, Rachel güldü. Elini, Carter’in kolunun üstüne götürdü.

“Bir daha olmayacak, inan bana.”

“Biliyorum, tamam, artık sorun değil. Konuyu değiştirebilir miyiz?”

Rachel durakladı, sonra Carter’i, kolundan çekip kanepeye götürdü. “Senin günün nasıl geçti?”

“İyi. Her an bir baskın yapabiliriz.”

“Bu tehlikeli olmaz mı?”

“Pek sayılmaz.”

“Neden sana inanamıyorum?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Carter, dikkatle Rachel’in yüzünü süzdü. İşiyile ilgili her zaman bir risk vardı; ama bundan söz edip, Rachel’i endişelendirmenin anlamı yoktu.

“Peki, bu iş bitince ne yapacaksın? Bir başka gizli görev mi alacaksın?”

“Belki,” diye mırıldandı, Carter. Daha karar vermemişti.

“Acıktın mı? Barbeküyü hazırlayayım mı?”

“Olur. Arka balkonda yerini hazırladım. Doğrusu bitkilerimin alev almasını istemem.”

Yaklaşık bir saat sonra yemek hazır. Bifteği, salatayı, patatesleri servis etti.

Carter, sürekli olarak, Rachel'in hareketlerini izliyordu. Gerçekten de çok zarıftı. Üstelik her şeyi, en iyi şekilde yapıyordu. Carter, içinde uyanan arzuyu bastırmaya çalıştı. Onunla çözmesi gereken sorunlar vardı ve bunları gündeme getirmek için, bundan daha iyi bir zaman bulunamazdı.

"Daha önce nişanlandığın adamlardan söz etsene,"

Rachel'in, patates tabağını tutan elleri, kasıldı.

"Efendim..."

Carter, sözlerini tekrarladı. Rachel'in, nişanlanmaya değer bulduğu adamları, gerçekten merak ediyordu. "Bir süredir, bu konuyu merak ediyorum. Şayet adamlar serseri olsaydı, onlarla evlenmeyi hiç düşünmezdin."

Rachel, gülümsemeye çalıştıysa da, Carter, gülümsemesinin gözlerine yansımadığını fark etti.

"Hakkımda böyle düşündüğün için, teşekkür ederim," dedi Rachel, yavaşça. "Gerçekten de her ikisi de serseri falan değildi. Sadece onlara âşık olmadığının, farkına vardım."

"Neden peki," diye sordu, Carter. "Ne değişmişti? Onlar mı, sen mi?"

Rachel, çatalıyla oynamaya başladı. "Bundan hiç emin değilim. Brett, yani ilk nişanlımla nişanlandığımızda, ikimiz de gençtik. Lise son sınıftayken tanışmıştık. Birbirimize yaslandık. İkimiz de daha önce kimseyle çıkmamıştık. İlk arkadaş olduk, ardından durumumuz değişti. Bir süre sonra da, ciddi bir ilişkiye adım attık."

"Yani evlenme teklif etti."

Rachel, yavaşça başını salladı. "Biraz şaşırmadım desem yalan olur. Ama hoşuma da gitti. Çok iyi ve tatlı biriydi. Düşünmüştüm ki..." Rachel omzunu silkti. "Ona âşık olduğumu sandım."

Carter, Rachel'in hayatına giren adamlardan söz etmekten hoşlanmıyordu, ama bilgi edinmek zorundaydı.

"Fikrini nasıl olup da değiştirebildin?"

"Bilemiyorum. Onu önemsememe rağmen, romantik an-

lamda sevmediğimi fark ediverdim. Ciddi bir erkek arkadaşım olması hoşuma gitmişti, ama aslında ilişkimiz hiç değişmemişti. Sonunda Brett'in, benim için doğru insan olmadığını anladım.”

Rachel'in anlattıkları, Carter'e, son derece mantıklı gelmişti ve neredeyse ona inanmıştı; ancak hâlen merakını yenememişti. “Peki, diğer nişanlın...”

Rachel, genzini temizledi. “Bence bu yemek için, hiç de uygun bir konu değil.”

“Senin için sakıncası yoksa benim için de yok.”

Carter, bunu söylemişti söylemesine de, Rachel'in, sakıncası olduğunu söyleyeceğini tahmin etmişti.

“Pekâlâ,” dedi Rachel, başını sallayarak. “Ray’la da, kolejin son sınıfındayken tanıştım. O yıl staj yapıyor, haftanın birkaç günü öğretmenlik yapıyordum. Ray, staj yaptığım okulda öğretmendi. Benzer yanlarımız çoktu. Çocukları çok seviyordu, eğlenceli ve zeki bir tipti. Eğitim doktorasını tamamlamak üzereydi. Okul müdürü olmayı hedeflemişti.”

Carter, bir anda adamdan nefret etti. “Ne oldu peki?”

Rachel içini çekti. “Her zaman olan şey... Bana çıkma teklif etti, ben de kabul ettim. İlişkimiz çok çabuk ilerledi. Ona, âşık olduğumu düşündüm. Bana evlenme teklif etti, kabul ettim. Ve düğün tarihini kararlaştırdık.”

Carter, bütün bedeninin kasılmasına engel olamadı. “Sonra ne oldu?”

“Birdenbire, kendimi, onunla evlenmiş olarak hayâl edememeye başladım. Ray’ın, hiçbir kusuru yoktu. Sorun bendeydi. Yüzüğü iade ettim, ayrıldık.”

“O kadar mı?”

Rachel, başını salladı. “Daha dramatik olduğunu mu ummuştun? Ne yazık ki bu kadar...”

Carter, uzun zaman, Rachel’i süzdü. “İnsanların sana yaklaşmasına izin vermiyorsun,” dedi sonunda.

Rachel, şaşkınlıkla Carter’e baktı. “Efendim? Sana, topu

topu iki ilişkimden söz ettim, hemen benimle ilgili karakter tahlili yapmaya mı başladın?”

“Seni yargılamıyorum. Sadece bir gerçeği dile getiriyorum. İnsanları hayatına dâhil etme konusunda isteksizsin.”

Rachel, peçetesini masanın üzerine hışımla bıraktı. “En azından ben, bir hesap makinesine ihtiyaç duymadan, ilişkilrimi sayabiliyorum. Ciddi bir ilişki kuramayan insanlardan söz etmeyi çok arzu ediyorsan, önce aynaya bakmanı tavsiye ederim.”

“Ciddi ilişkilere inanmıyorum,” dedi Carter, kendini kontrol etmeye çalışarak. “Buna inanan sensin. Evlenmek ve çocuk sahibi olmak isteyen de sensin. Sen normal olanı istiyorsun. Benim merak ettiğim sadece, ilkin evlenmeyi kabul ettiğin hâlde, ne diye iki gerçek ilişkiyi reddettin?”

Rachel ayağa kalktı. “Dur, tahmin edeyim. Benim bütün hatalarımı, tek tek sayacaksın. Ne kadar da destek çıkan bir tavır... Belki de dinlemem gerekir. Sonuç olarak, kadınlarla ilgili engin deneyimleri olan, sensin.”

Carter durakladı. Onu üzdüğünü fark etmişti. Oysa böyle bir niyeti yoktu. Ayağa kalktı. “Rachel, dur lütfen. Bunu, seni üzmem için söylemedim. Sadece anlamaya çalışıyorum. Sen inanılmaz bir kadınsın. Öğrencileriyle ilişkilerini de gözlemledim. Sıcak, şefkatli bir öğretmensin. Neden evlenmediğini, anlamaya çalışıyorum. Niçin o adamlardan biri, hayatının erkeği olamadı?”

“Sen söyle,” dedi Rachel, sertçe.

Kahretsin. Konuşmalarının bu şekilde ilerlemesini hiç istemezdi. Ancak olan olmuştu. “Bence, insanlarla aradaki mesafeyi koruyorsun. Arkadaşlarını, benim ailemi, hatta beni, belli bir mesafeye kadar yaklaşıtıyorsun.”

“Bence, sen neden söz ettiğinin, farkında bile değilsin. Seni çok fazla yaklaştırmamamın nedeninin, bunu istememem olduğu hiç aklına gelmiyor mu? Kendini, romantik bir ilişki için, en iyi örnek olarak mı görüyorsun? Üstelik bizim aramızda olan-

lar, gerçek değil. Hatırlasana, kuralları sen koymuştun. Çıkıyormuş gibi yapmamızın nedenini unuttun mu? Böylelikle, zamanı geldiğinde ayrılabiliriz. Doğrusunu istersen, çocuğunu doğuracak kadını, daha yakından tanımaya istekli olmama, şaşırdığımı söylemeliyim.”

“Elbette istekliyim,” diyerek itiraz etti, Carter. Kulaklarına inanmıyordu. “Ama elinde bir deste kâğıtla geldin. O kâğıtları imzalamamı ve çocuğumdan vazgeçmemi istedin. İşin en başından itibaren, sadece bebek için benimle temas kurduğunu, açıkça söyleyip durdun.”

“Evet,” dedi Rachel, son derece sıradan bir şey söylüyor-muşçasına. “Yani sen, farklı bir beklentin olduğunu falan mı söylüyorsun? Benim, en başında öyle peşin bir tavrım olmasaydı, ilişkimiz farklı mı gelişecekti?”

“Evet.”

Rachel, gözlerini yuvarladı. “Sana inanmıyorum, Carter. Geçmişinde hiç kimseye bağlanmamışsın. Ben hiç değilse, bir iki teşebbüste bulundum.”

“Benim bulunmadığımı nereden biliyorsun? Önce nişanlanıp, sonra fikrimi değiştirmedığım için mi suçluyum? Senin için bağlanmanın ölçüsü bu mu? Şayet öyleyse, hadi yapalım.”

“Ne?”

Carter omzunu silkti. “Nişanlanalım diyorum. Sonra fikrini değiştirdiğin için, benden ayrılırsın.”

Carter, fazla ileri gittiğinin farkına vardı. Yanılmamıştı. Rachel’in yüzü, kireç gibi beyazladı, işaret parmağıyla kapıyı gösterdi. “Hemen git buradan!” Sesi gibi, bedeni de tir tir titriyordu.

Carter, kapıya yöneldiyse de durup döndü. “Bana hiç şans tanımadın. Nedenini sorabilir miyim?”

Rachel, hâlen titriyordu, dudaklarını sımsıkı kapattı.

“Çok iyi anlaşıyoruz, aramızda inanılmaz bir çekim var,” diye devam etti, Carter. Rachel’in, herhangi bir şey söylemesini bekledi. Hayır, konuşacakmış gibi görünmüyordu.

“Söylesene Rachel, işim yüzünden mi? Yoksa neden geçmişim mi? Belki de sorun sensin... Bir bebeğimiz olacak Rachel, denemen gerekmez mi?”

“Deniyorum,” dedi Rachel, hâlen öfkeli bir ifadeyle. “Benden ne istiyorsun? Başından beri, senin kurallarına göre hareket ediyoruz. Bu yüzden beni mi suçluyorsun? Pekâlâ, ille de bilmek istiyorsan, söyleyeyim; bebeğim olacak diye, evlenecek değilim. Böyle kendi başıma, gayet iyi idare ediyorum. Tek ebeveyn olmaktan, rahatsızlık duymayacağımdan eminim. Bu sözlerim fantezilerine uymuyorsa, yapabileceğim bir şey yok.”

Carter, kaşlarını çattı. “Ama bir ailen olmasını istediğini söylemiştin. Kocan, çocukların, bir yuvan... Olmasını istediğinden bahsetmiştin. Bunu ben mi uydurdum?”

Rachel durakladı. “Hayır. Bunu hep istedim... Kahretsin Carter, bunu yapmaktan vazgeç!”

Carter, onun, daha önce küfrettiğine hiç tanık olmamıştı. “İsteddiğini söylüyorsun, ama ona uygun tavır almıyorsun. Geçmişinde olanlara bakınca, fantezilerin, senin için geçerli olduğunu görmek mümkün, benim için değil. Hâlen az önce söylediklerimde ısrar ediyorum. Kimsenin sana yaklaşmasına izin vermiyorsun. Bence bunun nedenini düşünüsen iyi edersin.”

Rachel, gece doğru dürüst uyuyamamıştı. Oysa önceki gece için, ne güzel hayâller kurmuştu. Harika zaman geçireceklerdi ama Carter, aptalca suçlamalarıyla, her şeyi berbat etmişti.

Carter’in derdi neydi? Kendini ne sanıyordu? Hayatını, seçimlerini ne kadar biliyordu, onu ne kadar tanıyordu ki? Sanki kendisi, mükemmel bir yaşam sürüyordu.

Rachel, iyi bir insan, iyi bir dosttu. İşini doğru dürüst yapmak için, oldukça yoğun çalışırdı. Carter, ne diye böylesine üstüne geliyordu? Acaba çıktığı kadınlar ordusuna, dâhil olmak istememesi miydi neden? Rachel’in isteksizliği, egosunu mu sarsmıştı? Bu gezegende, bir kadının da onunla birlikte olmak

istememesi fikrine dahi, tahammülü yok muydu?

Rachel, bütün gün Carter'i suçlayıp durmuştu; ama işten çıktığında, onu kötü adam ilân etmenin, hiçbir yararı olmadığını fark etmişti. Üstelik Carter'in söylediği bazı şeyleri de, aklından atamıyordu. Ne demişti? *İnsanları hayatına almak istemiyorsun*. Bu doğru değildi. Bir sürü yakın, sıcak ilişkisi olmuştu. Ancak Carter, en kötüsünü düşünmeyi tercih etmişti.

Rachel, derin bir nefes aldı. Suçlayacağı biri varsa o da kendisiydi. Ne diye Carter'in, ne düşündüğünü önemsiyordu ki?

Dalgın bir ifadeyle, arabayı otoparka park etti ve spor salonunun geniş girişine yöneldi. Crissy'nin, bölgede, dört spor salonu vardı. Bu en büyüğüdü, aynı zamanda şirketin merkez ofisi de ikinci kattaydı.

"Burada mı," diye sordu Rachel, kendisini görür görmez gülümseyen sekretere.

Birkaç saniye sonra Crissy, Rachel'i karşılamaya indi. "Oh, hoş geldin. Seni görmeyi ummuyordum. Bir şey mi oldu?"

Rachel, çantasını iki eliyle sıkı sıkı tutuyordu. "Konuşmaya ihtiyacım var. Sence bu iyi bir zaman mı?"

"Elbette."

Crissy, sekreterine, ofisine telefon bağlamaması konusunda talimat verdikten sonra, Rachel'i, epeyce aydınlık, havadar ofisine götürdü. Kanepeye yerleştiklerinde, arkadaşını dikkatle süzdü. Sonra da yüzüne sıcakık bir gülümseme yayıldı.

"Bak, inanılmaz tarafsız bir günümdeyim. Bana her şeyi anlatır mısın?"

Rachel, konuşmak için gelmişti gelmesine de, nasıl başlayacağını bilemiyordu. Belki de önceki akşamdan başlamasının yararı olurdu. Alt dudaklarını hafifçe dişledi.

"Carter'le kavga ettik. Bana öylesine haksızlık etti ki... Benden ne istediğini anlayamadım. İnanılmaz üstüme geldi."

"Ama o bir erkek hayatım. Çoğunlukla bunu yapmadan duramazlar."

"Biliyorum, ama bu kez farklıydı. Hayatımdaki diğer adamlardan söz etmemi istedi. Yani nişanlılarımdan. Bunun çok saçma bir sohbet konusu olduğunu düşündüm, yine de beş on dakika anlattım. Sonunda ne dedi tahmin edebiliyor musun?"

Crissy, kaşlarını kaldırdı.

"Benim kimseyi hayatıma almak istemediğimi, duygusal anlamda kendimi kapattığımı, bu yüzden ilişkilerimin bittiğini... Düşünebiliyor musun? Ben... Benden, bir tür psikopatmışım gibi bahsetti. Benim ne tür bir tuhaflığım var ki?"

Crissy, arkadaşının elini hafifçe sıktı. "Elbette bir tuhaflığın yok. Bak, Carter'in sorununun ne olduğunu bilemiyorum. Belki de geçmişini bir tehdit olarak algılıyordur."

"Yapma Crissy! Adam bir orduyla çıkmış, benimse sadece iki ilişkim oldu."

"O zaman başka bir şeydir. Herkesin farklı duygusal yaraları vardır. Ailesinin, sürekli olarak, evine girip çıktığını söylememiş miydin? Sence de bu biraz tuhaf değil mi? Adam, anasının kuzusu gibi biri. Kız kardeşlerine de fazla yakın. Bana sorarsan, senin şu Carter, biraz sorunlu bir tip."

Rachel, derin bir nefes aldı. Buraya arkadaşıyla kavga etmeye değil, omzunda ağlamaya gelmişti. "Carter, anasının kuzusu falan değil. Söylediklerin hiç de âdil değil. O harika bir adam. Son derece sorumluluk sahibi... Elbette ailesine çok değer veriyor; ama işi için, hayatını bile riske atabiliyor. O iyi biri Crissy, güvenilir, dürüst ve..."

Rachel, arkadaşının, gülmemek için kendisini tuttuğunu fark etti.

"Pekâlâ, en azından ondan hoşlandığını biliyoruz," dedi Crissy sonunda, gülerek. "Sadece emin olmak istedim de."

Rachel içini çekti. "Beni tuzağa düşürdün."

"Biraz. Adamdan nefret etseydin, başka bir tavsiyede bulunacaktım."

"Ondan elbette nefret etmiyorum ama çok zor biri. Galiba diğer kadınlar gibi, onun için deli divane olmamı falan bekli-

yordu; ama olmayınca...”

“Sana katılıyorum. Deli divane olmanın, kimseye faydası olmaz. Şimdi sana bir sorum var. Şayet senin dediğin gibi harika bir adamsa, niçin onunla evlenmeyi hiç düşünmedin? Bir bebeğiniz olacak, bebeğinin babasıyla evlenmen, çok iyi bir çözüm olmaz mı?”

“Benimle evlenmek istemediğini açıkça ifade etti, ne diye üstüne düşecekmişim ki?”

“Tamam. O seninle evlenmek istemiyor, sen de onunla. O zaman onun, seninle ilgili düşüncelerini niçin önemsiyorsun? Seninle ilgili yanlış fikirlere kapılmış olsa, ne olur ki?”

Rachel durakladı. “Haklısın,” dedi yavaşça. “Neden önemsedığımı bilmiyorum, ama önemsiyorum. Bana söylediği sözlerden nefret ediyorum.”

“Demek, insanlara duygusal anlamda kapalı olduğunu söylemesi, canını acıttı.”

“Sanırım.” Rachel içini çekti. “Evet. Beni üzdü.”

“Neden peki?”

“Bu doğru değil çünkü.”

“Yani yanılıyor.”

“Evet, belki.” Rachel, arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. “Sanırım, belki de çok haksız sayılmaz. Bazen birini önemsenin, insanı fazla incittiğini düşünmüyor değilim. Biliyorsun... Nedeni ailemi kaybetmiş olmam.”

Rachel, gözlerini açınca, Crissy’nin, dikkatle kendisini süzdüğünü gördü.

“Carter’in, gerçeği görmesine mi üzüldün, yoksa pek de gurur duymadığın bir şeyi, açıkça söylemesine mi?”

“Sanırım, ikisi de. Bir daha, o acıyı yaşamak istemediğimi biliyorum. Çok korkunç bir duygu çünkü... Bunca yıldır, ben de onlarla birlikte ölseydim, her şey çok daha kolay olurdu diye, düşünüp durdum.”

Rachel’in, uzun zamandır bastırdığı duyguları, kendini göstermeye başlamıştı. Hayır, bunun olmasını istemiyordu. Şimdi

olmazdı. Bir daha olmamalıydı.

“Yani, kendini korumak için, geri çekiliyorsun,” diye mırıldandı, Crissy. “Bu hiç de mantıksız değil. Hiçbir yere ait olmamak, çok daha kolay.”

“Hiçbir yere bağlı olmadığımı söylemedim.”

“Nereye bağlısın peki,” diye sordu Crissy, yavaşça. “Ben seni yargılamıyorum tatlım. Bunu yapabilecek son insan benim. Sadece, nerede olmak istediğinden, emin olup olmadığını sormaya çalışıyorum. Eyleme mi geçeceksin, yoksa tepki mi göstereceksin? Geçmişimiz, etkilerini silemeyeceğimiz kadar, güçlü olabilir.”

Rachel yutkundu. “Ama... Brett’le ya da Ray’la evlenmek istemememin nedeni, geçmişim değildi. Evlenmiş olmak için evlenemezdim.”

“Bence en doğrusunu yapmışsın. Söyler misin, Carter’le bir ilişkiye girmekten, neden kaçınıyorsun? Senin için doğru adam olmadığını düşündüğün için mi, yoksa korktuğun için mi?”

“Ona âşık değilim,” dedi Rachel, inatçı bir ifadeyle. “iyi özelliklerini saymış olmam, onun, Mr. Doğru olduğunu düşünmemi gerektirmez.”

“Ne olduğunu düşünmeni gerektirir peki?”

Rachel bir yanıt vermedi. Kendisini ne denli sorgulasa da, Carter için ne hissettiğini, bilemiyordu. “Her şey çok karmaşık...”

“Hayat her zaman karmaşıktır.”

Rachel, başını iki yana salladı. “Senin için değil ama. Tanıdığım en tutarlı insansın.”

Crissy, son derece ciddi bir ifadeyle, Rachel’e baktı. “Ben de herkes gibi rol yapıyorum. Bak bir itirafta bulunayım. Neredeyse otuzuma geldim. Hiç evlenmedim. Şu randevulardan nefret ettiğimi söyleyip dursam da, bir sürü muhteşem erkekle tanıştım. Niçin onlardan birini seçmedim?”

Rachel, arkadaşının özel yaşamıyla ilgili pek düşünmemişti. “Neden peki?”

“Çünkü yapamıyorum. Çünkü bunu yapmaya hakkım yok. Benim cezam da hiçbir şekilde âşık olmamak, romantik anlamda mutluluğu yakalayamamak, çocuk sahibi olamamak.”

“Bu delilik ama... Neden böyle düşünüyorsun ki? Niçin cezalı olduğunu düşünüyorsun?”

Crissy, derin bir nefes aldı. “Lisedeyken hâmile kaldım. Son sınıftayken. Elbette kazaydı. Onunla evlenmek istemedim, o da çocuğu istemedi. Etraflıca düşününce, benim de bebeği istemediğimi fark ettim. Ve kolay yolu seçtim. Bebeğimden vazgeçtim.”

Crissy, ayağa kalkıp pencereye yöneldi. Kollarını kavuşturdu. “Bebeğime sahip çıkmalıydım. Annem ve babam arkamda duruyorlardı, yardım etmek istediler. Ama reddettim. Çocuğun, ayak bağı olacağını düşündüm. Bütün hayatım değişecekti, bunun olmasını istemedim. Bir sürü hayâllerim vardı. İronik olan ne, biliyor musun? Bebeğimden, hiç tereddüt etmeden vazgeçtim; ama o zamandan bu yana, onu hiç aklımdan çıkaramadım.”

Rachel arkadaşının yanına gitti. “Tanrım...”

“Gittikçe daha da kötü bir hâl alıyor. Belki otuzuma geldim ve annelik içgüdülerim, iyice harekete geçtiği için. Belki de suçluluk duygusu, katlanarak büyüdüğü için. Bilemiyorum. Oğlum, şu an on iki yaşında. Ailesi, bana fotoğraflarını yolluyor. İyi bir çocuk... Mutlu da... Aslında onun için, en iyisini yapmış olduğumu biliyorum.”

Rachel, ne diyeceğini bilemiyordu. Crissy’nin, böylesine büyük bir sırrı, bunca zamandır saklayabilmesine, inanamıyordu. Onunla görüşmek istiyor musun?”

“Bilemiyorum. Ne zaman istersem gidebileceğime dair teklifleri var, ama ne söyleyebilirim ki?”

“Sadece on sekiz yaşındaydın,” diye hatırlattı, Rachel. “Daha lisedeydin.”

“Çok tembeldim. İşin kolayına kaçtım. Artık verdiğim karardan pişmanlık duysam da, geriye dönüşü yok. Onunla ta-

nışmaya kalksam bile, çok geç. Onun için sadece, onu doğuran kadını. Annesi başka biri,”

Crissy, dönüp Rachel’e baktı. “Bunun nasıl bir duygu olduğunu, hayâl bile edemezsin. Ben, senin aileni kaybettiğinde, neler yaşadığını bilemem. Korkunç bir şey olmalı, hayatın boyunca bunun acısını yaşayacaksın. Önemli olan kayıplarının, bugününü, ne denli etkilediğini tahlil etmen... Carter’in, senin için bir önemi yoksa sadece yanında eğlendiğin biriye, sorun yok. Ama daha fazlasıysa, bu konuyu düşünmek zorundasın. Hep bir ailen olmasını istediğini söylersin. Dışarıda bir sürü uygun adam var fakat sanırım en güzeli, bebeğinin babasına âşik olman.”

Rachel, yavaşça başını salladı. “Ondan uzak durmamın nedenini bulmam lazım.”

“Bence de. Bu çok önemli bir konu... Hayatının geri kalanını ilgilendiriyor.”

Rachel, arkadaşını sıkıca kucakladı. “Başına gelenlere üzuldüm. Keşke düzeltmenin bir yolu olsa,”

“Sorun değil. Hepsi benim tercihimdi. Başa çıkabilirim.”

“Yalnız başına kalmamalısın ama. Konuşmak istersen ya da gidip oğlunla görüşmek... Yanında olurum. Gerçekten.”

“Teşekkür ederim. Ama şu sıralar, herhangi bir şey yapmak niyetinde değilim.”

“Şu an benim içimden gelen de bu.”

Crissy, Rachel’in karnına dokundu. “Benim zamanım var. Seninse yok. Bebekler, göz açıp kapayıncaya kadar doğarlar. Ve inan bana, doğar doğmaz da, her şeyi değiştirirler. Onları evlâtlık versen bile.”

Rachel başını salladı. Arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Bebekler her şeyi değiştirirlerdi. Önemli olan, ne yapması gerektiğini bulmasıydı.

Hayatında Carter olacak mıydı, olmayacak mıydı? Carter, kendisinden ne bekliyordu? Aynı önemde olan bir diğer soruydu, o Carter’den ne bekliyordu?

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

RACHEL, huzursuz bir hâlde, evin içinde dolanıp duruyordu. Normalde, hafta ortası tatil yapmayı, iple çekerdi. Sabahın köründe hazırlanmak için evin içinde koşturacağına, yatakta keyif yapmaya bayılırdı. Ancak bu sabah, fazlasıyla gergindi. Herhangi bir şeye odaklanmayı başaramıyordu. Bitkilerini budaması gerekse de, bundan dahi keyif alamayacağını hissediyordu.

Rachel, nedenin, Carter'le, neredeyse bir haftadır görüşmemesi olduğundan emindi. En az elli kez telefonu eline almıştı, fakat bir türlü arayamamıştı. Birincisi, Carter telefonu açtığında, ne söyleyeceğini bilemiyordu, ikincisiyse, önce Carter'in bir adım atmasını istiyordu.

Carter, onun hakkında yanılıyordu. Kesinlikle yanılıyordu. Belki de biraz haklıydı.

Rachel, arka balkona çıkıp, bitkilerin solmuş yapraklarını ayıklamaya başladı. "Demek, dünyayı, kollarımı açıp beklemediğim için, suçluyum," diye söylenmeye başladı, bir ara. "Be-

yefendiyse, bunu aynı anda, en az beş kişi için yapabilir. Sanki kimseyi önemsemiyorum. Bir sürü arkadaşım var, sevgi dolu-
yum...”

Sevgi mi? Birden sözcük, beyninde yankılanmaya başladı. Elbette, sevgiye aşka inanıyordu. Çılgınca âşık olmayı istiyordu. Kendini emniyette hissetmeyi, birini önemsemeyi, sonunda birilerine ait olmayı, deli gibi istiyordu. Bir yuvası olsun istiyordu.

Rachel içini çekti. Ne yazık ki âşık olmak, o aşka bağımlı olmak, sadece düşündüğünde bile, paniğe kapılmasına neden olan duygulardı. Birilerini sevmek, kaybetmek demekti. Hayır, bunları başkaları için isteyebilirdi, ama kendisine göre değildi.

Rachel, birden durakladı. Bu ne anlama geliyordu? Yani hayatını, korkularının yönetmesine izin mi verecekti?

“Elbette hayır,” diye mırıldandı. “Ben mantıklı ve ihtiyatlı biriyim, asıl bunlar, Carter için söylenemez.”

Carter’in çılgın bir yanı vardı, bu özelliği tabii ki, onun, yatakta heyecan veren bir adam olmasına hizmet ediyordu; ama gerçek hayat, sadece yataktaki performanstan ibaret değildi ki. Onunla birlikte olup, her sabah belirsiz bir güne uyanmaya, dayanabilir miydi? Carter, onu bir tür oyuna getirmemiş miydi? Kuralları kendisi koymuş, ardından da o kurallara uyduğu için, Rachel’i suçlamamış mıydı? Fakat şayet ikisi de yanılıyorsa, ikisi birden haklı olamazdı, değil mi? Tanrım, içinde bulundukları durumdan nefret ediyordu.

Rachel, arka balkondaki bitkileri, gereğinden fazla yolduktan sonra, içeriye girdi ve yapacaklar listesini eline aldı. Maddelerin hiç biri de heyecan vermiyordu; ama çamaşırlarını katlamak mecburiyetindeydi. Çamaşırları getirip kanepeye boşalttı, sehpanın üstünü boşalttı, televizyonu açtı.

Televizyonda, sabah programının başlamasını ummuştı ama bunun yerine, bir sokağın ortasındaki helikopter görüntüsüne bakakaldı. Sokak... Tanıdıktı.

“Riverside’den canlı yayındayız, sayın seyirciler. Emniyet-

ten aldığımız bilgiye göre, bu sabah, bir motosiklet mağazasına baskın yapıldı, ancak içeriden ateş açılınca çatışma çıktı. Verilen bilgiye göre iki kişi yaralandı, yaralıların mağazada mahsur kaldıkları bildirildi. Dediğimiz gibi, şüphelilerin, yaralıları alı koyduğu bilgisi bize ulaştı. Ne yazık ki yaralıların, tıbbi yardım da alamama durumu söz konusu...”

Muhabir sürekli anlatıyordu, ama Rachel dinlemiyordu. Carter’in çalıştığı mağazayı hemen tanımıştı. Bu Carter’in, içeride olduğu anlamına mı geliyordu? Adamlar, onun sivil çalıştığını, keşfetmişler miydi?

Rachel panik içindeydi. Panik, korku... Telefonu kapıldığı gibi Carter’in numarasını tuşlamaya başladı, fakat durakladı. Carter’i arayamazdı. Orada neler olduğunu bilmiyordu ki. Ya telefon yanlış zamanda çalarsa, ne olacaktı? Ya Carter’e zarar verirse, ne olacaktı?

Peki, ne yapacaktı? Rachel’in beyninde, düşünceler birbirini kovalıyordu. Göğsü sıkışıyor, nefes almakta güçlük çekiyordu. Ne yapması gerekiyordu?

Rachel, ani bir kararla, çantasını, arabanın anahtarlarını kapı ve sokak kapısına seğirtti. Başka ne yapabiliirdi ki?

On beş dakika sonra, Nina Brockett’in evinin önündeydi. Buraya gelmeye hakkı olup olmadığından, emin değildi. Carter’le, kavga ettiklerini öğrenmiş olabilirlerdi. O nedenle de, pek hoş karşılanmamaya, kendini hazırlasa iyi ederdi.

Kapıyı, Shelly açtı.

“Ben... Endişelendim de,” diye kekeleydi Rachel, bir açıklama ihtiyacı hissederek.

“Elbette, hepimiz endişeliyiz.”

“Gelmemin bir sakıncası yok ya.”

Shelly gülümsedi. “Sen aileden birisin, Rachel. Başka nereye gidecektin ki?”

Rachel’in, korkusunun bir bölümü kaybolmuştu. İnsanların, Carter’i üzdüğü için, kendisinden nefret ettiğini falan düşünmüş olmalıydı. Ancak Shelly’nin tavrına bakılırsa, kavgadan

haberdar bile değillerdi.

Gerçi madem flört ediyorlardı, bazı konularda tartışmaları da normaldi, öyle değil mi? Carter, neden tartışmalarından bahsetmemişti ki?

Shelly, doğruca mutfağın yanındaki oturma odasına yönelmişti. Nina, Merry ve Liz'in arasında oturmuş, televizyona dikkat kesilmişti. Rachel'in izlediği kanalı izliyorlardı. Nina, Rachel'i görür görmez, ayağa fırlayıp onu kucakladı.

"Seni aramayı düşündük," dedi Nina, Rachel'in ellerini sıkı sıkı tutarak. "Ama okulda olduğun için, karar veremedik. Bugün izinli miydin?"

Rachel başını salladı. "Televizyonda görünce, ne yapacağımı bilemedim. Hemen buraya geldim. Umarım sakıncası yoktur."

"Elbette yok," diye atıldı Merry, kanepede Rachel'e yer açarken. "Hepimiz kaygı içindeyiz. Elbette Carter iyidir, ama emin oluncaya kadar..."

Merry, daha fazla devam edemedi. Rachel yutkundu. O da aynı şekilde düşünüyordu. Elbette Carter iyiydi. Ancak emin oluncaya kadar, rahat edemeyecekti.

Liz, birden ayağa fırladı. "Ben içecek bir şeyler getireyim. Kahven var mı mama? Yoksa yeni yapayım mı?"

"Biraz ekle kızım," dedi Nina. "Bitki çayım da var, Rachel. İstersen ondan iç. Hiç değilse biraz yatıştırır."

Rachel, çayın sinirlerini yatıştıracağından kuşkuluydu, ama Liz'in, bir şeyler yapıp oyalanmak istediğini, fark etmişti. "Çok iyi olur, teşekkür ederim."

"Ben de sana yardım edeyim," dedi Shelly ve kız kardeşinin ardından mutfağa gitti.

Merry, annesinin elini sıkıca tuttu. "Buna dayanamıyorum," diye fısıldadı. "Bundan daha kötüsü, ancak Adam'ın da içeride bulunması olurdu."

"En iyisini dilemekten başka çaremiz yok canım," dedi Nina, kararlı bir ses tonuyla. Kızının kısa siyah saçlarını okşa-

dı. “Carter, ne yapacağını bilir. Hem akıllı hem de beceriklidir. İşini ne denli iyi yaptığını bilmez misin? Hem içeride kaç kişi var? On mu, yirmi mi? Bak göreceksin, o, yaralıların içinde değil. Öyle bile olsa, Carter çok güçlüdür. Kolay kolay kendini bırakmaz. Yaşamak için birçok nedeni var. En önemlisi de Rachel ve bebeği.”

Nina bunları söyledikten sonra, elini Rachel’e uzattı. Rachel, yaşlı kadının elini sıkıca tuttu. Tutar tutmaz da, Nina’nın elinden yayılan gücü duyumsadı, aynı anda da, içini büyük bir suçluluk duygusu sardı.

Hayır, Carter’in yaşama nedenlerinden biri değildi o. Belki bebek için yaşamak isteyebilirdi ama kasten olmasa da, Carter’i, bebekten de uzaklaştırmıştı.

Rachel, üst üste yutkundtu. Kendi kendine Carter’in, güçlü bir adam olduğunu, tekrar tekrar söyledi. Hayat doluydu. Yaralı bile olsa atlatırdı.

Rachel, içinden bunları söyleyip dursa da, endişe duymaktan kendini alamıyordu.

Dört kadın, saatler boyu, öylece oturdular. Binanın çevresindeki kuşatma sürüyordu, durumda herhangi bir değişiklik yoktu. Rachel, bir ara, bebeğinin iyiliği için, bir sandviç dişlemeyi kabul etti; ama her bir lokmayı çıkarmamak için, mücadele etmesi gerekti. Bu arada Nina, bir güç abidesi gibi, dimdik oturuyordu. Sadece, zaman zaman titreyen parmakları, kaygısını ele veriyordu. Merry, Liz ve Shelly ise, birbirlerine sarılmışlar, Carter’in iyi olduğunu tekrarlamaktan başka, bir şey yapamıyorlardı.

Saat birde, binanın içine göz yaşartıcı bomba atıldı ve birkaç polis memuru içeriye daldı. İçeriden silah sesleri geliyordu. Rachel’in yüreği ağzındaydı, korkudan nefes bile alamıyordu. Bu korkunç sahneyi izlemeye dayanamıyordu; ama yapabileceği başka bir şey de yoktu. Sürekli dua ediyordu.

Tanrım, lütfen Carter iyi olsun... Lütfen...

Yirmi dakika kadar sonra, silah sesleri kesildi ve sağlık gö-

revlileri binaya girdiler. Birkaç dakika sonra da, içeriden üç sedye çıkarıldı. Beş kadın, televizyona iyice yaklaştılar. Sedye-lere dikkatle bakıyorlar, yaralılarından birinin, Carter olup olmadığını, öğrenmeye çalışıyorlardı. Tam o sırada telefon çaldı.

Nina, derhal koşup telefonu kapı.

Merry, Rachel'in kolunu sıkıca tuttu. "Bize her durumda haber verecekler," diye fısıldadı. "Yaralıysa şefi arayacak, değilse kendisi."

Merry'nin tırnakları, Rachel'in etine geçmişti, ama Rachel aldırmadı. Dua ederek bekledi, bekledi.

"Carter, sen misin oğlum?"

Odada derin bir sessizlik oldu, ardından Nina, kendini kanepeye bıraktı, ağlamaya başladı. Aynı anda elini kaldırdı, başını hızla salladı.

"Carter iyi," dedi. "İyi."

Rachel ve Merry, birbirlerine sarıldılar. Shelly'yle Liz de, sarmaş dolaş olmuşlardı. Ardından sevinç içinde, hep birlikte bir daire oluşturdular.

"Çok zor," dedi Liz bir ara, gözyaşlarını elinin tersiyle silerken. "Frank'm da, her gün, canını tehlikeye attığını bilmek, korkunç bir şey, ama dayanıyorum. Hepimiz dayanıyoruz. Birbirimize destek oluyoruz. Artık sen de aramızdasın."

Rachel, yanaklarına süzülen yaşları yokladı. Silerken, ağladığına şaşırmadan edemedi.

"Birbirimize güç veriyoruz," dedi Shelly de, derin bir nefes alırken.

Rachel, sadece başını sallayabildi, boğazı öylesine düğümlenmişti ki, konuşamıyordu.

Brockett kadınları, birbirlerine sırtlarını dayamışlardı, en zor durumları, bir kale gibi dayanıklı kalarak, atlatmayı biliyorlardı. Rachel, hayatı boyunca, hep böyle bir bağ istemişti.

Nina telefonu kapattı. "Hiçbir şeyi yok," diye bilgi verdi. "Tutuklamalara yardım etmesi ve basın açıklamaları yapması gerekiyormuş, sonra da raporunu yazacakmış."

Carter'in kardeşleri homurdandılar.

"Ah şu raporları yok mu," diye söylendi, Merry. "Buna alışman gerekecek, Rachel."

Nina, Rachel'e gülümsedi. "Bunların hepsine alışmalısın, canım. Carter'in babasının, tehlikeyle iç içe yaşamasını istemedim, ama yapılacak bir şey yoktu. O bir polisti. Onu değiştirmeye kalkamazdım. Yapılacak tek şey dua etmek, meşgul olmak ve hâlâ şans verilmişken, sevmek."

Rachel başını salladı. Carter'le, normal bir hayat sürüyor olsaydılar, muhtemelen, Nina'nın tavsiyelerine uyardı. Ancak Carter'le aralarındaki anlaşmazlık, onun işiyle ilgili değildi. Çok daha fazlası vardı.

"Şimdi gitmem gerekiyor," dedi, Rachel. "Carter'in iyi olmasına çok sevindim."

Nina, Rachel'e sarıldı. "Benim Carter'im dünya iyisidir."

"Evet, öyle. En iyilerden biri..."

Bu doğrudu. Zaten sorun, Carter'in iyiliği değildi. Sorun, onun duyguları ve kendi duygularıydı.

Carter, o akşam saat sekize doğru, raporunu yazmayı tamamladı. Bitkin bir hâldeydi; ama uzun zamandır üzerinde çalıştıkları işi, sonuçlandırmışlardı. Kötü adamların bir kısmı hapishaneye gönderilmiş, bir kısmı da hastaneye kaldırılmıştı. İyi adamlarsa güvendeydi. Derin bir nefes aldı. Polis olduğu için, kendisiyle gurur duyuyordu.

Carter, evinin garajına arabasını park etti ama içeriye girmek yerine, yolun karşısına geçip, annesinin kapısını çaldı. İçeriye girip oyalanacak değildi, ama annesi, onu görmek konusunda ısrarcıydı. Nina Brockett, oğlunun iyi olduğunu gözleyle görmeden, uyuyamayacağını söyleyip durmuştu.

Nina kapıyı açınca bir şey söylemektense, oğlunu kendine çekti ve sıkıca sarıldı.

Carter, annesinin, ne denli ufak tefek olduğunu düşünme-

den edemedi. Bütün gün, kadıncağıza ecel terleri döktürmüş olmalıydı.

“İyiym mama,” diye mırıldandı.

“Elbette iyi olacaksın. Başka ne bekliyordun ki? Sen sadece işini yapıyorsun, canım. Yine de ortalıkta kurşunlar vızıldayınca... Bir annenin endişelenme hakkı vardır.”

“Bu konuda ne denli iyi olduğunu bilirim.”

Nina, geriye çekilip, oğluna uzun uzun baktı. “Çünkü pratiğim var. Hepimizin var gerçi.”

“Kızlar burada mıydı?”

Carter, sorar sormaz saçmaladığını düşündü. Kardeşlerinin üçü de, haberi duyar duymaz, buraya dolmuş olmalıydı

“Ve Rachel,” diye haber verdi, Nina. “Televizyonda olayı görünce, hemen buraya gelmiş. Geldiğine sevindim. Böyle zamanlarda kadınlar, ailesinin yanında olmak ister.”

“Rachel burada mıydı?”

“Başka nerede olacaktı?”

İyi soru, diye düşündü, Carter. Rachel’i merak ediyordu, epeydir konuşmamışlardı ve hâlen, ona kızgın olduğunu sanıyordu.

“Çok endişelenmiş,” diye devam etti Nina, oğlunu göğsünden dürterken. “Ve onun durumundaki bir kadının, kaygı yaşamaması gerekir.”

“Biliyorum. Şey... Gitti mi?”

“Sen arayıp, iyi olduğunu söyledikten sonra... Konuşmadınız mı siz?”

Carter, başını iki yana salladı.

Nina, onu dışarıya doğru itti. “O zaman git de ara kızını. Hatta yanına git. Korkudan aklı çıktı zavallının. Bu tür durumlar hepimiz için çok zor Carter, ama Rachel için, çok yeni. Alışması zaman alır. Git de iyi olduğunu gözleriyle görsün.”

“Teşekkürler mama,” dedi Carter. “Seni seviyorum.”

Nina gülümsedi. “Ben de seni seviyorum. Beni gururlandır-dın oğlum.”

Carter, annesinin evinden ayrılp, kendisinininkine geldi.

Demek Rachel, annesinin evine gelmişti. Bu ne anlama geliyordu? Kaygısı, kızgınlığına galip mi gelmişti? Onu arasa mıydı? Yoksa annesinin önerdiği gibi, uğrasa daha mı iyi olurdu? İçinden bir küfür savurarak, kapıyı açtı.

Carter ışığı açtı, oturma odasına geçti ama birden olduğu yerde kalakaldı. Rachel, kanepede kıvrılmış yatıyordu. Goldie ise kanepenin diğer ucuna yatmış, başını da Rachel'in bacağına yaslamıştı.

Rachel, birden gözlerini açıp, Carter'e gülümsedi. "Selâm. Liz, bana yedek anahtarının yerini gösterdi, ben de içeriye girdim. Goldie'nin mamasını verdim, sonra da bekleyeyim de, iyi olduğunu kendi gözlerimle göreyim dedim."

"İyiyim."

"Farkındayım." Rachel doğruldu ve çıplak ayaklarını kanepeden sarkıttı. "Belki beni ararsın diye düşünmüştüm."

"Aramamı isteyip istemediğini bilemedim."

Rachel'in yemyeşil gözleri, pırıl pırıldı. "İsterdim. Her şeye karşın, seninle konuşmayı isterdim."

Bundan ne çıkarması gerekiyordu? Annesinin dediği gibi, fazlasıyla kaygılandığını mı? Tamam, belki kaygılanması iyiye işaretti; ama Carter'in istediği bu kadar değildi.

"O zaman şimdi konuşalım."

Carter, gidip kanepenin karşısındaki iskemleye oturdu. O sırada Goldie, kuyruğunu neşeyle salladı; ama kanepedeki rahat yerinden kımıldamadı.

"Korktun mu," diye sordu, Rachel.

Carter'in beklediği soru ya da konuşma konusu, bu değildi. Ama Rachel, birkaç dakika lafı dolandırmayı tercih ediyorsa, buna saygı duymalıydı.

"Pek sayılmaz. Mağazada, kimse polis olduğumu bilmiyordu, o açıdan güvendeydim. Bir kaza kurşunu gelebilirdi tabii, ama küçük bir olasılıktı. Daha çok, bir bekleme oyunu oynadığımı söyleyebilirim."

“Bense korkudan öldüm,” diye itiraf etti, Rachel. “Annenle kardeşlerin de öyle. İnsanların yaralandığını duyunca, korkmamak elde değildi. Senin, yaralılarından bir olabileceğini düşündük.”

Carter, kollarını kaldırıp, pazılarını şişirir gibi yaptı. “Gayet iyiyim.”

Rachel, biraz kımıldanıp, Goldie’nin başını okşadı. “Ailene, kavga ettiğimizizden bahsetmemişsin. Bense aksini düşündüm, o yüzden de annenin evine giderken, biraz tedirgindim.” Başını kaldırıp, Carter’in yüzüne baktı. “Sahte flörtümüzün bittiğini söylemek için, bir şansın vardı. Niçin kullanmadığını merak ettim.”

“Hiç aklıma gelmedi,” dedi Carter, içtenlikle. Olanlara kızmış ve şaşırılmıştı; ama bunları başkalarına anlatmayı hiç düşünmemişti.”

Rachel’in gözleri hafifçe irileşti. “Tamam, sana inanıyorum. Ama bu beni tuzaga düşürdüğün gerçeğini değiştirmez, Carter. Kuralları kendin koydun, ama ben o kurallara uyduğum için kızdın.”

Carter, önünde sonunda, bu konuya döneceklerini biliyordu. “Belki,” diye mırıldandı. “Ama o kuraları, sen, her şeyi buna uygun bir şekilde başlattığın için, belirledim.”

“O zaman, seni hiç tanı mıyordum,” diye itiraz etti, Rachel. “Benim bebeğimle ilgileneneğin, hiç aklıma gelmemişti.”

“Belki de hakkımda bir yargıya varmadan önce, beni tanımaya çalışmalıydın. Kendi çocuğuna sırtını dönecek bir serseri olmadığımı, anlamaya çalışmalıydın.”

Rachel, dudaklarını büzüp başını salladı. “Haklısın. Hâmile kaldığımı anlayınca, paniğe kapıldım. Galiba, ortada baba olmayınca, işlerin daha kolay yürüyeceğini düşündüm.”

“Yani, her şeyi tek başına yapmayı istedin, öyle mi?”

“Tam olarak öyle de değil, ama sanırım, makul düşünemediğim bir dönem geçirdim.”

“Peki ya şimdi?”

“Artık seni tanıyorum, sorumluluk sahibi bir adam olduğun biliyorum. Bebeğimin hayatında olacağına, kuşkum yok.”

“Bu iyi mi, kötü mü?”

Rachel gülümsedi. “İkisi de.”

Carter, içini çekti. “Seni tuzağa falan düşürmedim. Daha doğrusu, kasten bir şey yapmış değilim. Kendiliğinden gelişti. Kurallardan söz ettiğimde, itiraz etmedin. Senin için, sakıncası olmadığını düşündüm.”

“Senin için, sakıncası var mıydı?” Rachel, soruyu nefes nefese sordu.

“Biraz. Tam olarak ne hissettiğimi bilmiyorum Rachel, ama bir bebeğimiz olacak. Sanırım kızımız, daha fazlasını hak ediyor. Gerçek anlamda çaba sarf etmemizi, hak ediyor.”

“Bebeğimizin kız olacağından emin değiliz.”

“Ben eminim. En çok emin olduğum konulardan biri de bu.”

“Keşke seni şoke etmek için, bir erkek bebek doğursam.”

Carter gülümsedi. “Bu çok hoşuma gider.”

Rachel ona sokuldu. “Ne istiyorsun peki?”

O an istediği tek bir şey vardı. *Rachel*. Onu kollarına almak, sevişmek ve gözlerini kapadığında, onun yanında olduğunu bilmek istiyordu.

Ancak Rachel, bundan söz etmiyordu. Genel anlamda, hayatıyla ilgili ne istediğini soruyordu.

Carter, yanıtının değişmediğini fark edince, durakladı. Aynı şeyi istiyordu. *Rachel*'i. Uyandığında, onun, yanında yattığını görmek istiyordu.

Sevimsiz bir gerçek olabilirdi, ama böyleydi. Şimdi ne yapacaktı? Hiçbir zaman, uzun süreli ilişkilerin adamı olmamıştı. Peki, şimdi ne diye bu tür şeyler düşünüyordu? Niçin Rachel için düşünüyordu? Bebekleri olacağı için mi?

Başını iki yana salladı. Hayır, bebeğin iyiliğini düşünmekten, çok daha fazlası vardı.

“Carter... O kadar zor bir soru sorduğumu sanmıyorum.”

“Denememizi istiyorum, Rachel. Çıkmamızın gerçek olmasını istiyorum.”

Aslında daha fazlasını söylemek istiyordu, ama içinden bir sesin uyarısı, devam etmesini engelledi. Rachel’in, çok fazla üstüne gitmemesini söylüyordu, içindeki ses. Aksi takdirde, Rachel’in, korkup kaçma ihtimali olduğunu... Halen Rachel’in geri çekildiğine, aralarına mesafe koyduğuna, yoğun duygulardan ürktüğüne inanıyordu. Hayır, onu kaçırmayı göze alamazdı.

Rachel, alt dudağını ısırdı. “Yani, gerçek bir flört mü istiyorsun?”

Carter başın salladı. “Bunu denemeye var mısın?”

Rachel, derin bir nefes aldı. “Sanırım deneyebilirim.” Gü-lümsedi. “Tamam, biraz gerildim ama geçer.”

Carter, ona düşünmek için, fazla zaman tanınamaya karar vererek, ayağa kalktı. Rachel’e sokulup elini tuttu, onu ayağa kaldırdı. “Gergin misin? Hem de benim yanımda, öyle mi?”

“Sen çok tehlikeli bir adamsın,” diye hatırlattı, Rachel.

“Hem de çok tehlikeliyim,” diye mırıldandı Carter, dudakları, sadece birkaç milim uzaktaydı. “Yatakta iyiyim ama.”

“Fena sayılmazsın.”

“O kadar mı?”

Rachel güldü. “Tekniklerinin bazılarını, revize etmen gerek.”

“Ne tür revizeden söz ediyorsun? Söylemek ister misin?”

Carter, Rachel’i kucağına aldı. “Dur, daha iyisi, göstersen... Diyorum.”

Cumartesi sabahı, Carter, duştan çıktığında, Rachel’i, banyoda kendisini beklerken buldu. Baskının olduğu o günden beri, Rachel, kendi evinden çok, onun evinde kalıyordu. Daha önce bir kadınla, aynı evi paylaşmış değildi, hoşlanacağını da sanmazdı. Ama Rachel’i evde görmek, epeyce hoşuna gidiyor-

du.

Birbirlerine yakın olmalarının bir avantajı, birlikte yaşayan çiftler gibi, düzenli olarak sevişmeleri idi. Önceki akşam sevişmeden önce, çıtır çıtır uzanıp sohbet etmişlerdi. O sabahsa, mutfak tezgâhının üzerinde sevişmişlerdi.

“Sırtımı sabunlamak istiyorsan, duşa geri dönebilirim,” dedi Carter, havluya uzanırken.

“Bayılırdım ama annen aradı. Giderken, buz götürebilir miyiz, diye sordu. Buzluğunda sorun varmış da.”

“Hiç şaşırmadım,” dedi Carter, gülümseyerek. “Neredeyse yüz yaşında. Geçtiğimiz Noel’de, kızlarla ona yeni bir buzdolabı almayı düşündük, bir şekilde öğrendi ve âdeta deliye döndü. Çok para olduğundan dem vurdu. Dördümüzün bölüşeceğimizi açıkladıysam da dinletemedim... Hey, ne oldu?”

Rachel gülüyordu.

“Ailenden söz ederken, yüzünün aldığı ifadeye bayılıyorum. Sesinin sıcacık tonuna da... Beni mutlu ediyor.”

“Öyle mi?” Carter, kendisinin ıslak, Rachel’in üstünün giyinik olmasına aldırmadı ve onu kendisine çekti. “Asıl sen beni mutlu ediyorsun.”

“Buna sevindim.”

Öpüştiler. Carter, dudaklarının, Rachel’in dudaklarına değdiği an, içinin büyük bir arzuyla dolduğunu fark etti.

“Oldukça istikrarlı birisin ama biliyorsun, acelemiz var. Buzu alıp, yarım saat içinde orada olmamız gerekiyor. Yoksa biliyorsun, hiç itiraz etmezdim.”

“O zaman bu akşam,” diye mırıldandı, Carter.

“Tamam, vazgeçsen bile seni yatağa sürüklerim.”

Rachel o sırada, Carter’in, baldırındaki izi fark etti. “Birlikte olduğumuz ilk akşam, bu izi fark etmiştim. Alışılmadık bir iz, değil mi? Nasıl oldu?”

Carter, havluyu beline sardı. “Altı yaşındaydım. Perdeye tırmanmaya kalktım. Annem sürekli yapmamamı, canımın yacağını söyleyip durdu. Pencereye doğru düştüm ve bacağım

kesildi. Annem biraz daha gayret etsem, kendimi o gün öldürebileceğimi söyler.”

Rachel irkildi. “Tanrım, iyi ki bu kadarla kurtulmuşsun. Neyse, yaramaz çocuk, artık giyinsen iyi olur.”

Rachel, hızla banyodan çıktı. Carter, onun ardından baktı. Rachel, bedenindeki değişikliklerin farkında değilmiş gibi görünüyordu, ama Carter farkındaydı. Göğüsleri daha da dolgunlaşmış, daha hassaslaşmıştı. Karnında hafif bir bombe oluşmuş, beli kalınlaşmaya başlamıştı. Yüzüne de bir pırıltı gelmişti, artık eskisinden de daha güzeldi.

Carter, daha önceki ilişkilerinde, kısa bir süre sonra, kendisini öylesine baskı altında hissederek ki, şimdi her şeyin yolunda gitmesine oldukça şaşırıyor, ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. Kendisini, Rachel’e aitmiş gibi hissediyordu. Rachel, bir şekilde onu tamamlamıştı, bundan böyle hep onun yanında olmayı istiyordu.

Carter durakladı.

Rachel’e, âşık olmayı istiyordu. İstiyor muydu? Kimi kandırıyordu?

Âşıktı...

Aşkı, hiçbir zaman bulamayacağını sanıyordu... Bulmuştu. Peki, ne yapacaktı?

Rachel, su savaşının ardından, Liz’in küçük kızlarını, bahçenin güneş alan tarafında kuruları.

Ne kadar harika bir gün, diye düşündü; kızlarla birlikte çimenlere uzanıp, bulutların ağır ağır geçişini izlerken.

“Şu Goldie’ye benziyor, dedi, kızların küçüğü olan Erin.

“Oh, ben de gördüm,” dedi Rachel.

Arkalarından, aile üyelerinin neşeli sohbetleri geliyordu. Erkekler, spor gibi manalı bir konu seçmişler, kadınlarsa, yemeklerden sohbet ediyorlar, bir yandan da çocuklara laf yetiştiriyorlardı. Carter, bir saat önce çıkmıştı. Rachel, onun dönüşü-

nü, sabırsızlıkla bekliyordu.

“Rachel Yenge, seneye yuvaya gittiğimde, senin sınıfında olabilir miyim,” diye sordu, Erin.

Rachel, parmaklarını küçük kızın ipeksi saçlarında dolaştırdı. “Sanırım öğretmenin, Mrs. Reed olur canım.”

Erin’in yüzü anında ekşidi. “Ama ben senin sınıfına gelmek istiyorum.”

Rachel küçük kıza, dayısıyla ikisin bir bebekleri olacağını, bu yüzden, başka bir öğretmenin sınıfına gitmesini gerektireceğini, nasıl açıklayacaktı?

“Çünkü ben seni zaten tanıyorum ve ne kadar muhteşem bir çocuk olduğunu biliyorum. Mrs, Reed’in de, seni tanıma ayrıcalığına sahip olması gerekir. Bence onu çok seveceksin. Çok komik biridir. Ben şahsen, onun sınıfında olmak isterdim.”

Erin kıkırdadı. “Sen çok büyüksün ve öğretmensin. Yuva sınıfına gidemezsin.”

Aynı anda üstlerine bir gölge düştü.

“Carter Dayı,” diye bağırdı Erin ve kalkıp oturdu. “Döndün!”

“Evet, fıstığım.” Carter, elini Rachel’e uzattı. “Birkaç dakika, Rachel’i sizden çalacağım. Tamam mı?”

“Ama uzun sürmesin!”

Carter güldü. “Anlaştık.” Rachel’i ayağa kaldırdı.

“Nereye kayboldun sen? Arkamı döndüm, hemen gitmişsin. Arkamdan iş mi çeviriyorsun?”

“Ara sıra.”

Carter, Rachel’i kapıya yönlendirdi, sonra da eve götürdü. İçeriye girdiklerinde, Rachel’i omuzlarından tuttu.

Rachel, onun yakışıklı yüzüne bakarken, içinin heyecanla dolduğunu hissetti. Onunla yalnız kalmak bile, kalbinin ağzına gelmesi için yeterliydi. Parmak uçlarında yükselip, onun dudaklarına bir öpücük kondurmayı düşündü; ama Carter, iki elini birden, ellerinin içine aldı.

“Seninle konuşmak istiyorum, Rachel,” dedi Carter, son de-

rece ciddi bir ifadeyle.

“Ne hakkında?”

“Birkaç şey var. İkimiz de, tanıştığımız gibi sevişmeyi plânlamamıştık. Hâmile kalmanı da... Hamileliğin, olayları biraz karmaşık hâle getirdi.”

Rachel yutkundu. İçi korkuyla dolmuştu. Carter ne demeye çalışıyordu?

“Başımıza gelenleri, kaderin bir cilvesi olarak değerlendirmekten, başka çaremiz yok. Zaman zaman, artık hayatımın kontrolü elimde olmadığı için, bozulmadım değil.”

Rachel, ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. Carter’in, şu ana dek söylediklerine katılmaması, mümkün değildi. Ama o fazla ciddi ifadesi, korkusunun derinleşmesine neden oluyordu.

“Ben hiçbir zaman, bir kadınla, sonsuza dek gidecek biri olmadım,” diye devam etti, Carter. “Diğer insanlar âşık olup evlenirdi, ama bu benim başıma gelemezdi.”

Rachel, birdenbire, kulaklarının uğultusunu duydu. Başı da dönüyordu. Sanki soğuk alınlığı geçiriyordu. Bütün bedeni kaskatı kesilmişti. Gitmesi... Buradan, hemen gitmesi gerekiyordu.

“Carter,” dedi, ama Carter, başını iki yana salladı.

“İzin verirsen bitirmek istiyorum.”

Hayır, bitirmesine hiç gerek yoktu, zaten fazlasıyla konuşmuştu.

“Bunu doğru dürüst yapmak istiyorum, Rachel. Yapmak zorunda olduğum için değil, ama ikimizin isteği de bu olduğundan. Seni seviyorum, Rachel. Bunun nasıl, ne zaman olduğunu bilmiyorum ama oldu, *seni seviyorum*. Sonsuza dek birlikte olmak istediğim kadın, sensin. Seninle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum. Senin hayâllerini, düşlerini paylaşmak istiyorum. Birlikte plânlar yapalım, bir sürü daha çocuk sahibi olalım, bir aile kuralım istiyorum. Sadece seninle olmak istiyorum.”

Carter, Rachel’in ellerini bıraktı. Cebinden minik bir kutu

çıkardı ve kapağını açtı. Öğle güneşinde, iri bir tek taş, pırıl pırıl parladı.

“Bu aşamaya gelmem, epeyce zaman aldı; ama sonunda buraya ulaştığım için, çok mutluyum. Seni seviyorum Rachel, benimle evlenir misin?”

Kıtaap Gizemli - Carama Birdost

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

RACHEL şaşkınlıkla, bir yüzüğe, bir Carter'e baktı. Bütün benliğini, içini yakan bir panik duygusu sarmıştı. Buradan, bir an önce kaçıp gitme hissi, öylesine baskındı ki... Hayır, bütün bu olanlar yanlıştı. Evlenmek istemiyordu. Carter'le olmazdı. Hayır, hayır! Olamazdı. Carter, her şeyi böyle mahvedemezdi.

"Çok hızlı davranıyorsun," dedi Rachel, nefes nefese. Gözü kapıdaydı ama içinden bir ses, Carter engel olmadan, kapıdan çıkamayacağını söylüyordu. Önce onunla konuşmak zorundaydı.

"Bir bebeğimiz olacak, Rachel."

"Biliyorum, ama bunun için evlenmek şart değil."

Carter'in gözlerindeki parıltı, söner gibi oldu. Elindeki minik kutuyu kapattı. "Benimle evlenmek istemiyorsun," dedi, kupkuru bir sesle.

"Carter bak. Sen harika bir adamsın. Aslında mükemmel-sin, demeliyim. Muhteşemsin. Şayet isteyerek hâmile kalacak olsaydım da, bebeğimin babası olarak, seni seçerdim. Benim

anlamadığım şey, niçin her şeyi değiştirmek zorunda olduğumuz. İyi bir ilişkimiz var. Bunu değiştirmeyelim. Baskıya boyun eğmeyelim.”

Rachel konuşurken, Carter'den bir parça uzaklaşmıştı. Artık kapı, daha yakındaydı. Dışarıya bir çıkabilse, göğsündeki sancı belki azalır, daha rahat nefes alabilirdi.

Carter, bunun olduğuna inanamıyordu. Bunca yıldır sayısız kadınla çıkmış, hemen hemen her biri, evlenmeleri için, âdeta yalvarmıştı. Hiç biriyle ilgilenmemiş, Rachel'i beklemişti. Sonunda onu bulmuş, ama evlenme teklifini kabul ettirememişti. İşte, elinde yüzüğüyle, karşısındaydı; ama onun gözü kapıdaydı. Tanrım, bir an önce yanından uzaklaşmak için, sabırsızlanıyordu.

Buna ilahi adalet denirdi. Ya da kozmik bir şaka mı, demeliydi? Fakat hayatı boyunca, hiç kimseyi ne aldatmış ne de kandırmıştı. Bütün ilişkilerinde dürüst davranmıştı.

Carter'in içi acıyordu. Duygularını, yüreğini, içini açtığı takdirde, Rachel'in razı olacağından o kadar emindi ki. Hatta Rachel'in de, kendisini sevdiğini fark etmesini ummuştu. Rachel'in, duygularını tam olarak tahlil edemediğini, kendi duygularını öğrendiği takdirde, karşılık vereceğini garanti görmüştü. Tanrım, Rachel'le ilgili, bu kadar yanılmış olabilir miydi?

Rachel yavaşça, Carter'in koluna dokundu.

“Onur duyduğum Carter, gerçekten. Bunun, senin açısından, ne denli büyük bir adım olduğunun farkındayım. Dürüst olmam gerekirse, daha önce söylediklerinin bir kısmı doğrudu. Ben duygusal anlamda kendimi biraz çekiyorum. Bunu zorlamanın anlamı yok. Tam olarak kendini veremeyen, mesafe bırakan, kısacası her bakımdan istediğin gibi olmayan birine, niçin bağlanacaksın ki?”

“Benim adıma konuşma, lütfen,” dedi Carter. Öfkesinin kabadığını hissediyordu. Öfke, reddedilmenin getirdiği acıyı maskeliyor da olabilirdi. Zaten içinde bulunduğu durum, bir

maskenin ardına girmeyi zorunlu kılıyordu. “Denemek istemeyen, şans vermeyen sensin.”

Rachel, bir adım geriledi. “Bu benim seçimim. Senin evlenmek istemen, benim de istekli olmamı gerektirmez. Sadece bir soru sordun, reddetme hakkım vardı.”

Carter, elbette bunu biliyordu. Rachel’in, onun gibi düşünme, evlenme teklifini kabul etme zorunluluğu yoktu. Ama bunu bilmesine rağmen, kabullenmekte güçlük çekiyor, onu üzme, incitmek istiyordu.

“Sen bir seçim yapmıyorsun, Rachel,” diye söylendi Carter, öfkeyle. “Kaçıyorsun. On dört yıl önce olmuş bir şeye, tepki gösteriyorsun. Kendini yeniden sevmeye bırakmazsan, kaybının acısından kurtulamazsın, hiçbir zaman özgür olamazsın. Bırak, yüreğin sevgiyle çarpsın, bırak yeniden güvensin ya da kırılsın.”

Rachel gözlerini kıstı. “Tabii. Çünkü bu her şeyden önemli, değil mi? Sonuç olarak, Muhteşem Carter Brockett, sana evlenme teklif ediyor. Sevinçten havalara uçmuyor, minnettarlıkla ayaklarının dibine yığılmıyorsan, belli ki sende bir sorun vardır.”

“Öyle bir şey söylemediğimi sen de biliyorsun.”

“Ama ima ettin. Seninle evlenmek istemiyorum, Carter. Sadece istemiyorum, kabul etmek bu kadar zor mu? Gerçi ne istersen onu düşün, umurumda değil.”

Rachel, bunu söyledikten sonra, arkasına bile bakmadan çekip gitti.

On beş dakika sonra Carter, Mavi Köpek Barı’na girdi. Biri ismini seslendi, ama yanıt vermeye fırsat bulamadı. Çünkü birden bir alkış tufanı koptu.

“İyi işti,” diye bağırdı, polislerden biri. “Postu kurtarmak, her zaman iyi iştir.”

Carter, başını sallayıp gülümsemeye çalıştı. Arkadaşlarının desteği, takdiri, elbette güzeldi; ama kafasında başka şeyler vardı.

“İçkiler bizden,” dedi Jenny, gülümseyerek. Carter’in tabureye yerleşmesini bekledi. “Ne istersen.”

“Sadece bir bira,”

Jenny, birayı doldurup Carter’in önüne bırakırken, kaşlarını çattı. “Ne oldu Carter? Yüzünde kahraman ifadesi yok.”

“Kahraman falan değilim. Yapmam gerekeni yaptım, bu kez kötü adamlar galip gelmedi. Hepsi o kadar.”

“İyi de bundan, biraz daha heyecanlı olman gerekmez mi?”

Carter, bir şey söylemektense, cebindeki kutuyu çıkardı ve Jenny’ye doğru itti.

Jenny kutuyu açtı, pırıl pırıl yüzüğe baktı. “Çok güzel. Gerçekten etkilendim.”

“Oysa o hiç etkilenmedi. Geri verdi.”

“Oh.” Jenny kutuyu kapattı. “Buna çok üzüldüm.”

“Gerçekten mi? İçten içe sevinmen gerekmez mi? Hatta birkaç eski sevgilimi arayıp, birlikte parti yapmayı teklif etmen, Carter, sonunda hak ettiğini buldu diye, içmeniz gerekmez mi?”

Jenny, hemen önlüğünü çıkardı. “Ben ara veriyorum John,” diye seslendi, diğer barmene. Ardından, barın önüne dolaştı ve Carter’in, kolunu tutup çekti.

Personelin mola alanına geldiklerinde, Jenny, kapıyı kapatıp Carter’e döndü.

“Söylesene Carter, neden söz ediyorsun? Hiçbir zaman senin için, kötü bir dileğim olmadı benim.”

“Biliyorum, özür dilerim. Sadece olanlara tepki göstermeye çalışıyorum, o kadar.”

Carter, plastik sandalyeye kendini bıraktı, gözlerini kapadı. “Niçin bunun olacağını göremedim? Nasıl oldu da her şeyin, güllük gülistanlık olacağını sandım? Aşka inanamayan, ben değil miydim? Hiçbir ilişkinin sonsuza dek süremeyeceğine inanan... Sırf aşka inanmamı sağlayan birini buldum diye, her şeyin bir anda yoluna girmesi, mümkün müydü? Kimi kandırdığımı sandım?”

Carter, acı çekiyordu. Hiç tahmin edemeyeceği kadar, canı yanıyordu. Jenny'ye baktı. "Sana yaşattığım bu muydu? Bu kadar acı çekmene, neden olmuş muydum? Söylesene, bu denli canını yaktım mı?"

Jenny, Carter'in önünde diz çöktü. "O kadar da kötü değildi. Seni seviyordum ama yeniden kendimi bulamayacak kadar acı çektiğimi, söyleyemem. Şu an içinin yandığını biliyorum, ama düzeleceksin. Ne derler, bilirsin. Zaman her şeyin ilacıdır. Yaran küllenir. Hem bunları düşünmeden önce, bana yanıt ver. Çok çabuk sonuç çıkarmıyor musun? Muhtemelen Rachel'i, hazırlıksız yakalamışsındır. Belki her şeyi baştan düşünüp, geri döner."

Dönmez, diye düşündü Carter. Keşke birasını barda bırakmasaydı. Şimdi sarhoş olmayacaktı da, ne zaman olacaktı?

"Rachel'in döneceği yok," diye mırıldandı. Aşkla ilgisi yok, düşünmek bile istemiyor. Korkuyor..."

Carter, Rachel'in ailesini nasıl kaybettiğini, hayatta nasıl tek başına kaldığını, kısaca anlattı.

"Yani tepkisinin, seninle alâkası yok," dedi Jenny. "Tepkisinin nedeni korkusu..."

"Onun, başka bir motivasyonla böyle hareket ettiğini, düşünmek istiyordum. Korkudan daha güçlü bir şey yüzünden... Yanılmışım."

Carter, elbette bir risk olduğunu biliyordu; ama başaracağını sanmakla, ne büyük aptallık etmişti. Kaybetmişti. Bundan emindi ve içinin bomboş olduğunu hissediyordu.

"Yani vazgeçiyorsun, öyle mi?"

Carter, Jenny'nin yüzüne baktı. "Başka ne yapabilirim ki? Onu, benimle evlenmesi için, zorlayacağımı sanmıyorsun ya? Benimle evlenmek istemediğine göre..."

"O kadar basit değil. Rachel'in, seninle birlikte olmak istediği çok açık. İşi dışında, çalışmadığı bütün zamanını, seninle geçirmiyor mu? Belki de hiç uyarmadan, kuralları değiştirmen yüzündendir. Belki de ona biraz zaman tamsan, her şey değişe-

bilir.”

“Ya değişmezse...”

“Değişmezse, şu an bulunduğun durumdan daha kötü olmayacaksın, Carter. Ama şimdi vazgeçersen, hiç şansın kalmayacak.”

Carter, öne doğru eğildi. “Rachel, beni seviyordur ya da sevmiyordur, Jenny. Benim vazgeçmem ya da geçmemem, bunu değiştiremez.”

“Kızın, geçmişiyile hesabını bitirmediğini söyleyen, sensin. Acaba, henüz duygularını tahlil edememiş olamaz mı? Sadece geçmişine tepki gösterdiğini söyledin. Ona zaman ver. Seni özlesin. Bekle bakalım ne olacak? Ne yapacağına, ondan sonra karar ver.”

Carter, başını hafifçe salladı. “Tamam.” Rachel’e zaman tanıyacaktı. Zaten başka biriyle birlikte olacak olmadıktan sonra, Rachel’in istediği kadar bekleyebilirdi. Nasılsa günlerini, onu düşünerek geçirecekti.

Jenny gülümsedi. “Aşka biraz olsun güvenmelisin.”

“Ben aşka güvenirim, sorun Rachel’in güvenmemesi.”

Rachel, birkaç gün boyunca, Carter’den haber almayı beklememişti; ama onu çok özlemişti. Onu görmek için, inanılmaz ihtiyaç duyuyor; ama yaptığı şey yüzünden, fazlasıyla kızırıyordu. Kısacası ikilemde kalmıştı.

Carter onu uyarabilirdi. Çıkma rolü yaparken, birdenbire evlenme teklifi aşamasına gelmişlerdi. Carter, aralarındaki ilişkinin karakterini, birdenbire öylesine ters yüz etmişti ki, Rachel, hiç düşünmeden tepki göstermişti. İçinde, Carter’i çok kırdığına dair, bir his vardı.

Son birkaç gündür, onu üzmüş olamayacağını söyleyip durmuştu. Kendini Carter’in, öyle yoğun hisler duyamayacağına, inandırmaya çalışmıştı. Ancak galiba bu doğru değildi. Carter, yalan söyleyen biri değildi. Sevgisini söylediyse, bu

sevdiği anlamına gelirdi.

Rachel, Carter onu sevdiğini söylediğinde, içinde birdenbire, tüm dünyayı kucaklayacak kadar, büyük bir mutluluk duymuştu. Ancak evlilikten bahsetmesi, bedeninin buz gibi soğumasına yol açmıştı. Carter, her şeyi berbat etmişti.

Evlilik, söz konusu bile olamazdı. Tamam, bunun nedeni geçmişi olabilirdi. Belki Carter haklıydı, insanlarla arasına mesafe koyuyordu. Öyleyse ne olmuştu? Böyle bir hakkı yok muydu? Sonsuza dek diye yemin edilen bir birliktelikten yana olmamak gibi, bir seçimi yok muydu?

Bütün bunlara karşın, Carter'i o şekilde reddetmesi, büyük bir hataydı. Evlenme teklif etmişti, o kadar set tepki gösterilmeyi de hak etmemişti. Bundan sonra atılacak adım, tamamen Rachel'e bağlıydı. Evlilik olmayacak olsa da, hâlen bebeğin düşünülmesi gerekiyordu.

Rachel, telefonu eline aldıktan sonra, tekrar bıraktı. Carter'e ne söyleyeceğine dair, en ufak bir fikri yoktu. Mutlaka konuşmaları gerektiğini düşünüyordu, ama nasıl?

Rachel, yeniden telefona uzandı. Tam o sırada telefon çalınca, irkildi. Derhal telefonu kaptı.

"Efendim..."

"Rachel, benim, Nina. Cuma günü, akşam yemeğinde toplanıyoruz. Sadece ailemiz. Masada, sevdiğim herkesin bulunmasını istiyorum. Saat altıda. Geleceğini söyle."

"Ben..." Rachel, gelemeyeceğini söylemek için ağzını açtı, ama durakladı. Sonuç olarak Nina, bebeğinin büyükannesi olacaktı, tek büyükannesi. Elbette o akşam orada bulunması biraz tuhaf kaçacaktı, ama buna katlanmak zorundaydı. Hem yemek daveti, Carter'le konuşmak için, bir fırsat da yaratacaktı. "Gelmeyi çok isterim."

"Güzel. Sakın bir şey getirmeye kalkma, hepimiz çalıştığını biliyoruz canım. Cuma akşamı görüşürüz."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Rachel, içtenlikle.

Rachel, yemeğe birkaç dakika erken gitti, ama herkes ondan önce gelmişti. Son birkaç gündür, kendisini soğuk bir karışılama ve bir sürü soruya hazırlamıştı, fakat hiç biri gerçekleşmedi.

“Oh, yüzünde bir parıltı var,” dedi Merry, Rachel’e sarılırken. “Hamileliklerimde, kendimi inek gibi hissederdim ama gördüğüm kadarıyla, sen, şu gün geçtikçe güzelleşen hamilelerdensin. Bu yüzden senden nefret edeceğim ama neyse, atlattırım.”

Rachel gülümsedi. “Eminim parıltı gidecektir.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Merry, koluna girip Rachel’i mutfağa götürürken. “Ne içersin?”

Rachel bir soda istedi ve Merry’yle sohbete devam etti, bir yandan da Carter’in, gelip gelmediğini anlamaya çalışıyordu. Carter ortalarda yoktu, yaşadığı hayâl kırıklığını belli etmemeye çalışırken, böyle hissettiği için, şaşırmadan edemiyordu. Tamam, elbette Carter’i özlemişti; fakat onun yokluğunun, içindeki yaşam sevincini yok etmesini, beklememişti. Carter’in, artık hayatında olmadığını düşünmek bile, korkunçtu.

O sırada Nina, büyük bir tepsiyle mutfağa girdi. “İşte oldu,” diye söylendi, kendi kendine. Rachel’i görünce durakladı. “Oh, buradasın. Nasılsın canım? Hamileliğin etkileri başladı mı? Yeterince dinlenebiliyor musun? Çok iyi beslenmelisin, biliyorsun. Sağlıklı besinler, hem kendin hem bebek için.”

“Gayet iyiyim,” dedi Rachel, herkesin son derece iyi davranmasına, adamakıllı şaşırmıştı. Hâlbuki buraya gelirken, insanlara, hikâyelerini kendi açısından anlatmaya hazırlanmıştı; anlaşılan buna hiç gerek kalmayacaktı. Yoksa Carter ailesine, aralarında geçen o son konuşmadan bahsetmemiş miydi? Carter gibi, ailesine oldukça yakın olan biri için, bu mümkün olabilir miydi? Ailesine, ona evlenme teklif ettiğini, ama reddildiğini anlatması, gerekmez miydi?

Nina, yarım saat sonra, hepsini masaya çağırdığında, Rachel, kimsenin olanlardan haberdar olmadığına kanaat getirdi. Carter'i hâlâ görmemişti. Kadınların mutfakta oyalandıkları sırada, erkekler vakitlerini, oturma odasında futbol maçı izleyerek geçirmişlerdi. Rachel, oturma odasına gitmek için bir mazeret düşündüyse de, bulamamıştı. Ne tuhaftı, o evlenme teklifi durumu olmasaydı, hiçbir mazeret düşünmeksizin, o odaya giriverirdi. Ancak artık bunun, tuhaf kaçacağını düşünüyordu.

Rachel, derin derin iç geçirdi. Ailesine, aralarında yaşananlardan söz etmediği için, Carter'e, bir kez daha minnet duymuştu. Carter'in yemek odasına girdiğini gördüğü an, Rachel'in yüreği, küt küt atmaya başladı. Muhtemelen, minnet duygusundan diye düşündü.

Muhteşem görünüyordu. Sakin, yakışıklı. Rachel, onun görüntüsünü beynine kazımak istercesine, büyük bir açlıkla süzdü.

Carter, Rachel'den yana bakıp gülümsedi. "Selâm Rachel, nasıl gidiyor?"

Rachel gözlerini kırptırdı. Nasıl gidiyor mu? Hepsi bu kadar mıydı?

Rachel etrafına bakındı, insanlar sohbet ediyorlar, gülüşüyorlardı. Kimse, aralarında bir şeylerin değiştiğinin, farkında değilmiş gibiydi. İkisinin birbirlerine farklı davrandıkları, hiç birinin dikkatini çekmemişti.

Rachel, Carter'in karşısına oturmuştu, bu ona bakmaktan kaçınamayacağı anlamına geliyordu. Göz göze geldiklerinde, Carter gülümsedi. Sevinmesi gerekirdi ama sevinemedi. Carter'in gülümsemesinde, eksik olan bir şeyler vardı. Sıradan, anlamı olmayan bir gülümsemeydi, onun için hiçbir özelliği kalmadığını anlatan...

Rachel yutkundu. O ana dek, Carter'in dünyasında, ne denli özel olduğunun kıymetini bilememişti.

Nina Brockett'in akşam yemeği, her zamanki gibiydi. Muhteşem lezzetler, hızla akan sohbet. Birkaç dakika sonra Rachel,

rahatladığını hissetti, konuşmalara katılmaya bile başladı. Belki de olumsuz çıkarımlar yapmaktan vazgeçmeli, her şeyi olurluna bırakmalıydı. İşler zamanla yoluna girerdi nasılsa.

Rachel böyle düşünürken, Carter'in sesini işitti.

"Size bir iki haberim var."

Rachel birden, yeniden gerildiğini hissetti. Elindeki çatalı bıraktı. Ailesine olanları açıklamak için, bu zamanı mı seçmişti? Tanrım, ne yapacaktı? Hayır, Carter öyle biri değildi, çok kötü tepki göstermiş olsa da, yapmazdı. Bunu hak etmiş olmasına rağmen, yapmazdı.

Rachel, yine de içinden, Carter'in, evlenme teklifini reddetmesinin nedenlerini düşünmeye başladı. Her ihtimale karşı, kendini savunmaya hazırlanmalıydı.

Nina, oğluna şefkatle baktı. "İyi haber mi yoksa kötü mü? Ben yaşlı bir kadını. Sakın üzecek bir şey olmasın."

Carter, masanın ortasına uzanıp, annesinin elini hafifçe sıktı. "Duygu sömürüsü yapmaya bayılırsın mama."

Nina gülümsedi. "Benim çekici yanı. da bu."

"Kesinlikle."

Carter, annesinin elini bırakıp, diğerlerine döndü. "Hepinizin bildiği gibi, bir süre önce, dedektiflik sınavlarını vermiştim; ama bir dedektif olmakla ilgilenmiyordum. Yaptığım işi seviyordum. Ama artık o yönde bir adım atmaya karar verdim. Birkaç hafta sonra, bir pozisyon açılacakmış, başvurumu yaptım."

Nina, sevinçle ellerini çırpı. "Oh Carter, bunu dört gözle bekliyordum. Sonunda tehlikeden, biraz olsun uzaklaşabileceksin."

"Tebrikler," dedi Frank, Carter'in sırtını sıvazlayarak.

Rachel dâhil, ailenin bütün üyeleri, Carter'i tebrik etti. Rachel, kendini biraz kaybolmuş gibi hissetse de, kimseye belli etmemeye çalıştı. Dedektif mi olacaktı? Bunu ne zamandır düşünüyordu? Hayatında böylesine bir değişiklik yapacağından, haberi bile yoktu. Rachel'e, hiçbir şey söylememişti.

Tamam, son birkaç gündür değil konuşmak, görüşmemiş-

lerdi bile, ama ya daha önce? Evlenme teklif etmemiş miydi? Peki, hayatını tamamen değiştirecek bir kariyer değişikliğinden, niçin Rachel'e bahsetmemiştii?

Rachel, bunun ne anlama geldiğini düşünürken, Carter, genzini temizledi. "Bir şey daha var."

Rachel, masadaki bütün bakışların, kendisine döndüğünü fark etti. Üst üste yutkundu. Galiba ailesi, Carter'in, nişanlandıklarını ilan etmesini bekliyordu.

Rachel'in yanakları, alev alev yanıyordu. Carter'in bakışlarını yakalamaya çalıştı, ama o kendisine bakmıyordu. Annesinin gözlerine yoğunlaşmıştı.

"Mama, sen muhteşem bir kadınsın. Gerçekten. Senin oğlun olduğum için, çok şanslıyım. Ama kendi yerimde yaşamamın zamanı geldi."

"Zaten kendi yerinde yaşıyorsun," dedi Shelly. "Kendi evin var ya."

Nina, elini kaldırıp Shelly'yi susturdu. "Tamam, kızım, bırak da kardeşin bitirsin."

"Evi satışa çıkarıyorum, yeni bir ev alacağım. Buradan beş kilometre uzakta... Buraya gelip gidecek kadar yakın, ama kendi hayatımı kuracak kadar uzak."

Masadaki herkes konuşmaya başladı. Merry, Rachel'e döndü. "Senin haberin var mıydı? Bana hiç bir şey söylemedin."

"Ben de bilmiyordum," dedi Rachel, içtenlikle. O da diğerleri kadar şaşırılmıştı. Carter'in, ailesinden uzaklaşmak isteyebileceği, hiç aklına gelmezdi."

Nina, oğluna dikkatle baktı, gözleri dolu doluydu, ama ağlamamak için, mücadele edermiş gibi bir hâli vardı. "Anlıyorum oğlum," dedi, başını sallayarak. "Rachel'le yeni bir hayata başlamak için, bir şans yaratmak istiyorsun. Bu çok güzel bir şey," Nina, kadehini hafifçe kaldırdı. "Carter'e ve Rachel'e içelim."

Ailenin geri kalanı da kadehlerini kaldırdılar. Rachel, Carter'e baktı ve akşam boyunca ilk kez, onun da kendisine

baktığım fark etti. Acaba bir şey söylemesini mi bekliyordu? Yapamazdı. Bu şekilde olmazdı.

Rachel, Carter'in ne düşündüğünü çıkarmaya çalıştı, ama bunu da başaramadı. Fazlasıyla huzursuzdu, aralarını düzeltmek için ne yapması gerektiğini, bilemiyordu.

Akşam yemeği, nihayet sonlandı. Rachel, yemeğe başlarken, Carter'le konuşma fırsatı yakalamayı ummuştı; ama şimdi nedense, bir an önce bu evden çıkmaktan başka bir şey, düşünemiyordu. Kendini bir sahtekâr gibi hissediyordu, bu aileye ait değildi. Ailenin ona, onlardan biriymiş gibi davranmasından da, nefret ediyordu.

Eline masadan birkaç tabak alıp, hole yöneldi. Belki kaçmak için, bir fırsat bulabilirdi. Tam o sırada Carter'in, annesiyle konuştuğunu işitti.

"Hayır, hayır," diyordu Nina. "Birlikte çok iyiydiniz."

"Biliyorum anne. Yürütmeyi denedik, biliyorsun ama olmadı. Yani herkesin istediği yönde gitmedi, demek istiyorum. Bu kimsenin suçu değil, onu sorguya çekmeni istemiyorum. Üstüne gitmeni de. Rachel, yanlış bir şey yapmış değil."

"Ama onu önemsiyorsun, oğlum. Ona bakışlarından, bunu anlamamak mümkün değil. Duyguların değişmedi, öyle değil mi?"

Rachel nefesini tuttu.

"Onu seviyorum, mama," dedi Carter ve Rachel gözlerini kocaman açtı. "Ama aşk her zaman yeterli olmuyor."

"Olmak zorunda."

"Bu kez olmuyor, diyelim. Biz Rachel'le arkadaşız ve beğimizi birlikte büyüteceğiz."

"Tanrım! Ben de işini Rachel için değiştirdiğini sanmıştım. İkinizin yeni evde birlikte yaşayacağınızı da..."

"Bunu sadece, artık kendi hayatımı kurmam gerektiği için yapıyorum."

Rachel, kısa süren sessizlik boyunca, küt küt atan yüreğinin sesini dinledi.

“Sen iyi bir adamsın oğlum,” dedi Nina, bir süre sonra. “Seninle gurur duyuyorum. Baban hayatta olsaydı, o da seninle gurur duyardı.”

Rachel, yeniden oturma odasına döndü ve elindeki tabakları masaya geri bıraktı. Şimdi ne yapması gerekiyordu?

Rachel, Carter’in, gitmek için ayağa kalkmasını bekledi. Kendisi de hemen ayaklanıp, onun peşinden evden çıktı.

“Konuşabilir miyiz,” diye sordu Rachel, Carter’e evinin önünde yetişince.

“Elbette,” dedi Carter ve kapıyı açıp Rachel’in içeriye girmesini bekledi.

Rachel, oturma odasına ilerledi. Her şey ne kadar da tanıdıktı. Ancak artık buraya da ait değildi.

Carter, Rachel’e, oturması için kanepeyi işaret etti, kendisiye iskemlelerden birini çekip oturdu. “Ne oldu?”

Bakışmaya başladılar. Rachel, onun böylesine rahat davranmasına, şaşırmadan edemiyordu. Sanki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Oysa umurunda olmalıydı. Carter, öylesine evlenme teklif edecek biri değildi. Hoş evlenme teklif etmiş de ne olmuştu? Ağzından çıkar çıkmaz, onu reddetmemiş miydi? Artık mutlu olması gerekmez miydi?

Rachel yutkunurken, ne söyleyeceğini bulmaya çalıştı. Kendisinin bile anlayamadığı şeyleri, Carter’e nasıl açıklayacaktı? Carter’i önemsiyordu, fazlasıyla önemsiyordu; ama Carter, muhtemelen bunu duymak bile istemezdi.

Carter’in, ne duymak isteyeceğini biliyordu. Onu sevdiğini söylemeliydi. Aşk beklentisinin yanında, önemsemenin ne kıymeti vardı?

Carter’in, aşkını ilan etmesini beklemesi, son derece normaldi. Hayatının kadını bulmak için, uzun zaman beklemişti,

bulduğunda da karşılık göreceğini sanmıştı. Tanrım, bunu yapabilir miydi? Onu bütün kalbiyle sevebilir miydi?

Rachel birden, göğsünün sıkıştığını hissetti. Kaçıp kurtulma hissi, yine içini yakmaya başlamıştı.

“İşini değiştireceğinden hiç söz etmemiştin.”

“Bir süredir düşünüyordum. Benim açımdan iyi bir fırsat olacak. İlginç bir iştir, şimdiki kadar önemlidir de. Dedektiflik yaparken, daha az tehlikede olacağım da doğru. Bu, bebek açısından, iyi olur diye düşündüm.”

Rachel başını salladı. “Bana kızgınsın.”

Carter’in koyu renk gözleri, Rachel’in yüzünden ayrılmadı. “Henüz değil. Kızmak için uğraşıyorum. Birkaç hafta sonra yine sor, haber veririm. Şu an hâlen, yol kenarına atılmış bir hayvan gibi hissediyorum.”

“Üzgünüm.”

“Neden? Gerçeği söylediğin için mi? Yapamayacağını söyledin sadece. Nişanlılarına yaptığını, bana yapmadığına memnunum.”

Rachel birden irkildi. “Bu... Biraz sert bir yorum oldu.”

“Belki. Seni yargılayabilecek durumda değilim. Hayatımda ilk kez âşık oldum ve terk edildim. Hâlen yaram kanıyor, Rachel. Benden ne istiyorsun?”

Ne istiyordu? “Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Seni üzmeyi hiç istemezdim.”

“İşte bu çok kötü, çünkü başından itibaren plân bu olsaydı, büyük ikramiyeyi kazanırdın.”

Carter ayağa kalktı. “Şayet bittiyse, yapmam gereken şeyler var.”

Rachel, ona üzüntüyle baktı. Bunu ona kendisi yapmıştı. Bu hâle gelmesine, kendisi neden olmuştu. Yavaşça ayağa kalktı. Carter’e yaklaştı. İstese dokunabilirdi.

“Üzgünüm,” dedi yine ve dayanamayıp, ellerini hafifçe kollarına değdirdi. “Bana inan lütfen.”

“En kötüsü de bu, Rachel,” diye mırıldandı, Carter. “Sana

inanıyorum.”

Rachel, Carter’in, gözlerinin derinliklerindeki acıyı fark etmişti, o acıyı oraya yerleştiren kendisiydi. Bunu yaptığı için, kendinden nefret ediyordu. Hiç düşünmeden, parmak uçlarında yükseldi ve Carter’in dudaklarına, minik bir öpücük kondurdu.

Kondurur kondurmaz da, içinde o bildik arzusun kımıldandığını hissetti. Carter’in dudakları sıcacıktı.

Rachel hafifçe inledi. Heyecanla titremeye başlamıştı, Carter’e yaslanıp, dudaklarını araladı. Aynı anda Carter geri çekilince, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

“Ben almayayım,” dedi Carter, kararlı bir ses tonuyla. “Hiç tarzım değildir.”

“Ne... Ne?”

“Bunu yapmayacağım... Bir daha. Benden ne istemediğini net bir şekilde söyledin, şimdi de ben ne istemediğimi söylüyorum işte. Seninle sadece arkadaşız ve ben arkadaşlarımla yatmam.”

Tanrım, Carter, aralarındaki çekimi nasıl olur da, görmezden gelirdi? O anlamda inanılmaz uyumlu bir çift olduklarını, nasıl inkâr edebilirdi?

“Bakıyorum şaşırdın,” dedi Carter, kollarını göğsünde bağlarken. “Bence asıl bu şaşırtıcı. Damızlık aygır değilim. Bundan böyle, senin sahte sevgilinmiş gibi davranacak da değilim. Ya hep ya hiç diyorum, Rachel.”

“Ama...”

Carter, onun devam etmesine fırsat bırakmadı. “Hayatım boyunca, kadınlar konusunda sorunlarım olduğunu düşündüm ve kendimi suçladım. Oysa sorunum yokmuş, sadece doğru insanı beklemişim. Artık hayattan böyle beklentilerim olmayacak. Elbette sorumluluklarımı yerine getireceğim, seninle arkadaşlığımı sürdüreceğim. Ama hepsi o kadarla kalacak.”

Rachel, hem utanmış hem kızmıştı. Carter, intikamını almış, onu reddetmişti. Sözleri, adeta içine işlemişti; ama neden bunu yaptığını tahmin edebiliyordu. İçinde cılız bir ses,

Carter'in haklı olduğunu söylüyordu; ama o sesi dinleyecek zaman değildi.

"Pekâlâ," dedi, başını sallayarak. Sesinin titremesine engel olmak için, bayağı çaba sarf etmesi gerekmişti. "Arkadaş olacağız... Ve anne ve baba..."

"Kesinlikle."

Carter'in, son sözü söyleyişinde öyle bir hava vardı ki, Rachel'in bütün siniri, tepesine toplandı.

"Ne demek istiyorsun," diye sordu, ellerini beline koyarak. "Benim iyi bir anne olamayacağımı mı ima ediyorsun?"

"Kuşkularım var," dedi Carter, dürüstçe.

Rachel, ağzını bir karış açmamak için, kendini güçlkle tuttu. "Ne demek bu?"

"Birini önemsemekten fazlasıyla korkuyorsun. Geçmişini düşününce, bu benim açımdan, anlaşılabilir bir durum. Ama bir çocuk, bunu anlayışla karşılayabilir mi? Bence düşüneceği tek şey, annesinin onu sevmediği olacak..."

Rachel, öfkeyle Carter'e baktı. O arada, avuçlarının için yanıyordu. "Bunu söylemeye nasıl cesaret edersin? Benimle ilgili ne biliyorsun ki?"

"Seninle ilgili pek çok şey biliyorum."

Rachel, alaycı bir ifadeyle gülmeye çalıştı. "Öyle mi?"

Carter, hafifçe başını salladı. Gözleri, Rachel'in gözlerindedi. "Korkunun, bütün hayatını kontrol etmesine izin veriyorsun. İyi olduğunu düşündüğün şeylerden, derhal uzaklaşıyorsun. Çünkü böylesinin, kendini ateşe atmaktan daha kolay olduğunu düşünüyorsun."

"Bu doğru değil..."

Carter, Rachel'i duymazdan geldi. "Alevler, bazen her şeyi yakar kavurur ama bazen de, kurumuş dalları yok eder ve yepyeni filizlerle baş başa kalırsın." Carter omzunu silkti. "Bu senin seçimin, Rachel. Bizi bu duruma getiren sensin. Bundan böyle, bununla yaşamamız gerekecek."

Rachel, alt dudağını ısırđı. Öfke ve hayâl kırıklığıyla, mücadele etmeye çalışıyordu. Artık bitmişti. Carter'le aralarındaki her şey, kesinlikle bitmişti. Söylenecek bir şey kalmamıştı, kurtarılacak bir şey de... Yapılacak en makul şeyi yaptı. Kapıyı açıp dışarıya çıktı.

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

“BU hiç âdil değil,” dedi Rachel, Noelle’nin muhteşem evinin, geniş oturma odasını turlarken. “Carter, hiç de makul davranmıyor. Kendi duygularını tahlil eder etmez, benim de aynı şeyleri hissetmemi, nasıl bekler? Söylesenize, hayat bu kadar kolay değilse, bu benim suçum mu?”

Crissy, kanepede arkasını yaslayıp, şarabından bir yudum aldı. “Haklısın. Bu erkeklerin nesi var böyle? Kırk yılda bir doğru dürüst davrandıklarında, hepimizin, şaşkın gözlerle onurlandığımızı göstermemiz mi gerekiyor? Carter, seni seviyorsa ne olmuş? Bunu sen mi istedin? Onun, özel biri olduğu konusunda, rol yapmış değilsin ki.”

Rachel, pencerenin yanına gitmişken, durup döndü ve arkadaşına baktı. “O özel biri,” diye, itiraz etti. Sonuç olarak, bebeğimin babası, elbette özel biri...”

“İyi o zaman,” dedi Crissy, omzunu silkerek. “Adamın, biraz olsun, beklenti içine girme hakkı var.”

Rachel gözlerini kıstı. Crissy’nin, onunla oyun oynadığına

dair, bir hisse kapılmıştı. Carter'den her söz ettiğinde, öyle şeyler söylüyordu ki, onu duygusal bir köşeye sıkıştırıyor, Carter'i, savunmak zorunda bırakıyordu. Bu konuda ne hissetmesi gerektiğini bilemiyordu. Carter'e ne kadar kızsarsa kısın, ona haksızlık edilmesine tahammül edemezdi. O gerçekten iyi bir adamdı.

O sırada Noelle, bir tepsi aperiatifle odaya girdi. Tepsiyi sehpanın üzerine bıraktıktan sonra, kanepenin karşısındaki koltuğa geçti. "Buraya oturdum ama kalkarken, birinizin bana yardım etmesi gerekiyor. Gördüğünüz gibi, tek başıma bazı şeyleri yapamayacak kadar, irileştim."

"Merak etme," dedi Crissy, gülerek. "Sana memnuniyetle yardım ederiz."

Rachel bir an, Crissy'nin, arkadaşlarının ikisinin de hâmile kalmış olması hakkında, ne hissettiğini merak etti. Onların, çocuklarından vazgeçmeyecek olmalarından, rahatsızlık duyuyor muydu acaba? Daha önce kolayı seçtiğini, kendi bebeğini vermeyi tercih ettiğini, anlatmıştı. Hâlâ kaybettiğinin yasını tutuyordu.

"Ne kaçırdım," diye sordu Noelle, gözlerini merakla açarken.

"Rachel, hâlen Carter'e söylenip duruyor. Adam serserinin biri..."

"Hiç de serseri değil," dedi Noelle. "Tanrı aşkına, zavallı adamcağız eylenme teklif etti. Bunun için, neredeyse hapse göndereceksiniz. Bu hiç âdil değil."

"Hayır, kimse onu, hapse falan göndermeyi düşünmüyor," dedi Rachel, hemcn sehpaye yanaşarak. Çörekler, kanepeler onu çağırıyordu. Kanepeye geçip, eline bir peçete aldı ve bir quesadilla kaptı. "Carter'in yapmak istediği şeyi, takdir etmiyor değilim. Beni kızdıran sadece, benimle ilgili varsayımları. Onunla evlenmek istemediğime göre, bende bir sorun vardır diye düşünüyor."

Noelle içini çekti. "Bence üzüldü de ondan. Seni seviyor.

Bunun ne anlama geldiğini, daha önce bilmezdim ama şimdi Dev'le birlikte olunca, anladım. Dev'e âşık olduğumu keşfedip, karşılığında beni sevmediğinden korkarken, üzüntüden öleceğimi sandım. O acıyla yaşayabileceğimi, hayâl bile edemiyordum. Tanrım, korkunçtu. Bence Carter de, fazlasıyla acı çekiyor; ona, acısıyla başa çıkması için, biraz olsun yardım etmelisin."

"Nasıl?"

"Zaman tanımalısın."

"İsteddiği kadar zamanı olabilir. Hatta benden, kilometrelerce uzakta da olabilir."

"O kadar kolay değil," diye mırıldandı, Noelle. "Onun beğeni doğuracaksın. Bu ikinizi, sonsuza dek birbirinize bağlayacak."

"Eminim Carter, böyle olacağı için nefret ediyordur," dedi Rachel, quesadilladan bir parça ağzına atarken.

"Yine de Carter'in, hiç de makul davranmadığını düşünüyorum," dedi Crissy, yüzünü buruşturarak. "Erkekler, gerçekten de kadınların baş belâsı. Tamam, büyük bir duygusal itiraf-ta bulundu; ama aynı duyguları hissetmemesi, Rachel'in suçu değil ki. Sevmiyor işte, anlasa ya."

"Elbette, zorla güzellik olmaz," diyerek, başını ciddiyetle salladı, Noelle. "Elbette onun duygularına karşılık vermemen, çok kötü. Çünkü sen de onu sevebilseydin, bir aile kurabilirdiniz."

Rachel, arkadaşlarının ona destek olmaya çalıştıklarının farkındaydı ve bunun için onlara minnet duyuyordu; ama biraz da, yargılandığını seziyordu. Crissy, mantıklı çıkarımlar yapmaya çalışıyor, Noelle sürekli, Carter'den ve yaptıklarından söz ediyordu. Kusursuz bir dünyada, evet, Carter'e, çılgınca âşık olması gerekirdi. Böylece de sonsuza dek, mutlu bir yaşam adım atarlardı. Ancak hayat, o kadar kusursuz değildi.

"Yapamam," dedi yavaşça, peçetesini katlayıp sehpanın üzerine bırakırken. "Carter'in, istediği gibi biri olmam, müm-

kün değil.”

“Nasıl biri olmanı istiyor ki,” diye sordu, Crissy. “Senden tam olarak, nasıl davranmanı istiyor?”

“Şey yapmamı...” Rachel durakladı. Carter’in istediği neydi? Onu sevmesi ve evlenmeyi kabul etmesi dışında... Tanrım, aklını toplayamıyordu ki. “Ona çılgınca âşık olmamı... Böyle biri olmam, mümkün değil ki.”

“Böyle şeyler olur,” dedi Noelle, yatıştırıcı bir ifadeyle. “Carter de başkasını bulur.”

Rachel, birden Noelle’ye döndü. “Ne?”

“Başkasını bulur, dedim,” dedi Noelle, bunda anlamayacak ne var havasında. “Carter, artık birini sevmenin mümkün olduğunu öğrendi. Aşka olan inancını keşfetti. Zamanla acısını atlatır ve başkasına âşık olur. Umarım bu kez, kendisini sevecek birini bulur.”

Pekâlâ, doğrusu ve mantıklı olanı da buydu, değil mi? Ancak bu aynı zamanda, Carter’in, bir başkasıyla evleneceği anlamına da gelmez miydi? O zaman Rachel’in, diğer bütün eski sevgililerinden ne farkı kalacaktı? Bebek... Sadece onun, Carter’le, ortak bir bebeği olacaktı. Jenny ve diğerleri gibi, tatillerde, özel günlerde, aile toplantılarına davet edilecekti. Bebeğiyle gidecek, herkes üstlerine düşecek, ilgi gösterecekti. Muhtemelen, özellikle de Carter’in karısı çok iyi davranacaktı, çünkü hiç kimsenin, bozulduğunu fark etmesini istemeyecekti.

Muhakkak, Carter’in, başka çocukları da olacaktı. O çocuklar belki de, Rachel’le yaptıkları çocuğu, yavaş yavaş unutmamasına neden olacaktı.

“Aptal,” diye söylendi Rachel, birdenbire. “Hep o kadının yüzünden.”

Crissy’yle Noelle bakiştılar. “Hangi kadın,” diye sordu, Crissy.

“Carter’in karısı. Korkunç biri...”

Crissy, yavaşça şarabını yudumladı. “Şimdi Carter’in, hayâli karısından mı söz ediyoruz? Belki onu seversin.”

Rachel cevap vermedi. Düşündüğü şeyden dolayı, dehşete düşmüştü. Carter'i, ne kendisi için istiyordu, ne de başkasına yar olmasını istiyordu. Tanrım, tam da nefret ettiği bir kadın türüne dönüşmüştü.

"Oh, üzgünüm," dedi, ayağa kalkarken. "Daha fazla kalamayacağım. Gitmek zorundayım."

"İyi misin sen," diye sordu Noelle, ayağa kalkmaya çabalarlarken. Crissy, hemen ayağa fırlayıp, Noelle'nin, kalkmasına yardım etti. Birlikte Rachel'in peşi sıra, ön kapıya ilerlediler.

"Ben iyiyim," dedi Rachel, omzunun üstünden seslenerek. Keşke doğru olsaydı. "Sanırım düşünmek için, biraz zamana ihtiyacım var. Sorun yok."

Crissy'yle Noelle, arkadaşlarına sarıldılar ve onları arayıp durumunu bildirmesi için, söz aldılar.

Rachel, sonunda kaçabilmişti, arabasına ilerledi. Ancak eve gitmektense, pek de tanımadığı civarda dolaşmayı tercih etti. Sonunda kendini, bir alışveriş merkezinde buldu.

Cuma akşamıydı, o yüzden de alışveriş merkezi, epeyce kalabalıktı. Çoğunlukla da gençler vardı. Rachel, birinci katta amaçsızca dolaştı; ardından, yeni çıkmış bir vücut losyonunu denemeye karar verdi. Ancak tam o sırada, yanından geçen gençler, dikkatini çekti. Çocukların çoğu, gruplar hâlindeydi, birkaçı da çift dolaşıyordu.

Özellikle bir çifti izlemeye başladı. Birbirlerine nasıl da aşkla bakıyorlardı. Kız bir ara kollarını delikanlının boynuna doladı. Tutkuyla öpüştiler.

Rachel, lisedeyken böyle bir ilişki yaşamamıştı. Kendini hiç bırakmamıştı ki. İnsanlarla romantik şeyler yaşamaktan hep kaçmıştı; çünkü her seferinde, canının yanacağından korkmuştu. Her dakika, her saniye, ailesini düşünmüş, yitirdiklerine yannmıştı.

Keşke biri onu, bir psikoloğa götürmeyi akıl etseydi.

Bu öylesine ani, öylesine ansızın aklına gelmişti ki, Rachel, olduğu yerde kaldı.

Psikolog mu? Elbette. Sadece on iki yaşındaydı ve ailesini kaybetmiş, gezegende yapayalnız kalmıştı. Biriyle konuşmak, acı çektiğini anlayan bir uzmanla paylaşmak, mutlaka iyi gelirdi. Kimsenin aklına gelmemiş, o da düşünememişti.

Rachel, tekrar yürümeye başladı; ancak hiç bir yeri gördüğü söylenemezdi. Gözlerinin önünde, gerçek anlamdaki ilk sevgilisi, Brett, canlanmıştı. Rachel, nişanı attığında, hiç şaşırma-mıştı. Bunu beklediğini söylemişti.

“Sana hiç ulaşamadım,” demişti Brett. “Düzeleceğini san-mıştım, ama sen hep başka yerlerdeydin. Sana yaklaşamadım bile.”

Rachel, şiddetle karşı çıkmıştı, ikisi birbirleri için ilkti. Bir-birlerine ulaşamamaları da ne demektir? Elbette Brett, fiziksel temastan söz etmiyordu. Daha derin, daha ruhani bir şeyden söz ediyordu.

Rachel, hemen Brett’ten uzaklaşmıştı. O an yapabileceği en doğru şeyin, bu olduğunu düşünmüştü. Kaçmak ne kadar da kolaydı. Hâlen de kaçıyordu.

Bundan sonra nereye kaçacaktı peki? Sırf korktuğu için, istediği şeyi elde etmekten, kaç kez daha kaçması gerekecekti?

Ancak korkusu öylesine büyük ve gerçekti ki... Bütün dünyasına etki ediyordu. Rachel’i tehdit ediyordu, unutmaya, al-dırmamaya çalıştığı her an, kaybının ne denli büyük olduğunu hatırlatıyordu. Böyle yaşamaya nasıl devam edecekti?

Rachel eve döndüğünde, Crissy’yi, merdivenlerin en üst basamağına oturmuş, kendisini beklerken buldu.

“Buna daha fazla dayanamayacağım,” dedi Crissy, başını iki yana sallayarak. “Buraya işlerine karışmaya geldim, kendini hazırlasan iyi edersin.”

“Hazırım,” dedi Rachel, Crissy’nin yanından geçip, kapıyı açarken. “İçeriye gir.”

Crissy, Rachel’in ardından eve girdi, çantasını kapının ya-

nındaki sehpanın üzerine bıraktı. “Bunun senin kararın olduğunu biliyorum, Rachel. Kendi kendime sürekli, bunun, senin hayatın olduğunu söyleyip durdum. Hayatını istediğin gibi yaşama hakkın olduğunu da...”

“Ama” dedi Rachel, biriyle konuşabileceği için, epeyce rahatlamıştı.

“Ama hata yapacağın o kadar açık ki. Bundan neredeyse adım kadar eminim.” Crissy, Rachel’in karşısına geçti, omuzlarından tutup hafifçe sarstı. “Söylesene, neyin var senin?”

Rachel, birden hıçkırmaya başlayarak, hem kendini hem Crissy’yi şaşırttı. “Bilmiyorum Crissy ve çok korkuyorum.”

Crissy, Rachel’i, kanepeye götürüp oturttu, kendisi de yanına oturdu. “Oh Tatlım, özür dilerim. Seni ağlatmak istemedim. Çok üzgünüm.”

“Üzülme. Bu senin suçun değil. Suç bende. Ben normal insanlar gibi değilim. Bir sürü... Yanlışım var.”

Crissy, arkadaşını yanına çekti ve sırtını sıvazlamaya başladı. “Aptallaşma. Tanıdığım en normal insanlardan birisin. Hepimizin hataları olacak tabii. Hepimiz, saçma sapan şeylere takılıyoruz. İnsan olduğun için, kendini yiyip bitirme.”

Rachel, elinin tersiyle yanaklarını sildi. Duygusal anlamda kendini berbat hissediyordu.

“O harika biri,” diye söylendi Rachel, neden sonra. Hâlen gözyaşlarıyla boğuşuyordu. “Bundan hiç kuşum yok. Şefkatli, düşünceli, dürüst, seksi... Muhteşem bir ailesi var, annesiyle ve kız kardeşleriyle ilişkisini bir görsen...”

Rachel, bir süre alnını tutup, ağlama isteğinin geçmesini bekledi, ama geçmeyince kendini bıraktı.

“Kulağa gerçekten de, mükemmel biriymiş gibi geliyor,” dedi, Crissy. “Şu ilk randevulardan nefret etmeseydim, adamları kendim çıkardım.”

Rachel, yarı gülen yarı ağlayan bir ifadeyle, arkadaşına baktı. “Lütfen yapma. O zaman senden nefret ederim.”

“Doğrusu bunu göze alamazdım,” dedi Crissy, arkadaşının

yüzünü silerek. “Hadi anlat bakalım, gerçek sorun nedir? Herhalde Carter’in, ne denli mükemmel bir adam olmasını dert etmezsin. Seni korkutan nedir?”

Rachel, sırtını dikleştirdi ve en dürüst yanıtı bulmaya çalıştı. “Yapamıyorum. Onu onun istediği kadar çok sevemiyorum.”

Crissy hafifçe gülümsedi. “Tek bir cümlede, bana o kadar çok malzeme verdin ki. İlkın, en belirgin olan üzerinde durulm. Onun istediği kadar, dedin. Sorun bu mu?”

Rachel gözlerini kapattı. “Benim istediğim kadar,” diye düzeltti, fısıldayarak. Gözlerini yine açtı.

“Tamam, güzel. Neden peki?”

Rachel birden kasıldı. “Neden mi? Anlamıyor musun? O kadar çok seversem... Düşünsene... Ya ölürse...”

Crissy, gözlerini kırıştırdı. “Antipatik olmayı göze alarak söylüyorum, hepimiz ölebiliriz. Bu yaşamın bir gerçeği; doğarsın, yaşarsın ve öölürsün. Başka seçeneğimiz yok.”

“Ben sonrasından söz etmiyorum. Yani hayatını dolu dolu yaşadktan sonra ölmekten, söz etmiyorum. Erken bir ölümden bahsediyorum. Bir defasında, bütün sevdiklerimi kaybettim. Aynı şeyi tekrar yaşayamam.”

Crissy başını salladı. “Haklısın. Ama ya ölmezse...”

“Ne demek istiyorsun?”

“Diyorum ki, ya ölmezse... Ya uzun, mutlu bir yaşam sürerse ve yüz yaşına geldiğinde, uykusunda mutlu mutlu ölürse... Kaç yaşında, otuz mu? Yani kovayı erkenden tekmellersen, onunla yetmiş yıl boyunca, mutlu mesut yaşamayı kaçıracaksın. Bence hiç akıllıca değil.”

“Carter’le yetmiş yıl,” diye mırıldandı, Rachel. Bu cenneti tanımlamak gibi bir şeydi. “Tanrım, bu uzun bir süre.”

“O zaman sorun, ölmekte değil,” dedi Crissy. “Onun erken ölmesi. Peki, senin için ne kadarı yeterli? Carter’in, altmış yaşına kadar yaşayacağını bilsen... Ki bu, otuz yıllık bir birliktelik anlamına gelir. Bu kadarı yeter miydi?”

Rachel, arkadaşının bir yere varmaya çalıştığını anlamıştı

ama tam olarak nereye olduğunu, çıkaramamıştı. “Daha uzun bir süre isterdim; ama evet, otuz yılla da idare edebilirdim.”

“Peki, on yıl olur mu? Onunla da idare eder miydin?”

Rachel’in gözleri yeniden doldu. “Bilmiyorum. Bunu düşünmek acı veriyor.”

Crissy, derin bir nefes aldı. “Peki ya bebek,” diye fısıldadı. “Bebegini sevmenin, ne zaman emniyetli olduğuna karar vereceksin?”

Rachel, farkında bile olmadan, elini karnına götürdü. “Ne demek istiyorsun? Bebeğimi zaten seviyorum.”

“Öyle mi? Peki bebeğinin ne kadar yaşayacağını, nereden biliyorsun? Bu korkuyla nasıl yaşayacaksın?”

Rachel yutkundu, ne diyeceğini bilemiyordu.

“Benim de bu konuda, herhangi bir yanıtlam olamazdı,” dedi Crissy. “Ama şu kadarını söyleyeyim, hep âşık olmayı istedim; ama kendimi aşka hiç bırakmadım. Hiçbir zaman, yeterince iyi olduğumu düşünemedim. Yaptığım şeyden dolayı da, kendimi cezalandırmayı yeğledim. Seni düşününce, çektiklerini düşününce... Kendimi sorgulamaya yöneldim. Ne zaman, yeterince cezalandırılmış olacağım? Ne zaman, artık mutlu olmayı hak ettiğime inanacağım?”

Crissy, oturduğu yerde huzursuzca kımıldandı, Rachel’in bir elini, ellerinin içine aldı. “Bütün aileni kaybettin, yani bütün dünyanı. Korkunç bir şey olmalı. Ama daha da korkuncu, sende yarattığı korkuydu. O adar büyük bir korkuydu ki, yaşamaktan korktun. Sence annenle baban, senin bu hâle gelmeni isterler miydi? Senin bu denli etkilenmen, onları mutlu eder miydi? Rachel, yaşıyorsun ama hiçbir şeye yeterince yoğunlaşmıyorsun. Bunu sana söylüyorum, çünkü sen arkadaşısın ve seni çok seviyorum. Ayrıca senin, çocuklarını pamuklar içinde büyüten, şu psikopat annelerden bir olup çıkmadan korkuyorum.”

“Bunu hiçbir şekilde yapmam,” diye fısıldadı Rachel, göz yaşları içinde. Bu olanlar çok fazlaydı. Keşke her şey eskisi

gibi olabilseydi. Hiçbir şey hissetmediği, üzülmeyeceği, kırılmadığı döneme dönebilseydi.

“Kötü bir şey olduğunda, bununla başa çıkamayacağını sanıyorsun,” dedi Crissy, yavaşça. “Artık o on iki yaşındaki küçük kız değilsin. Bir yetişkinsin. Olabilecek her durumla, başa çıkabilirsin. Ayrıca bizler de yanında olur, sana destek veririz. Yuvanı, aileni kaybetmeyeceksin Rachel. Her zaman yanında olacağımıza güven, kendinin de yeterince güçlü olacağına güven.”

Daha sonra Crissy gittiğinde, Rachel, odaşına gitti ve gardırobunun çekmecesinden, yıpranmış bir ahşap kutu çıkardı. Yere oturup, kutunun kapağını kaldırdı.

Anne babasından ve küçük kardeşinden kalan her şey, bu kutunun içindeydi işte. Fotoğraflar, bir ev anahtarı, annesiyle babasının alyansları, annesinin, o korkunç akşam taktığı küpeleri. Balayında gittikleri İtalya’ya, giriş çıkışlarını gösteren iki damga dışında kullanılmamış pasaportları ve erkek kardeşinin oyuncak arabası.

Rachel, fotoğraflara uzun uzun baktı. Hayâl meyal hatırladığı Noel fotoğraflarını görünce, gülümsedi. Annesinin, kendisine sınıksı sarıldığı fotoğrafı görünce, içi parçalandı. Bazen ne çok şey hatırlıyordu, bazen de her şey, sisler ardına çekiliyordu.

Şimdi, onun hakkında ne düşünüyorlardı acaba? Onunla gurur mu duyuyorlardı, yoksa onları hayâl kırıklığına mı uğratmıştı? Annesiyle babası hep, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmasını söylerlerdi. Yaptığında mutlu olurlardı. Rachel’in, dünyanın en iyisi olmaya çalışmasına gerek yoktu, kendi yapabileceğinin en iyisini yapmaya çalışması, yeterliydi.

Rachel, derin bir nefes aldı. En iyisini yapmanın içine, yaşamaya korkmak girmiyordu. Crissy haklıydı. Ne o, ne de başkası, kimsenin ölümüne engel olamazdı. Zaten korkusu ölüm değildi, bununla başa çıkamamaktan korkuyordu. Güçlü olmamaktan korkuyordu.

Oysa güçlüydü. Pek çok insanın kaldıramayacağı kadar, büyük bir acıyı yaşamıştı ve ayakta kalabilmişti. Büyümüş, yetişkin bir kadın olmuş, hayatını kurmuştu. Hatta birkaç ay önce, anneliğe ilk adımını atmıştı.

Rachel, bir sonraki fotoğrafa baktı. Annesiyle babasının fotoğrafıydı. Birbirlerine, gerçek bir aşkla bakıyorlardı. Yine gülümsedi. Onların yanında olmanın, nasıl da büyük bir mutluluk olduğunu hatırlamıştı. O zamanlar, etrafı sevgiyle çevriliydi. Doyurulur, önemsenir, korunurdu. Carter de, ona aynı şekilde bakmıyor muydu? Onu önemsiyor, onu seviyordu. O...

Rachel, birden ayağa fırladı. Çıldırılmış olmalıydı. Tanrım, Carter onu seviyordu. O, hayatı boyunca tanıdığı, en mükemmel adamdı ve kendisini seviyordu. Böyle bir şans, bir daha yakalayabileceğini mi sanıyordu? Ondan daha iyisiyle tanışabileceğini mi düşünüyordu? Crissy haklıydı. Bu dünyada, her birine, belli bir süre verilmişti. Ne kadar kaldığını hiç kimse bilmiyordu, bir gün bitecek diye, kalan zamanı boşa sarf etmek, aptallık değil miydi?

Rachel saatine baktı. Gece yarısına geliyordu. Telefon etmek için çok geçti. Şey için de...

"Unut bunu," diye mırıldandı kendi kendine, ama yine de, hızla yatak odasından fırladı. Çantasını, arabanın anahtarlarını kaptı, ardından da evden koşarak çıktı. Yeterince beklemişti. Aslında çok fazla beklemişti.

Rachel, kentin diğer yakasına, rekor denebilecek sürede ulaştı. Carter'in evinin merdivenlerini hızla çıktı, zilini üst üste çaldı. Carter'in, evde olmayabileceğini düşünmek bile istemiyordu. *Ya da evde başka bir kadın olabileceğini...* Hayır, sorunların hayâlini kuracak hâli yoktu. Bunu bir yaşam boyu, yeterince yapmıştı.

Kapı açıldı, işte Carter karşısındaydı. Uykulu, saçları dağılmış... Yine de, hayatında gördüğü, en yakışıklı adamdı.

"Rachel... İyi misin sen?"

"Hayır," dedi Rachel, Carter'i itip, içeriye girdi. "İyi degi-

lim. Uzun zamandır iyi değildim.”

Hayır, geç kalmış olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Carter, onu gerçekten seviyorsa, onu ikinci bir şans vermesi konusunda ikna edebilirdi. Ya vermezse... Hayır, olumsuz düşünmeyecekti.

Carter, kapıyı kapatıp, Rachel'in yanına gitti. “Sorun nedir?”

“Her şey. Hep korktum. Korkum beni yiyip bitirdi. Ailemi kaybettikten sonra, psikolojik destek almalıyım. Belki de şimdi almalıyım, bilemiyorum. Bildiğim tek şey, yıllar önce olanların, beni değiştirdiği. Herhangi bir şeye yoğunlaşmaktan korktum. Bir şeyin üstüne fazla düşmezsem, elimden alındığında fazla üzülmem diye düşünüyordum. Sen haklıydın. Crissy haklıydı. Galiba benim dışımda, herkes haklıydı.”

“Rachel, önemli değil.”

Rachel, onun yanına gidip, kollarını boynuna dolamak istiyordu; ama son konuşmalarını hatırlayınca, bunu yapamadı. Carter, ya hep ya hiç demişti. İlk onu, sonsuza dek birlikte olmak istediğine, ikna etmeliydi.

“Dans konusunda da böyleydi,” dedi, nefes nefese. İçini olabildiğince çabuk dökmek istiyordu. “Bir tek öğretmenin sözüne uydum. Ya kötü günündeyse diye düşünmek, aklıma bile gelmedi. Bana yapamayacağımı söylemişti, ben de inanmışım. Tek bir insanın görüşünün, hayatımı şekillendirmesine izin verdim. Hemen denemekten vazgeçtim. Kurslara sadece, kendimi tatmin etmek için devam ettim. Ardından da ikinci hayâlime döndüm ve öğretmen oldum. İşimi seviyorum, o anlamda gerçekten mutluyum. Ama dans etmeyi zorlamadığım için, pişmanım.”

Rachel, durakladı ve derin nefes aldı. Carter'in koyu renk gözleri, ne düşündüğünü anlamaya imkân vermiyordu; ama en azından, çekip gitmesini söylememişi.

“Gerçi bitkilerim var,” diye devam etti, Rachel. “Onlara bakmak güvenli... Bir köpeğim olmasını hep istedim; ama sa-

hiplenmeye çok da korktum. Kendi kendime hep, bir apartman dairesinde oturduğumu söyledim, ama taşınabilirdim. Bir ev almaya da kalkmadım. Ev almak kolay olmayabilir ama anemle babam, bana bir miktar para bıraktılar. Yani peşinatım vardı. Hayatım boyunca adımlarımı dikkatle attım. Üzülmeme neden olacak bir hata, yapmamaya çalıştım. Neredeyse seni de kaybediyordum.”

Rachel, Carter’e doğru bir adım attı ve ellerini onun göğsüne yasladı. “Sen, hayatım boyunca tanıdığım, en mükemmel adamsın. Sen, bir erkekte istediğim her şeye, hatta fazlasına sahipsin. Sana korkunç davrandım, çok özür dilerim. İkinci bir şansı hak etmediğimi biliyorum, ama yine de istemekten kendimi alamıyorum. Kendimi sana kanıtlamak için, ne istersen yapmaya hazırım. Sadece lütfen... Lütfen bana bir şans ver.”

Rachel, derin bir nefes aldı, çok uzun zamandır kaçındığı sözcükleri söylemeye davrandı. “Seni seviyorum, Carter. Seni seviyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Senden çocuklarımızın olmasını ve seninle yaşlanmayı istiyorum. Ne kadar zamanımız kaldığına aldırmiyorum. Elbette ne kadar çok zamanımız varsa, o kadar iyidir. Ama sadece tek bir günümüz bile olsa, seninle yaşamak istiyorum.”

Rachel, Carter’in yüzüne bakarak, umutla bekledi. Carter’in dudaklarının kenarları, yukarıya kıvrıldı, kollarını açtı.

Rachel bir anda, Carter’in kolların atıldı.

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Carter, onu sıkı sıkı sararken.

“Aptalca davrandığım için, çok özür dilerim.”

“Çözmen gereken bazı sorunların vardı.”

“Hâlen var, belki birlikte çözebiliriz. Carter... Senin gurur duyacağın bir kadın olmak istiyorum. Güvenebileceğin, dayanabileceğin bir kadın... Senin gününün. en iyi kısmı olmak istiyorum.”

“Zaten öylesin.”

“Sen de benim için...”

Carter, dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. “Bende, sana ait bir şey var,” diye fısıldadı.

“Ne?”

Carter, başıyla masayı işaret etti. Üzerinde minik kadife kutu duruyordu. “Evlen benimle, Rachel.”

“Evet,” dedi Rachel, parmak uçlarında yükselip, dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. “Evet, evet. Kesinlikle evet. Sadece, ne zaman istediğini söyle. Bugün mü? Yarın mı? Bak, büyük bir düğüne falan ihtiyacım yok.”

“Elbette var. Her şeyi gerektiği gibi yapacağız. Çiçekler, pasta, ne istersen.”

Rachel güldü. “Ne istersem sahibim zaten. Sana sahibim...”

